

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلَنِ الطَّعَامَ
 انْظُرْ كَيْفَ بَيَّنَّ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انْظُرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٥٦﴾

De Messias, de zoon van Maria, was slechts een boodschapper; voorzeker, alle boodschappers vóór hem zijn heengegaan. En zijn moeder was een waarheidslievende vrouw. Ze plachten beiden voedsel tot zich te nemen. Zie hoe Wij de tekenen voor de mensen verduidelijken, en zie, hoe zij zich afwenden. (de Heilige Qur'aan 5:76)

Het graf naast dat van Sayyid Nasr-ud-Din staat algemeen bekend als dat van een profeet die tot de bewoners van Kashmir was gezonden, en de plaats wordt beschouwd als het heiligdom van een profeet. Hij was volmaakt in vroomheid, rechtvaardigheid en toewijding: hij was door God tot profeet verheven en was werkzaam tot de Kashmiri's te prediken. Zijn naam was Yus Asaph.

(De Grote Geschiedenis van Kashmir, ca. 1750 n.Chr., zie pagina 132).

J.D. SHAMS

WAAR STIERF JEZUS?

VERTAALD DOOR NASIRAH ZIMMERMANN

2001

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

J.D Shams *Waar stierf Jezus?*

Oorspronkelijke titel: *Where did Jesus die?* Eerste uitgave © Londen 1945
Eerste Nederlandse uitgave vertaald door Nasirah Zimmermann
uitgegeven door N. Kluwer, Deventer © 1955

Deze uitgave © 2001

Vormgeving en zetwerk uit *Celeste* door Abdul Haq Compier

Druk: Interprint, Malta

Een uitgave van: ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.
Islamabad
Sheephatch Lane
Tilford, Surrey GU102AQ
The United Kingdom

Nederland: AHMADIYYA MOSLIM DJAMAA'AT
Mobarak Moskee Oostduinlaan 79
2596 JJ Den Haag, tel. 070 324 5902
Baitun Noer Groenelaantje 20
8072 DD Nunspeet, tel. 0341 252282

België: AHMADIYYA MOSLIM DJAMAA'AT
Brusselstraat 3, 1700 Sint-Ulriks-Kapelle
Dilbeek, tel. 02-4666856

ISBN 1-85372-711-3

Op het omslag: Mozaïek te Ravenna, St. Appolinaire te Rome, ca. 432-440n.Chr., naar Mattheüs 2:1-2: *In de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: 'Waar is de geboren Koning der Joden? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om hem hulde te bewijzen.'*

Het blauwgroen rond de kozijnen van de tombe van Yus Asaph was onder de stammen van Israël de kleur van de stam Juda, de stam van David (zie Mattheüs 1).

Op de achtergrond: *De route die Jezus (vrede zij met hem) waarschijnlijk nam op zijn reis naar India.* Kaart getekend door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (vrede zij met hem), in diens boek *Jesus in India (Masih Hindustan Mè).*

INHOUD

VOORWOORD BIJ DE TWEEDE DRUK	9
1. TEKSTEN UIT DE EVANGELIËN	11
het gebed van Jezus	13
de beker werd weggenomen	14
was Jezus een vervloekte?	16
opstanding der heiligen	17
het teken van Jona	19
de droom van de vrouw van Pilatus	20
2. EEN REDELIJKE UITLEGGING VAN HET OPSTANDINGSVERHAAL	23
3. MODERNE MEDISCHE OPINIE	33
de speerwond	38
4. VOER JEZUS TEN HEMEL?	40
de onverwachte verschijning	44
5. HOE ONTSTOND HET GELOOF DAT JEZUS AAN HET KRUIS STIERF EN TEN HEMEL VOER?	49
het visioen van Paulus	53
Paulus gaat naar de heidenen	54
afschaffing der Mozaïsche wetten	56
Christus als plaatsvervanger	
van de Mozaïsche Wet	59
Petrus en Paulus	61

6.	HEIDENDOM EN PAULUS	65
	profeteerde Jezus de kruisiging en opstanding?	73
7.	VERLOSSING OF BOETEDOENING?	77
	de ware boetedoening	89
8.	DE VERLOREN STAMMEN VAN ISRAËL	
	JEZUS GAAT NAAR INDIA	93
	het graf van Mozes	96
	de verloren stammen van Israël	97
	de Iraëlieten in India	99
	de zending van Jezus	109
	Thomas in India	111
	Jezus op zoek naar de andere schapen	114
	Jezus in Nisibis	115
9.	HET 'ONBEKENDE LEVEN VAN JEZUS'	
	BOEDDHISTEN EN JEZUS	119
10.	YUS ASAPH EN JEZUS	131
	Yus Asaph	138
11.	EEN BELANGRIJKE PROFETIE	145
	BIBLIOGRAFIE	155

VOORWOORD BIJ DE TWEEDE DRUK

Deze uitgave van het boek *Waar stierf Jezus?* is grotendeels gelijk aan de eerste, die in 1955 is uitgegeven door N. Kluwer, Deventer.

Het is een vertaling en bewerking van het boek *Where did Jesus die?* van J.D. Shams, dat voor het eerst verscheen in 1945 in het Verenigd Koninkrijk. Wij vragen uw begrip voor het taalgebruik dat wellicht enigszins verouderd aandoet.

Voor meer informatie verwijzen wij naar het boek *Jesus in India*, geschreven door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, vrede zij met hem, dat in het Engels verkrijgbaar is.

A.H. van der Velden

Juli 2001

HOOFDSTUK 1

TEKSTEN UIT DE EVANGELIËN

het gebed van Jezus

Toen Jezus verkondigde de Messias te zijn nam hij alle voorzorgsmaatregelen voor zijn persoonlijke veiligheid. Op bepaalde tijdstippen gelastte hij zijn discipelen dat zij niemand zouden vertellen, dat hij de Christus was (Matth. 16:20). Een andere keer, toen zijn tegenstanders beraadslaagden hem te doden, wandelde hij niet meer vrij onder de joden, maar ging van daar in een landstreek nabij de woestijn (Joh. 11: 53-54). Zelfs verborg hij zich voor hen (Joh. 12:36). Toen hij de vastberadenheid van zijn tegenstanders kende om zijn werk door geweld of zelfs door hem te doden stop te zetten, trok Jezus met zijn discipelen naar een geheim oord (Joh. 18: 1-2). Daarop kwam hij te weten dat Judas hem zou verraden en dat zijn inhechtenisneming aanstaande was. Er was geen enkele redding dan door met grote nederigheid te bidden en zijn voorhoofd te plaatsen op de drempel van God, Die alleen de plannen van zijn vijanden kon verijdelen door hem uit de klauwen des doods te verlossen.

Uit Mattheüs 26, Marcus 14 en Lucas 22 blijkt dat Jezus met enige van zijn discipelen naar Gethsemane toog en hen verzocht te bidden. Zij echter vielen in slaap en Jezus wekte hun tweemaal zonder gevolg. Hijzelf bad in grote nederigheid het volgende:

Abba, Vader, alles is U mogelijk; laat deze beker aan mij voorbij gaan. Doch niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.

(Marcus 14:36)

Op deze wijze bracht hij het grootste gedeelte van de nacht in ernstig gebed door en speciaal toen een engel uit de hemel hem

verscheen, wat een teken was van de aanvaarding van zijn gebed, bad hij nog ernstiger, *en zijn zweet viel als grote druppels bloed ter aarde* (Lucas 22:44).

De kern van het gebed van Jezus was dat hij van de dood zou worden gered. Niet omdat hij vrees koesterde om zijn leven voor God op te offeren, maar opdat Gods wil aangaande Zijn afgezant zou mogen worden vervuld tegen de wil van zijn vijanden in. Dit is naar mijn mening de betekenis van Jezus' gezegde: *Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede*. Had Jezus gedacht dat zijn kruisdood Gods wil was, dan had hij nooit gebeden:

Alle dingen zijn U mogelijk, neem deze beker van mij weg, met andere woorden de beker van de dood, die zijn tegenstanders hem wilden doen sterven.

de beker werd weggenomen

Wij geloven dat voornoemd gebed door God werd verhoord, en wel om de volgende redenen:

1. Jezus zegt zelf dat God zijn gebeden verhoorde:
Vader ik dank U dat Gij mij hebt verhoord, doch ik weet dat Gij mij altijd verhoort. (Joh. 11:42)

Ook raadt hij anderen steeds aan te bidden en zegt dat God hun gebeden zal verhoren (Marcus 11:24.) Ook zegt hij:

Of welk mens is er onder u, die als zijn zoon hem bidt om brood, hem een steen zou geven, of als hij hem bidt om een vis, hem een slang zou geven? (Matth. 7:9-10)

Indien Jezus' eigen gebed, dat in doodstrijd met zo'n hevigheid en oprechtheid werd geuit, om zulk een gewichtige zaak als de dood, op een uiterst afschuwelijke wijze van de hand werd gewezen, dan zouden zijn bevelen, dat zijn discipelen moesten bidden om hetgeen zij behoefden en de bewering dat zij zouden worden verhoord, absoluut doelloos schijnen.

Ons blijft daarom geen andere keus dan te geloven dat God zijn gebed verhoorde en hem redde van de vervloekingsdood.

2. Betreffende het aanvaarden van zijn gebed kunnen de volgende teksten uit de Psalmen worden geciteerd:

Want honden hebben mij omringd en een bende boosdoeners heeft zich rondom mij gevoegd, zij hebben mijn handen en voeten doorgraven... maar Gij, Heer, wees niet verre: mijne sterkte, haast U om mij te helpen...Want Hij heeft niet veracht noch versmaad de ellende des armen en Zijn aangezicht niet voor hem verborgen, en toen hij tot Hem riep, hoorde Hij het. (Psalm 22:16-24)

Ook in Psalm 34 lezen wij:

De rechtvaardige moet veel lijden, maar de Here helpt hem uit dit alles. Hij bewaart al zijn beenderen, dat niet één daarvan gebroken wordt.

In Johannes 19:33-36 worden beide Psalmen op Jezus betrokken. De tweede toont ook duidelijk aan dat de beenderen van Jezus onaangetast bleven, terwijl wij in de Evangelieën lezen, dat de beenderen van twee misdadigers, die met Jezus gekruisigd werden, werden gebroken. Alzo heeft God, zijn gebed verhoerende, hem van de vervloekingsdood gered.

3. Jezus zelf geloofde dat God zijn gebed had verhoord. Toen hij dan ook, aan het kruis genageld zonder een schijnbare kans op redding, zijn toestand inzag, raakte hij voor het eerst in vertwijfeling, die zich uitte in de wanhopige schreeuw:

Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?
(Matth. 27:46)

Maar God had hem niet verlaten. Hij had een middel bereid tot zijn verlossing. Indien wij echter aannemen dat hij wel aan het kruis stierf, moeten wij geloven dat God hem verlaten had, wat in absolute tegenspraak is met zijn woorden:

Zie, de ure komt en is alreeds gekomen, dat gij verstrooid zult worden, elk naar het zijne, en mij alleen laten. Maar ik ben niet alleen, want de Vader is met mij. (Joh. 16:32)

4. Alle geschriften zijn het er over eens, dat God de gebeden van de rechtvaardigen verhoort, maar niet die van de bozen, noch die van Zijn vijanden. Zie bijvoorbeeld Psalm 18:7 en 66:18-

20, Jeremia 29:13 en Job 22:27. Ook lezen wij in Johannes 9:31:

Wij weten dat God de zondaren niet verhoort, maar wanneer een man godvruchtig is en Zijn wil doet, hem verhoort Hij.

Indien wij dan ontkennen dat God de gebeden van Jezus verhoorde, hebben wij geen andere keus dan te geloven dat Jezus een zondaar was en geen rechtvaardige, die Gods wil deed. En om dit te geloven van Jezus, een profeet van God, is waarlijk godslastering. In Hebreeën lezen wij omtrent het gebed van Jezus:

... en hij heeft in de dagen zijns vlezes gebeden en smekingen met een sterk geroepen tranen geofferd aan Degene, Die hem uit de dood kon redden en is ook wegens zijn godvrezendheid verhoord.

(Hebreeën 5:7)

Zo werd het plan van de joden verijdeld en God redde Jezus, een rechtvaardig en godvrezend mens, van de vervloekingsdood.

was Jezus een vervloekte?

Jezus zei tot zijn tegenstander:

Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, gij die het Hemelrijk toesluit voor de mensen! Gij komt er immers niet in en wie er in willen, laat gij er niet ingaan. (Matth.23:13)

Wederom zei hij:

... wie niet gelooft zal veroordeeld worden. (Marcus 16: 16)

Nu geloofden de Farizeeën, dat zij Jezus een vervloekingsdood hadden doen sterven, en als dit waar is (en Paulus getuigt ervan), dan hadden zij volgens hun eigen wet bewezen dat Jezus een valse profeet was en dat zij er goed aan hadden gedaan hem te verwerpen. Zij zullen er daarom niet voor worden verdoemd. Volgens de werkelijke betekenis van het woord 'vervloekt' kan een vervloekte geen profeet en geliefde van God zijn, omdat een persoon niet vervloekt kan zijn zonder dat hij door God verstoten is en zijn hart leeg is van Gods liefde en kennis, ofwel wanneer hij buiten Gods genade en barmhartigheid staat. Hij zou zondig moeten zijn als Satan en in vijandschap met God; om deze reden wordt Satan 'de Vervloekte' genoemd.

Hoe kunnen wij dan van een rechtvaardig mens als Jezus, die beweerde het licht van de wereld en de geliefde van God te zijn, geloven dat hij door God vervloekt was, geen betrekking met Hem had en dat zijn hart vol zonde en ongeloof was? Met deze feiten voor ogen moeten wij de mogelijkheid van Jezus' kruisdood, die hem tot een vervloekte zou hebben gemaakt, wel verwerpen.

de opstanding van de heiligen

Het derde argument, dat aantoonde, dat Jezus niet aan het kruis stierf, vinden wij in Mattheüs 27:52-53:

... en de graven openden zich en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt en gingen uit de graven, na zijn opstanding, en kwamen in de heilige stad en verschenen aan velen.

Het is duidelijk dat het bovenvermelde niet letterlijk kan worden opgevat, want als het werkelijk gebeurd was, zouden wij zeker gangbare verwijzingen naar zo'n een buitengewoon, onovertroffen en bovennatuurlijk gebeuren kunnen vinden. Dit is echter niet het geval en Mattheüs is de enige schrijver die er over spreekt, terwijl de andere drie er met geen woord over reppen. Was het een feit geweest, dan had het de joden een prachtige kans gegeven die opgestane heiligen te ondervragen omtrent de waarheid van Jezus Christus, en als ze voor hem hadden ingestaan, zouden de joden hem zonder meer hebben aanvaard. Laten wij zien wat Thomas Paine¹ over dit verhaal te zeggen heeft:

Het is gemakkelijk een leugen te verzinnen, maar het is moeilijk de leugen te staven nadat zij is geuit. De schrijver van het Mattheüs Evangelie had ons moeten vertellen, wie die opgestane heiligen waren, die de stad introkken en wat er nadien met hen gebeurde, en wie hen eigenlijk zag – want hij mist de moed om te zeggen dat hij ze zelf aanschouwde – of ze naakt waren,

1. Een Engelse revolutionaire schrijver die wegens zijn beroemde boek *Rights of Man* door de Amerikaanse regering wegens opruijrij werd vervolgd. Hij vluchtte naar Frankrijk.

of vrouwelijke en mannelijke heiligen, of, indien gekleed, waar ze hun kleren vandaan haalden; of ze naar hun vroegere woonsteden trokken, zich hun mannen, vrouwen en bezittingen weder toeëigenden, en hoe ze werden ontvangen. Het is inderdaad vreemd dat een leger heiligen tot het leven terug zou keren terwijl niemand wist wie ze waren, of wie hen zag en dat verder geen woord over de zaak wordt gezegd, ook niet door de heiligen zelf!

Indien het de profeten waren geweest die (naar ons is vermeld) vroeger over deze dingen hadden geprofeteerd, zouden zij juist zeer veel te zeggen hebben gehad. Ze zouden ons uitgebreid kunnen hebben ingelicht en er zouden ons profetieën nagelaten zijn met voetnoten en commentaren, die tenminste iets beter waren geweest dan die wij nu bezitten. Als het Mozes, Aäron, Jozua, Samuel en Daniël waren geweest, zou er geen onbekeerde jood in Jeruzalem zijn overgebleven, en als het Johannes de Doper en de heiligen van de toenmalige tijd waren geweest, zou een ieder hen hebben herkend en zouden zij met hun prediking alle andere apostelen in de schaduw hebben gesteld. Doch in plaats hiervan zijn deze heiligen slechts als het braaksel van Jona's vis in de nacht ontstaan om zonder enig doel 's morgens in het niet te verdwijnen.

Indien wij deze tekst letterlijk zouden aanvaarden, zouden wij ongetwijfeld met bovengenoemde vragen worden geconfronteerd. De waarheid van de tekst ligt echter volgens Hazrat Ahmad in het feit, dat deze aanhaling duidt op een door zekere rechtvaardige lieden ontvangen visioen, en het is bekend dat dergelijke visioenen kunnen worden uitgelegd, zoals Jozef de droom van Farao uitlegde.

Een interessant feit is, dat wij kunnen lezen in het Arabisch boek Tatir-ul-Anam, dat meer dan 600 jaar geleden door de grote autoriteit op het gebied van visioenen, Sheikh Abdul-Ghani Nablusi, werd geschreven, op blz. 289:

Indien iemand in een droom doden uit hun graven ziet komen en huiswaarts gaan, is de uitleg hiervan dat een groot man uit gevangenschap wordt bevrijd en gered.

Omdat nu dit visioen ten tijde van de opstanding werd gezien, is de gevolgtrekking duidelijk, dat zijn dood slechts schijn was en dat, door de bewusteloosheid, die zijn vervolgers deden denken, dat hij dood was, zijn redding uit het graf waarin hij was gelegd, ten uitvoer was gebracht.

Dit visioen dus, dat aan zekere godvrezende lieden was getoond, openbaarde hun dat Jezus niet aan het kruis was gestorven, maar als een gevangene in het graf lag, van waaruit hij ontsnapte naar een veilig oord.

het teken van Jona

Toen Jezus door de joden om een teken werd verzocht, sprak hij:

Een boos en overspelig geslacht begeert een teken, maar het zal geen teken worden gegeven dan het teken van de profeet Jona. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis is geweest, zo zal des mensen zoon drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn. (Matth. 12: 39-40)

Dit gezegde van Jezus lost de vraag voorgoed op. De joden probeerden hem te doden, maar hij ontkwam. Ze deden hun uiterste best, maar God redde hem uit hun handen. Zo werd zijn verlossing een teken voor de joden. Ook toonden de woorden van Jezus duidelijk de manier, waarop het teken zou worden vervuld en hoe hij van zijn moordlustige vijanden zou worden gered. Hij zou als een dode in de schoot der aarde worden gelegd, zoals Jona in de buik van de vis was. Laatstgenoemde was niet dood, toen hij in de buik van de vis vertoefde, maar levend. Zo zou ook Jezus niet dood in de schoot der aarde zijn, doch levend, zoals Jona. Toen Jezus zijn geval met dat van Jona vergeleek, toonde hij duidelijk de manier waarop hij aan de joden zou ontkomen. Hij moest het graf levend ingaan en levend verlaten evenals Jona de vis levend inging en levend verliet. Deze profetie van Jezus doet de stelling, dat hij aan het kruis een vervloekingsdood stierf, voorgoed teniet.

de droom van de vrouw van Pilatus

En toen Pilatus op de rechtersstoel zat, zond zijn huisvrouw de boodschap tot hem:

Bemoei u toch niet met die rechtvaardige, want ik heb heden in de droom veel om hem geleden. (Matth. 27:19)

Deze door God gegeven waarschuwing aan Pilatus, juist op het moment dat de rechtszaak zou beginnen, was een duidelijke openbaring van de wil van God aan Pilatus, die zelf in de onschuld van Jezus geloofde en wist dat de joden Jezus uit nijd aan hem hadden overgeleverd (Matth. 27:18). Wat was dan wel de bedoeling van deze droom, die God aan de vrouw van de landvoogd had getoond, indien Hij Jezus niet van de dood dacht te redden? Toen volgens Mattheüs 2:13 Herodes Jezus in zijn kindsheid verzocht te doden, werd Jozef ook door middel van een droom gewaarschuwd tegen Herodes' boze bedoelingen om zodoende het leven van Jezus te redden, en dientengevolge trok Jozef met hem en zijn moeder naar Egypte.

Ook zo openbaarde God Zijn wil aan Pilatus door diens vrouw. Ofschoon hij ogenschijnlijk Jezus aan zijn vijanden uitleverde om hem te kruisigen (nadat de joden Pilatus hadden bedreigd met een aanklacht tegen hem bij de keizer, indien hij Jezus zou vrijlaten Joh.19:12), deed hij heimelijk al het mogelijke om hem van de dood te redden. Hij hield de rechtszaak gaande tot zeer laat, wel wetende dat het voor de joden niet wettig was om op de sabbat lichamen aan het kruis te laten hangen na het vallen van de nacht. Zodoende was de tijd, die voor de kruisiging overbleef zo kort, dat het onmogelijk was voor Jezus om aan het kruis te sterven. De kruisiging duurde daardoor slechts drie uren – een te korte tijd om de dood te veroorzaken.

De hoofdman, die voor de kruisiging moest zorg dragen, had een grote sympathie voor Jezus en geloofde Lucas in zijn rechtvaardigheid. Zo braken de soldaten, wel de benen van de twee misdadigers, die met Jezus gekruisigd waren, maar de benen van Jezus niet.

Toen kwam er haastig een man op het toneel, die schijnbaar niets met Jezus te maken had. Een rijke man, Jozef van Arimathea genaamd, die volgens Johannes heimelijk

een discipel van Jezus was. Hij verzocht Pilatus om het lichaam van Jezus. En Pilatus stond hem toe, zonder het bestaande gebruik te volgen om inlichtingen over deze nieuwe persoon in te winnen. Hierop namen hij en een vooraanstaand persoon bij de joden, Nicodemus genaamd, het lichaam onder hun hoede, en handelden volgens de plannen die zij tevoren hadden gemaakt. Zij begroeven hem niet met anderen op een algemene begraafplaats, maar legden hem met grote zorg in een nieuw graf, dat Jozef uit een rots in zijn eigen tuin had gehouwen. Hier konden zij hem behandelen zonder te worden gezien door de joden, die druk bezig waren met hun religieuze ceremoniën in verband met de sabbat. Deze sabbat was een belangrijke dag. En Jezus verliet, na genezen te zijn, het graf.

Dit toont ons dat Pilatus zijn plannen om Jezus van de dood te redden met succes ten uitvoer had gebracht en het doel bereikte, waarvoor God het voornoemde visioen aan zijn vrouw had getoond.

HOOFDSTUK 2

EEN REDELIJKE UITLEGGING VAN HET OPSTANDINGSVERHAAL

Hieronder volgt een redelijke uitlegging van het opstandingsverhaal, geschreven door twee geleerde en goed onderrichte mensen, die de vier verhalen van de evangelienschrijvers terdege hebben bestudeerd.

1. Professor Heinrich Eberhard Gottlob Paulus (1761-1851), die in 1789 te Jena werd aangesteld als Professor in de Oosterse Talen, werd in 1793 benoemd tot professor in de theologie en is sinds 1811 hoogleraar in Heidelberg. Hij schrijft in zijn werk *Het leven van Jezus* (1828):

De opstanding van Jezus moet onder dezelfde categorie (premature begrafenis) worden ondergebracht, indien wij vast willen houden aan het feit dat de discipelen hem in zijn natuurlijk, door nagelen doorboorde lichaam zagen en dat hij voedsel in hun tegenwoordigheid nuttigde. Dood door kruisiging ontstond feitelijk door een verstijvingstoestand, die zich langzamerhand naar binnen toe uitbreidde. Het was de langzaamste dood die er bestond. Josephus zei in zijn geschrift tegen Apio, dat het hem te Tekoa als gunst van Titus was toegestaan dat hij drie aan hem bekende mannen van het kruis mocht afhalen. Twee van hen stierven, doch de derde kwam weer bij. Jezus echter stierf bijzonder vlug. De luide kreet, die hij onmiddellijk voordat zijn hoofd op zijn borst zonk uitte, toonde aan dat zijn krachten verre van uitgeput waren en dat de daarna ingetreden toestand een op de dood gelijkende trance was. In zulke trances gaat het sterfproces door, totdat

het lichaam tot ontbinding overgaat. Dit alleen bewijst dat het proces voltooid is en dat de dood werkelijk is ingetreden.

Bij Jezus, evenals bij de anderen, zou de levensvonk langzamerhand zijn uitgedoofd, ware het niet dat de Voorzienigheid terwille van de uitverkorene op mysterieuze wijze had bewerkstelligd wat bij anderen soms op een meer voor de hand liggende wijze door menselijke zorg en vaardigheid geschiedde. De steek van de speer, die we liever moeten zien als een oppervlakkige wond, moest aderlating teweegbrengen. Het koele graf en de aromatische zalf werkten de opstanding in de hand tot tenslotte storm en aardbeving Jezus tot het volle bewustzijn deden wederkeren. Gelukkigerwijze deed de aardbeving ook de steen van de ingang van het graf weggrollen. De Heer ontdeed zich van zijn grafwindse-len en trok tuilmansklaren aan. Hierdoor zag (volgens Joh. 20:15) Maria hem voor een tuinman aan. Door de vrouw liet hij een boodschap overbrengen aan zijn discipelen met het verzoek hem in Galilea te ontmoeten en vertrok zelf daarheen. Te Emmaus ontmoette hij in het schemer twee van zijn volgelingen, die hem eerst niet herkenden, omdat zijn voorkomen door zijn lijden was veranderd. Maar zijn manier van dankzeggen en brood breken en ook de littekens van de nagelen in zijn handen openbaarden hen wie hij was. Van hen hoorde hij, waar zijn discipelen zich bevonden en hij keerde terug naar Jeruzalem en verscheen onverwachts aan hen. Dit is de uitlegging van de schijnbare tegenspraak tussen de boodschap om naar Galilea te trekken en zijn verschijning te Jeruzalem.

Op deze wijze vertoefde Jezus 40 dagen bij hen, waarvan enige tijd in Galilea. Door de ondergane mishandelingen kon hij zich niet te veel inspannen. Hij leefde zo kalm mogelijk en verzamelde kracht voor de korte ogenblikken, waarin hij onder zijn volgelingen vertoefde om hen te onderwijzen. Toen hij zijn einde voelde naderen, keerde hij naar Jeruzalem terug. In het vroege zonlicht vergaderde hij met zijn volgelingen voor het laatst op de Olijfberg. Hier hief hij zijn handen op om hen te zegenen, en zo, met zijn handen nog in zegening opgeheven, nam hij afscheid. Een wolk schoof zich tussen hem en zijn volgelingen, zodat hun ogen hem niet konden volgen. En vanwaar hij was verdwenen verschenen aan hun twee waardige figuren, die in werkelijkheid tot de geheime aanhangers van Jezus in Jeruzalem behoorden. Deze

mannen vermaanden hen niet te staan wachten, maar tot handelen over te gaan. Waar Jezus werkelijk stierf, kwamen ze nooit te weten en zo kwamen ze ertoe om zijn vertrek als Hemelvaart te beschrijven.

2. Mr. Ernest Brougham Docker M.A., rechter bij de arrondissementsrechtbank te Sydney, heeft een waardevol boek over dit onderwerp geschreven, waarin hij de gehele getuigenis van de Evangeliën heeft uitgedroogd, zoals een rechter de getuigenis van de registers nazoeft om zijn oordeel te vellen. Hieronder volgt zijn opvatting over de opstanding:

Het idee dat de dode lichamen konden worden opgewekt, heerste in de tijd van onze Here en vele honderden jaren voor en na die tijd; feitelijk overal waar wetenschappelijk onderzoek nog niet ontwikkeld was. Wij vinden een voorbeeld in de geschiedenis van Elia, twee in die van Eliza, drie door Jezus bewerkt, de opstanding van Jezus zelf en twee in de Handelingen van de Apostelen. (blz. 16)

Irenæus spreekt over vele gevallen waar de geest in het voorheen levende lichaam terugkeerde en de man het leven werd geschonken op het gebed van de kerk.¹

Een interessant voorbeeld van dit geloof van een 'onwetenschappelijk volk' van deze tijd kan worden gevonden in een artikel van Ds. W. Montgomery M.A. B.D., getiteld *Schweitzer als Zendeling* (*Hibbert Journal*, juli 1914, blz. 885):

Wat de inboorlingen het meest imponeert is het gebruik van verdovende middelen. De meisjes van de missiescholen schrijven brieven naar meisjes van Europese scholen. In één van hun brieven kunt u lezen:

'Sedert de komst van de dokter hier gebeuren er wonderlijke dingen. Eerst doodt hij de zieken, daarna maakt hij ze beter, en dan brengt hij ze weer tot het leven terug.'

Welke grotere reputatie kan een wonderdokter zich wensen?

1. E.B. Docker M.A. *If Jesus Did not Die upon the Cross? A study in Evidence*
Robert Scott Londen, 1920

Wat betreft het constateren van de dood lezen wij in A.S. Taylor's *The Principles and Practice of Medical Jurisprudence*, 3e uitgave door Th. Stevenson (1883), I, blz. 78, het volgende:

De omstandigheden waarop wij mogen vertrouwen welke het afdoende bewijs leveren van dood zijn de volgende:

1. *De afwezigheid van bloedsomloop en ademhaling gedurende ten minste een uur, waarbij zo nodig de stethoscoop is gebruikt.*

2. *De geleidelijke afkoeling van het lichaam, waarbij de romp warm blijft, terwijl de ledematen koud zijn.*

3. *Terwijl het lichaam afkoelt, het geleidelijk optreden van een verstijvingstoestand van de spieren, die achtereenvolgens de ledematen en de romp aantast en zich uiteindelijk over het gehele spierenstelsel uitbreidt.*

Wanneer aan deze voorwaarden is voldaan staat het bewijs van de dood vast.

Volgens een artikel in *Physical Culture and Health* van 15 juli 1912 schijnt het wel eens voor te komen dat zelfs bekwame chirurgen zich in sommige gevallen kunnen vergissen, wanneer zij de uitspraak doen dat de dood is ingetreden.

De doden herleven – een wonderlijke uitvinding werd kort geleden door een Duitser gedaan in de vorm van een 'Pulmotor' die met goed gevolg is gebruikt op mensen. Door chirurgen dood gewaande personen werden tot het leven teruggebracht, en dat in volmaakte gezondheid!

Een jongeman, Haas genaamd, was door gas verstikt. Na gedurende drie uren vergeefs te hebben getracht hem tot bewustzijn te brengen, dachten zijn vrienden dachten dat hij dood was. Na drie uren werk met de 'Pulmotor' kon de man weer rechtop zitten en zijn verwondering en dankbaarheid uiten. Hij zei dat hij zich weer zo gezond voelde als voorheen. Een dokter, die voor het starten van het apparaat werd geroepen, zei dat Haas, bij zijn aankomst, volgens medische begrippen in doodstoestand verkeerde. Haas was de vijfde man die tot het leven terugkeerde.

Gevallen hebben zich ongetwijfeld voorgedaan waarin mensen, die leden aan shock, flauwtes, catalepsie, hysterie of levenloosheid door uitputting, door omstanders dood verklaard werden, alleen omdat er levenloosheid en koude aan de oppervlakte optrad en

er geen uiterlijk teken van ademhaling en bloedsomloop te zien was. Indien het vaststellen van leven en dood steeds aan zulke lieden werd overgelaten en de begrafenis luttele uren later in hun opdracht werd verricht, zou er ongetwijfeld voor de levenden een kans bestaan op een premature begrafenis. Maar dit is in geciviliseerde Europese landen zo goed als uitgesloten en zou alleen het resultaat kunnen zijn van grove en misdadige nalatigheid. (blz. 18)

Wanneer men aan de (door A.S. Taylor vermelde) principes denkt bij de bovengenoemde wederopwekking, zouden wij dan, indien het in de tegenwoordige tijd geschiedde, enige aarzeling aan de dag leggen om te zeggen dat de Shunamietische jongeling bewusteloos was door zonnesteek (11 Kon. 4:18-37); dat Eutyches een shock kreeg door zijn val (Hand. 20:9-10); dat de dochter van Jairus leed aan uitputting door haar ziekte? Het waren de omstanders, die met de zekerheid van de onwetendheid ('wetende dat zij gestorven was') spotten over de bewering van hem, die werkelijk wist dat het meisje niet gestorven was, maar sliep (Lucas 8:40-55). Hij bezigde een overeenkomstige uitdrukking omtrent Lazarus, en het was alleen omdat hij het nodig achtte tot het bevattingvermogen van zijn discipelen te spreken toen hij zei: 'Lazarus is dood' (Joh. 11:14).

Zouden wij de minste aarzeling aan de dag leggen dat deze, en de gevallen van de jongeling van Zarphath (1 Kon. 17:17-24), van het lichaam dat in Eliza's graf werd geworpen (11 Kon. 13:21), van de jongeling van Naïn (Lucas 7:17-24) en Dorcas (Hand. 9:36-41), voorbeelden waren van schijndood, mogelijk van catalepsie? (blz. 19-20).

Nu zijn wij in de gelegenheid gesteld de vraag te beantwoorden, of Jezus werkelijk aan het kruis stierf. Wanneer wij de Evangelieverhalen nemen zoals ze zijn, is er een volledige afwezigheid van alle maatstaven die werkelijke dood van schijndood moeten onderscheiden. Jezus werd vlug in het graf gelegd, reeds enkele uren na zijn bewusteloosheid aan het kruis.

Er was medisch noch stethoscopisch onderzoek en geen lijkschouwing met degenen als getuigen, die het laatst met hem te doen hadden. Wij hebben geen verklaring van Jozef van Arimathea, die hem in het graf legde; geen van Nicodemus, die volgens zeggen bij Jozef was en de gebruikelijke grafkruiden en zalf leverde; geen van

de tuinman, die onder de omstandigheden een belangrijke getuige kon zijn geweest. (blz. 20)

Er is geen verklaring omtrent de tijd waarop hij het graf verliet. Hij werd het eerst gezien door een persoon, die niet bij de begrafenis betrokken was, 's morgens vroeg, op de derde dag. Indien de uitdrukking 'begrafenis' wordt opgevat als een teraardebestelling, dus dat hij, zelfs al leefde hij nog, na de begrafenis toch wel gestikt zou zijn, dan moet er op worden gewezen dat het graf een flinke, uit rots gehouwen ruimte was, waarvan de ingang werd gesloten door een op een enorme molensteen gelijkende ronde platte steen, die in een gleuf voor de opening werd gerold en die de ruimte amper hermetisch zou kunnen afsluiten. Maar het is zeker overeenkomstig de verklaring, dat hij onder de behandeling van Jozef en Nicodemus de eerste nacht weer bijkwam. (blz. 21)

Dr. Sparrow Simpson gaat te ver wanneer hij zegt (*The Resurrection and Modern Thought*):

Aangenomen, zoals wij doen, dat alle getuigenissen overeenstemmen voor wat betreft dat het graf leeg was, moet de uitleg van het feit uiteindelijk of het één, of het ander zijn; óf dit was mensenwerk, óf het was Gods werk. Of mensenhanden namen het lijk weg, of de Almachtige God deed de dode opstaan. Dat is precies de vraag. Ik waag het op te merken dat dit niet precies de vraag is. Wat zou men bijvoorbeeld zeggen, indien het zogenaamde 'lijk' niet werkelijk dood was, en Jezus tot bewustzijn terugkeerde? Ik zeg vol vertrouwen dat deze uitleg van het lege graf toereikend en bevredigend is. Zij veronderstelt bedrog noch mirakel. (blz. 25)

Wanneer wij, zoals hierboven is voorgesteld, terugkeren naar de ontdekking van de wederkerende levensgeesten, wat zouden wij redelijkerwijze verder verwachten? Dat, voordat de bijgekomen Jezus het graf kon verlaten, hij van kleding moest worden voorzien. Indien de tuinman bij de begrafenis behulpzaam was, zou het voor hem dan niet heel natuurlijk zijn om naar zijn waarschijnlijk in of nabij de tuin gelegen woning te gaan, kleren te halen en zo in de nood te voorzien? Indien hij niet bij de begrafenis aanwezig was, zou onder deze dringende omstandigheden de woning van de

tuinman de meest waarschijnlijke plaats zijn geweest voor het krijgen van kleding. Zodra Jezus dan voldoende hersteld was, zou hij van het graf naar de woning van de tuinman kunnen zijn overgebracht, totdat hij naar een veilige plaats kon gaan. (blz. 32)

Daarom zal hij waarschijnlijk in de buurt van de tuin zijn geweest, toen Maria Magdalena en de andere vrouwen 's morgens vroeg arriveerden. Ze ontvingen een boodschap, misschien van de tuinman of diens helpers (naderhand door het groeien van de legende veranderd in één of twee engelen), waarin over zijn verrijzenis en wederkeer naar Galilea werd gesproken. Ook zouden zij zelf gelegenheid krijgen hem te zien, omdat zij als zijn vrienden bekend stonden. (blz. 33)

Dan zegt de schrijver omtrent de afgelopen eeuwen vanaf de eerste tijd:

En indien een enkeling het hier en daar waagde zijn stem in protest te verheffen (tegen hetgeen de meerderheid geloofde, namelijk dat Jezus aan het kruis stierf), werd hij door het geschreeuw van de menigte overstemd. Er zijn zelfs perioden in de kerkgeschiedenis geweest waarin zulk een persoon grote kans liep om levend te worden geroosterd, niet als martelaar, maar als ketter. (blz. 34)

Hierna bespreekt de schrijver de tocht van Jezus naar Galilea, vanwaar hij naar Damascus trok en zich aan Paulus toonde, waarna hij zich naar Babylon begaf op weg naar het Oosten, en tenslotte geeft de schrijver zijn eigen geloof weer in de volgende woorden:

Voor mijzelf ben ik tevreden met te geloven dat hij, als mens, door dezelfde poort ging – de enge en vreselijke poort van de dood – waardoor alle andere mensen moeten gaan. (blz. 70)

Hij eindigt zijn boek aldus:

Ik moet herhalen dat wij niet weten (waar hij stierf). Het is mogelijk dat Jezus, na in die afgelegen streken te hebben gepredikt tot de verloren schapen van het Huis Israëls, stierf in Srinager, en in het graf werd begraven dat nu zijn naam draagt. Het kan zijn dat hij zijn Galilese schuilplaats nooit verliet, maar tengevolge van zijn verwondingen een langzame dood stierf aan

een eenzaam kampvuur bij het meer van Tiberias, of op een afgelegen bergtop, of in een afgezonderd dal, zodat niemand zijn graf weet tot op deze dag...

Wij weten het niet en misschien is dat wel goed. De kerk is tenminste gespaard gebleven van relikwieënaanbidding van zijn beenderen. En aan zijn onbekende rustplaats mogen wij misschien de laatste regels richten van het mooie gedicht van Mevrouw Alexander over het graf van Mozes:

*O, eenzaam graf,
Spreek tot ons vragend hart
En leer het stil te zijn.
Gods wegen van Genà,
Wegen ons onbekend,
Verbergt Hij eind'loos diep,
Van hem, die Hij bemint.*

HOOFDSTUK 3

MODERNE MEDISCHE OPINIE

De theorie dat Jezus gewoon aan het kruis in zwijm viel en door menselijke hulp weer bijkwam is zeer oud.

In 1928 stelde Maulvi A.R. Dard, in die tijd redacteur van *The Review of Religions*, een schriftelijke vraag aan de christelijke zendelingen, kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders en professoren omtrent deze theorie. De christelijke zendelingen antwoordden dat de bezwijmingstheorie van de hand gewezen was. Vele anderen erkenden hun onwetendheid aangaande dit punt. Na hun antwoorden te hebben weergegeven, schrijft de redacteur:

Uit deze antwoorden blijkt overduidelijk dat de bezwijmingstheorie in het geheel niet van de hand is gewezen. Zij bekennen zelfs dat die theorie dezer dagen moedwillig nieuw leven is ingeblazen.

De Bisschop van Birmingham kan niet zeggen of de bezwijmings-theorie door alle kritische geleerden wordt genegeerd.

Kanunnik Streeter zegt dat het idee weer werd opgehaald in The Brook Kerith, en de Bisschop van Durham, een van de meest vooraanstaande en geleerde autoriteiten van de Anglikaanse Kerk, zegt zonder aarzelen:

'Het is amper juist te beweren dat de bezwijmingstheorie, als verklaring van de Evangelieverhalen van de opstanding van Jezus, van de hand is gewezen. Ze is weer naar voren gebracht in een slechts korte tijd geleden verschenen werk, 'Paganism in our Christianity', door Arthur Weigall.'

Met terzijdelating van de trouwe aanhangers van deze theorie zoals Paulus, Venturini en Schleiermacher¹, zullen wij slechts twee belangrijke geschriften noemen, die zojuist zijn verschenen:

1. *Dog Jezus pa korset ?* door Hugo Toll (Stockholm);

2. *Le Procès de Jésus* door M. Paul Roué (Parijs);

Dan is er nog het zeer belangrijke boek *The Crucifixion of Jesus, by an eye-witness*, uitgegeven in Los Angeles in het jaar 1919, dat op aanschouwelijke wijze het geheel weergeeft.²

Hieronder geef ik uit hetzelfde nummer van de *Review of Religions* de zienswijze weer van Dr. Hugo Toll, een vooraanstaande medische autoriteit in Zweden. In het jaar 1928 was hij volgens de redacteur van de *Review of Religions* zeventig jaar oud en bekleedde de leidende functie van het Stockholmse ziekenhuis van 1897 tot 1923. De geleerde dokter beargumenteert op medische gronden dat Jezus niet aan het kruis stierf. De vertaling van hetgeen Dr. Toll in zijn boek *Dog Jezus pa korset?* heeft geschreven, luidt, met enige rectificaties, als volgt:

Kruisiging was lang voor de tijd van Jezus heel gangbaar en de Romeinen gebruikten dit strafmiddel veelvuldig. Ze wilden hun slachtoffers niet meteen doden en de kruisiging was dan ook een langzame marteling. Het was een volksvermaak. Er bestond geen vastgestelde methode, dus konden de scherprechters hun slachtoffers naar believen behandelen. Soms bonden zij hen alleen met touwen vast, soms spijkerden zij hen met nagelen doorhanden. Het slachtoffer leed naar lichaam en geest, terwijl de schande wel het ergste was. Zij kruisigden slechts slaven, mensen van zeer lage stand en ook misdadigers, verraders en opruiers.

Jezus hing zeer waarschijnlijk naakt aan het kruis. In die tijd van het jaar was het koud (Joh. 18:18). Voor de kruisiging boden zij Jezus iets te drinken aan. Wij weten niet zeker wat het was, wijn en gal of wijn en mirre, maar toen hij ervan had geproefd, wilde hij het niet drinken (Matth. 27:34). Wanneer de keel door verdriet is dichtgesnoerd, kan men niet drinken. Dit kan ook een bewijs zijn van tijdelijke zenuwzwakte. Mattheüs 27:50 zegt dat

1. Zie *The Quest of the Historical Jesus* door Albert Schweitzer, vertaald door W. Montgomery, Londen 1910.

2. *Review of Religions*, no. 9, 1928.

Jezus 'met luide stem riep en de geest gaf' (de nadruk ligt op 'luid').

De hoofdman over honderd nam hier notitie van. Hij wist denkelijk bij ondervinding dat mensen gewoonlijk niet sterven door luid te roepen. Toen Jezus luid riep moest hij daarvoor de kracht hebben gehad.

Er zijn in het Johannesverhaal voor een arts interessante gegevens, omdat ze zo realistisch zijn en ten sterkste een aanval van shock en instorting karakteriseren. De meest gebruikelijke oorzaak van bezwijming is dat het hoofd wegtrekt, waarbij de patiënt verbleekt. Wanneer hij wordt neergelegd, voelt hij een vreselijke droogte in keel en mondholte en zal alleen een woord stamelen of roepen: 'water'. Een bezwijmingsstuip kan in de dood overgaan, en zo kon de stervende om water hebben geroepen, doch gewoonlijk vraagt een stervende daar niet om. Zijn lippen worden zienderogen droger, soms slikt hij een lepeltje water, indien toegediend, misschien wel omdat hij te zwak is om het af te slaan (ofschoon hij het meestentijds zal afslaan). De bezwijmende echter begint (na een ondragelijk gevoel van dorst) zijn bewustzijn te verliezen. De aarde schijnt onder hem te verdwijnen en hij heeft het gevoel alsof hij vliegt. Nu zal hij als laatste vaarwel misschien roepen: 'Ik sterf'. Doch een stervende, die geheel door bloedverlies en marteling is uitgeput, zal zijn mond slechts openen om te ademen: hij zal nooit de dramatische woorden zeggen: 'Ik sterf.' En Jezus zei: 'Het is volbracht.'

Hij bad voor zijn vervolgers. Hij zag de rovers aan hun kruisen, voordat hij aan het zijne was genageld. Dan denkt hij aan zijn eigen bevrijding en aan die van de mensheid. Hij denkt eenvoudig en natuurlijk aan zijn moeder en haar toekomst, als een goede zoon. Hij had gedacht de Messias te zijn, dat hij het koninkrijk Gods zou opbouwen. Misschien zou hij dat door zijn lijden kunnen doen slagen. Hij herinnert zich een Psalm van David:

'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?'

Eindelijk doen nood en bezwijming hem aan zichzelf denken:

'Vader in Uwe handen beveel ik mijn geest'.

Verder zegt hij: 'Ik heb dorst'.

Wat deed Jezus sterven? In de Evangelien wordt alleen vermeld dat hij 'de geest gaf'. Hiermee is bedoeld dat hij stierf.

De hoofdman moet dat ook gedacht hebben, anders zou hij de benen van Jezus hebben laten breken. Mensen kunnen door een schijnbaar niets sterven.

Ze kunnen door angst of shock sterven. Doch weinigen sterven door kruisiging. Eusebius heeft voorvallen vermeld over de gerechtelijke vervolging onder Diocletianus en hij zegt dat gekruisigden pas na vele dagen stierven door uitputting, honger, of aanvallen van roofvogels en wilde dieren. De rovers, die met Jezus waren gekruisigd, leefden 's avonds nog en de soldaten moesten ze afmaken. Toen Jozef van Arimathea Pilatus om het lichaam van Jezus vroeg, bevreesdde het de landvoogd dat Jezus reeds gestorven zou zijn, daar hij ondervinding had van deze dingen en hij ondervroeg de hoofdman. Jezus kon van uitputting en bloedverlies zijn gestorven, maar het is zeer twijfelachtig.

de speerwond

Was Jezus dood geweest, dan zou er geen bloed te voorschijn zijn gekomen. Johannes, de enige die deze gebeurtenis vermeldt, kende misschien de belangrijkheid van dit verschijnsel. Zij, die het later begrepen, durfden er niet over te spreken. Jezus werd 's morgens geseseld. Wij weten dat een sterke irritatie van de huid slijmgezwollen en blaren kan veroorzaken. Er is een waterige uitzweling, die door de huid dringt en kleine en grote blaren vormt. Dit wordt genoemd: 'Epanchements traumatiques de sérosité, le collement de la peau' ofwel 'wondhelende waterige ettering, het vastkleven van de huid'.

Een van de soldaten zag de blaren en, misschien uit kwaadaardigheid, misschien uit onbezonnenheid, verwondde hij Jezus zodat bloed en water uit zijn zijde stroomden. Nu was Jezus, schijnbaar dood – bewusteloos. De arme onwetende mensen begrepen niet dat hij niet dood was. Zij schijnen hem in een tijdelijk graf te hebben begraven. Hier legden zij hem, daar het graf dichtbij was. Misschien vond hij een afgedragen tuinmans jas. Toen Maria hem niet herkende, sprak hij smekend dat enkele woord: 'Maria'. Maar het toonde zijn hulpeloosheid en eenzaamheid.

Dan herkent zij hem. Zij wil zijn handen kussen, doch hij zegt:

'Raak mij niet aan'. Hij voelde door zijn verwondingen zo'n pijn over zijn gehele lichaam, dat hij haar aanraking niet kon verdragen. Wanneer hij zegt:

'Ik ben nog niet tot mijn Vader gegaan', gebruikt hij de bloemrijke taal van het Oosten. Hij bedoelde: 'Ik ben nog niet gestorven'.

Maar hij was zo gebroken en ziek en ontredde, dat hij zich voelde alsof hij elk moment zou kunnen sterven, en daarom zond hij zijn broederen zijn beste wensen. Is het niet volkomen natuurlijk? Hij had de laagste straf van die dagen ondergaan. Hij was een veroordeelde en een verworpene. Hij mocht het land niet met zijn aanwezigheid verontreinigen en hij durfde zich niet in het openbaar te vertonen, uit vrees dat zijn vijanden hem zouden vinden. Hij was zo geïntimideerd dat hij zich in de tuin verschoolde; en toen hij op een dag op de eenzame weg naar Emmaus liep, ontmoette hij daar zijn discipelen, doch slechts voor korte tijd. Zij durfden hem geen hulp aanbieden, noch met hem te lopen uit angst voor ontdekking.

Indien de discipelen hem weer zijn gezondheid hadden doen herkrijgen, zouden zij hem niet alleen hebben laten verder gaan, hongerig en zonder vrienden. Door boodschappers sprak hij af hen op een afgelegen plaats te ontmoeten. Af en toe verdween hij en tenslotte verliet hij hen voorgoed.

Slechts eenmaal sprak hij op hoge toon: 'Mij is gegeven alle macht over Hemel en aarde!' (Matth. 28:18). Wij dokters weten wat dat is; wij noemen dat 'dementia paranoides' (grootheidswaanzin).

Er bestaat in het Oosten een godsdienstgemeenschap, die gebaseerd is op het geloof dat Jezus na de kruisiging nog leefde, naar India trok en zich daar uiteindelijk onder de naam Isa vestigde in Srinagar (Stad van Geluk), in het heerlijke dal van Kashmir. Er wordt gezegd dat hij daar tot zijn 120e jaar geleefd heeft en dat hij daar ook begraven is. Men zegt dat zijn naam Juz Asaf is. De naam van de gemeenschap is volgens de 'Enzyklopädie des Islam' van 1913, B blz. 218, 'Ahmadiyya'.

Deze vrije opinie van een zeer vooraanstaande medische autoriteit in Zweden, gegeven na een nader onderzoek van de Evangelien, laat geen onbevooroordeeld mens in twijfel dat

Jezus in feite niet aan het kruis stierf, en indien hij nadat hij van het kruis was genomen door een autoriteit op medisch gebied was onderzocht, zou deze dit zeer zeker hebben bevestigd.

HOOFDSTUK 4

VOER JEZUS TEN HEMEL?

Uit de vier Evangelieverhalen blijkt duidelijk dat Jezus met zijn stoffelijk lichaam uit het graf kwam. Toen de discipelen hem voor een geest aanzagen, zei hij:

'Ziet mijne handen en mijne voeten, dat ik het ben; betast mij en ziet, want een geest heeft geen vlees en beenderen gelijk gij ziet dat ik heb.'

Dan vroeg hij hen:

'Hebt gij hier iets om te eten?' En zij gaven hem een stuk gebraden vis (en honingraat) en hij nam het en at het voor hunne ogen. (Lucas 24:39-43)

Hij ontmoette zijn discipelen alleen in het geheim of op afgelegen plaatsen uit vrees om wederom gevangen genomen te worden. Hij toonde zich niet aan anderen, daar Petrus zei:

God had hem laten openbaar worden, niet aan al het volk, maar aan getuigen tevoren door God uitverkoren, aan ons, die met hem gegeten en gedronken hebben, nadat hij uit de doden is opgestaan. (Hand. 10:41)

Was hij uit de dood verreezen of was zijn lichaam verwisseld of veranderd in een astraal lichaam, dan zou hij voor dood of gevangenneming geen vrees hebben gekoesterd. Integendeel zou hij zich juist aan zijn tegenstanders hebben getoond en in openbare bijeenkomsten zijn bestaan hebben bekend gemaakt, en hoe hij de dood had overwonnen. Maar hij nam alle

voorzorgsmaatregelen voor zijn veiligheid, omdat hij nog een sterfelijk lichaam had en dood en gevangenneming vreesde. Verschillende commentatoren aarzelen niet te verklaren bij Lucas 24:39:

Eén der grootste ketterijen in de oorspronkelijke kerk was datgene, wat in directe tegenspraak met dit vers en met andere verzen verklaarde dat Christus slechts een geestverschijning of schim was, zonder werkelijk lichaam, en bijgevolg zonder werkelijk lijden. Dit opgestane lichaam van Jezus was hetzelfde, waarin hij leed, ten Hemel voer en aan de rechterhand Gods zit.

Hij vroeg zijn discipelen of zij iets voor hem te eten hadden en hij at voor hun ogen; hij reisde de gehele afstand van Jeruzalem tot Galilea te voet, niet over de hoofdweg maar langs grote omwegen om eventuele vervolgers te ontlopen, wat overbodig was, indien hij een ander dan een aards lichaam had gehad.

de onverwachte verschijning

Toen de deuren gesloten waren, uit vrees voor de joden, kwam Jezus waar zijn discipelen waren vergaderd, en trad in hun midden. (Joh. 20:19).

Ook deze bewering toont niet aan dat Jezus opstond in een astraal lichaam. De verschillende commentatoren zeggen omtrent Lucas 24:39:

Hoe een lichaam van vlees en beenderen door gesloten deuren kon gaan, weten wij niet.

Naar mijn mening toont het niet aan dat de verschijning van Jezus buitengewoon of miraculeus was of dat hij niet in zijn stoffelijk lichaam was. Zelf toonde hij, door hun zijn handen en zijde te tonen, dat hij een vleselijk lichaam had, en zij waren verheugd hem te zien. Dit vers toont alleen aan, dat Jezus tot zijn discipelen kwam, waar zij vergaderd waren uit vrees voor de joden, waarschijnlijk in een sombere leemhut, en hoogstwaarschijnlijk kwam Jezus gelijk met hen naar binnen. Zelfs is het niet ondenkbaar dat hun gastheer (zij waren vreemdelingen in Jeruzalem) of Esseense vrienden van Jezus hem

binnenleidden door een geheime deur, want er waren vele deuren. Lucas, die deze gebeurtenis vermeldt, heeft de deuren niet genoemd, wat duidelijk aantoont dat dit geen belangrijk deel uitmaakte van de gebeurtenis. Anders zou hun veronderstelling, dat zij een geestverschijning zagen, zeer goed gefundeerd zijn. Maar Jezus ontkende dit zelf en bewees het tegendeel door hun zijn handen en zijde te tonen en door zijn aan duidelijkheid niets te wensen overlatende bewering, dat hij dezelfde Jezus was met zijn eigen lichaam van vlees en beenderen.

Ik had bovenstaande reeds neergeschreven toen ik het boek vond van Mr. Docker, *If Jesus did not die upon the Cross?*, waarin hij een dergelijke uitlegging geeft van deze onverwachte verschijning. Op blz. 14-16 schrijft hij:

Sommigen hebben verondersteld dat zijn lichaam na de kruisiging met bovennatuurlijke macht was begaafd, zoals bijvoorbeeld de macht om door gesloten deuren te gaan... Doch er is werkelijk geen grond voor deze veronderstelling. De eerste drie Evangelisten rangschikten de bijzonderheden die ze gaven omtrent de verschijning zo voorzichtig mogelijk om het idee van een geestverschijning uit te sluiten, en zelfs Johannes spreekt niet uitdrukkelijk van een gesloten deur. Wanneer wij zijn woorden voor letterlijk juist houden, is het zeer redelijk om te zeggen dat Jezus zich in Jeruzalem verborgen hield tot zijn terugkeer naar Galilea. Er is uitdrukkelijk beweerd dat hij niet in het openbaar verscheen: Natuurlijk niet, want indien de autoriteiten te weten zouden komen dat hij nog leefde, zou hij wederom gevangen genomen worden en gedood, en daarom zegt Johannes dat de deuren gesloten waren uit vrees voor de joden. De op deze wijze gesloten deuren zouden de buitendeuren zijn. De meest geschikte plaats om zich te verbergen zou het huis van zijn vrienden zijn, waar hij en zijn discipelen gewoonlijk vergaderden, waar hij van voedsel kon worden voorzien en waar hij zijn wonden kon hebben verzorgd. De gesloten buitendeuren zouden hem er niet van weerhouden vanuit een ander gedeelte van het huis de kamer binnen te komen, onopgemerkt tot hij in hun midden trad. De veronderstelling dat de opgestane Jezus macht had onzichtbaar te worden, komt voort uit het verhaal van Lucas over de reis naar Emmaus. 'Hij verdween voor hen' toen hij het huis verliet.

Dr. Arthur Wright gaat zo ver te zeggen dat hij het ene ogenblik in Emmaus was en het volgende ogenblik in Jeruzalem. Op het ene moment was hij in de zintuiglijke wereld, op het andere in de geestenwereld ('Christ's claim' etc., The Interpreter, juli 1916, blz. 385), daarbij blijkbaar vergetend, dat volgens het verhaal van Lucas de twee discipelen Emmaus vóór Jezus verlieten en ook vóór hem in Jeruzalem aankwamen. Het is moeilijk aan te nemen, dat Lucas iets meer bedoelde dan dat hij haastig vertrok (omdat hij naar Jeruzalem terug moest) wanneer wij bedenken dat het verhaal onmiddellijk wordt gevolgd door bewijzen, die Jezus zelf gaf, dat zijn lichaam nog steeds uit vlees en beenderen bestond en dat hij geen geestverschijning was.

Indien het waar is, dat hij Thomas vroeg zijn hand in zijn zijde te leggen (Joh.20:27), als het waar is dat hij sprak tot zijn twijfelende discipelen,

Ziet mijne handen en mijne voeten, dat ik het ben; betast mij en ziet, want een geest heeft geen vlees en beenderen gelijk gij ziet dat ik heb (Lucas 24:39), als het waar is dat hij at in het bijzijn van zijn discipelen, als het waar is dat hij zich als tuinman vermomde na het verlaten van het graf, als het waar is dat hij de hele afstand van Jeruzalem naar Galilea te voet aflegde en als het waar is dat hij alle voorzorgsregelen trof tegen inhechtenisneming, dan is het overduidelijk dat de bewering dat hij door gesloten deuren ging en dat hij een astraal lichaam had, niet letterlijk kan worden opgevat. Er blijft ons daarom niet anders over dan aan te nemen dat hij na zijn opstanding nog steeds een normaal lichaam had van vlees en beenderen.

Dit noodzaakt ons ook te geloven, dat het verhaal waarin de Evangelisten spreken over de veertig of meer dagen na de kruisiging, waarop hij in de hemel werd opgenomen, een mythe is (indien letterlijk opgevat). Want na het feit vast te stellen, dat hij een lichaam van vlees en beenderen had, is het dwaas te beweren dat een uit waterdamp bestaande wolk hem ten hemel kon opheffen. Geen wolk kan een lichaam optillen; geen sterveling ten Hemel varen. Indien hij nu een astraal lichaam had, waar was dan zijn vleselijk lichaam gebleven? Hij liet het niet in het graf achter en wij hebben gezien dat hij er zich in bevond gedurende de rest van zijn verblijf in

zijn geboorteland. Het is geheel in tegenstrijd met de gezegden van Jezus om (zoals wij hierboven aanhaalden) te zeggen dat hij ten hemel voer in zijn stoffelijk lichaam, daar hij zei:

En niemand is ten Hemel opgevaren, dan die uit de Hemel is nedergekomen (Joh.3:13). Het is duidelijk dat hij niet uit de hemel neerdaalde in zijn sterfelijk lichaam, daarom kon hij er ook niet in ten hemel varen. Om te zeggen dat hij met zijn lichaam van vlees en beenderen aan de rechterhand van God zit, een zuiverheidens idee, is zo belachelijk dat weerlegging overbodig is.

De verzen waarop de Hemelvaarttheorie is gebaseerd, zijn niet betrouwbaar en overtuigend genoeg om zo'n belangrijk dogma te handhaven. Mattheüs zegt niets over de Hemelvaart. Marcus zegt dat Jezus zijn discipelen de boodschap zond hem in Galilea te ontmoeten (16:17), en iets verderop, na nog enige verschijningen, spreekt Jezus de discipelen toe (15-18)

Dan volgt vers 19:

De Here dan werd, nadat hij tot hen gesproken had, opgenomen in de Hemel en heeft zich gezet aan de rechterhand Gods.

De laatste woorden 'en heeft zich gezet aan de rechterhand Gods' maken de gehele bewering zeer twijfelachtig, daar het onaanneembaar is dat de schrijver zelf mee ten hemel voer en Jezus aan de rechterhand van God zag zitten. En in de uitgave van de *Encyclopaedia Britannica* xiv (1945), p. 910, wordt betoogd dat de verzen 9-20 klaarblijkelijk van latere dagtekening zijn. Het verhaal van Marcus kan daarom niet als basis voor dit dogma dienen.

Lucas zegt (24:50-51):

En hij leidde hen tot aan Bethanië toe, en hief zijn handen op en zegende hen. En het geschiedde, terwijl hij hen zegende, dat hij van hen scheidde en opgevoerd werd in den Hemel.

Deze laatste woorden 'en opgevoerd werd in den Hemel' komen in de nieuwe vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap niet meer voor, daar het een toevoeging was [vert.].

En dan lezen wij in Handelingen 1:9:

En toen hij deze dingen gezegd had, werd hij opgenomen, zodat zij het zagen, en een wolk nam hem weg voor hun ogen.

Maar om door een wolk voor hun ogen te zijn verborgen betekent nog niet dat hij ten hemel voer. Het is heel goed

mogelijk dat hij een door wolken omhulde bergtop beklom en zo uit hun gezicht verdween. Daarna kan hij de berg aan de andere zijde zijn afgedaald om naar een veiliger oord te reizen, ver weg van de boze kuiperijen van de joden.

De verhalen omtrent de Hemelvaart bij Marcus en Lucas zijn toevoegsels van onbekende personen. Ook merken wij op dat de Evangelisten over belangrijke punten niet overeenstemmen. Volgens Lucas 24:50 vaart Jezus ten hemel vanaf Bethanië, Marcus 16:19 geeft geen nadere plaatsaanwijzing. Bij Handelingen 1:9 moet men aan Jeruzalem denken. Johannes 21 zegt dat hij van zijn discipelen scheidde bij het meer van Tiberias, zonder van een Hemelvaart melding te maken. Weigall schrijft:

De Hemelvaart werd in de vroeg christelijke geschriften, namelijk de Brieven, niet genoemd, noch werd ze blijkbaar genoemd in het (oudste) Evangelie van Marcus, want de woorden 'werd hij in de Hemelen opgenomen' zijn zeer vaag en werden ingelast in de laatste twaalf verzen, die nu door praktisch alle Bijbelgeleerden als een veel latere toevoeging worden beschouwd.

Verder zegt hij:

*Zulk een Hemelvaart was het gebruikelijke einde van alle mythologische legenden van Heidense goden, zoals het ook was met het legendarische leven van Elia. De god Adonis, wiens vereering een bloeiperiode beleefde in de landen waar het Christendom opgroeide, moet in het bijzijn van zijn volgelingen na zijn opstanding ten Hemel zijn gevaren. Overeenkomstig voeren ook Dionysos, Herakles, Hyacinthus, Krishna, Mithra en andere godheden ten hemel. (Weigall *Paganism in our Christianity* blz. 99- 101)*

Volgens Harold T. Wilkins' *Secret Cities of Old South America* (1950) blz. 96-101 zou in Zuid Amerika voor Christus het geloof hebben bestaan aan een gekruisigde, na drie dagen uit de dood opgestane en ten Hemel gevaren god Bocab.

Zo komen wij tot de conclusie dat het een grove fout is om de Hemelvaart op zulke losse gronden te baseren.

HOOFDSTUK 5

HOE ONTSTOND HET GELOOF DAT JEZUS AAN
HET KRUIS STIERF EN TEN HEMEL VOER?

Indien het waar is, zoals wij in de vorige hoofdstukken hebben aangetoond, dat Jezus levend van het kruis werd gehaald, waarom geloofden de eerste christenen, zoals bijvoorbeeld Petrus en Paulus, dan in zijn kruisdood? Want het blijkt duidelijk uit de brieven die op hun naam staan, dat de kruisdood en de daaropvolgende opstanding de voornaamste punten van hun leer uitmaakten, wat ook heden bij de meeste christenen nog het geval is.

Ongetwijfeld is het nodig de zaak volledig uiteen te zetten. De discipelen van Jezus verlieten hem en vluchtten in paniek toen hij werd gevangengenomen en zij waren, met uitzondering van Johannes, bij de kruisiging niet aanwezig, noch toen hij van het kruis werd genomen. Hij ontmoette zijn discipelen heimelijk en op afgelegen plaatsen om hun geloof te sterken, en trad uit vrees voor inhechtenisneming niet in het openbaar op. Indien hij hen niet meer had ontmoet en van zijn redding overtuigd, zou hun geloof in zijn Messiasschap allicht zijn geschokt en zij zouden van gedachte zijn veranderd, wanneer zij hadden gezien dat hij, die zij voor de Beloofde Messias van de joden hadden gehouden, een vervloekingsdood was gestorven. Daarom toonde hij zich aan hen om zodoende hun wankelend geloof te sterken.

Zijn ontkomen aan de klauwen des doods was inderdaad een krachtig bewijs ten gunste van zijn aanspraak en dit steunde hen niet weinig. Toen hij, na aan de Zee van Tiberias afscheid

van hen te hebben genomen, naar een ander land trok, stonden zij stevig in hun schoenen en trachtten zij zijn aanspraak op het Messiasschap aan de joden te verkondigen. Maar dezen vervolgden hen. Sommigen van hen werden zonder meer gedood of gestenigd. De joden bestreden hun aanspraak, berispten en bespotten hen en verzekerden hen, dat zij hun Messias een vervloekingsdood hadden doen sterven. De discipelen konden niets over de vlucht van Jezus zeggen, daar de autoriteiten hen dan de wreedste vervolgingen zouden hebben doen ondergaan. Daarom is het heel goed mogelijk dat zij de zaak voor hen verborgen hielden en zeiden, dat Jezus was opgestaan uit de dood, daar de joden het algemeen bekend gemaakt hadden dat hij was gestorven, en voegden hieraan toe dat hij ten hemel was gevaren, waarmee zij in het begin misschien wel wilden zeggen dat hij naar een veiliger oord was uitgeweken.¹

Dit antwoord kon de joden echter niet bevredigen, daar ze hem niet in feite ten Hemel hadden zien varen en ze geloofden dan ook, dat hij de vervloekingsdood was gestorven. Bovendien was de prediking van de discipelen, volgens de leerstellingen van hun meester, alleen beperkt tot de joden. Het is duidelijk dat het voor de joden niet gemakkelijk was in Jezus te geloven op grond van de nederige afkomst van zijn discipelen, terwijl Jezus zelf er niet in geslaagd was hen te overtuigen. Anderzijds was prediking aan andere volkeren uitgesloten. Ten eerste, omdat deze de Mozaïsche wet niet zouden aannemen, en ten tweede omdat

1. De term 'Hemel' werd gebruikt voor welke verheven plaats dan ook, zoals we bijvoorbeeld in Exodus 19-20 lezen dat de Heer nederdaalde op de top van de berg Sinai en tot Mozes sprak. Maar in Hoofdstuk 20:22 wordt het woord 'Hemel' gebruikt in plaats van bergtop. Bovendien lezen wij in Shab. 89a, Ex. R. LX1: *Voordat Mozes ten Hemel voer, zei hij dat hij op de voormiddag van de eenenveertigste dag zou nederdalen (Jewish Encyclopædia, deel 9, blz. 50 'Moses')*. En in Exodus 24:18 wordt duidelijk vermeld dat Mozes midden in de wolk ging, nadat hij op de berg geklommen was, en hij bleef op die berg veertig dagen en veertig nachten. Insgelijks besteedde Jezus de top van de Olijfberg en verborg een wolk hem voor hun ogen. Daar de discipelen hem de bergtop zagen bestijgen, zeiden zij naar het bovenvermelde gebruik dat hij ten Hemel was gevaren.

Jezus hun had verboden het Evangelie aan de heidenen te verkondigen.

In deze weinig belovende omstandigheden stond er een man op, Paulus genaamd, die, ofschoon hij geen apostel was, het recht op het apostelambt baseerde op een visioen, wel wetende dat zijn beweringen anders weinig kans op erkenning zouden ontmoeten.

het visioen van Paulus

Het visioen dat hij zag is vermeld in Handelingen 9, 22 en 26. Wanneer wij de verhalen stuk voor stuk bestuderen, vinden wij ze met elkaar in tegenspraak:

1. Wij lezen in hoofdstuk 9:3-7 dat hem plotseling een licht van de hemel omscheen, dat hij ter aarde viel en een stem hoorde, die tot hem zei:

'Saul, Saul, ... en degenen, die zijn reisgenoten waren, stonden verslagen, want ze hoorden wel een stem, maar zagen niemand.

In hoofdstuk 22:9 zegt hij echter:

En die met mij waren zagen wel het licht, en verschrikten, maar de stem desgene die met mij sprak, hoorden zij niet.

2. In hoofdstuk 9:4 lezen wij dat alleen hij ter aarde viel en de anderen versteld stonden (9:7), maar in hoofdstuk 26:14 beweert hij dat hij en al zijn metgezellen ter aarde vielen.

3. In hoofdstuk 22:10 zegt hij dat Jezus, op zijn vraag wat hij zou doen, antwoordde:

'Sta op en ga naar Damascus, daar zal u alles gezegd worden wat u opgelegd is te doen'.

Toen hij te Damascus arriveerde, kwam een zekere Ananias tot hem en zei hem wat te doen. In hoofdstuk 26 bericht hij hier echter niets van, doch beweert daarentegen dat Jezus zelf tegen hem zei wat hij moest doen (15-18).

Met deze tegenstrijdigheden voor ogen omtrent het visioen, waarop Paulus zijn aanspraak op het apostelambt grondvestte, moeten wij de juistheid ervan wel betwijfelen. Indien wij echter

toegeven dat hij een visioen zag, kunnen wij nog niet zeggen dat een visioen alleen een gezonde basis kan vormen om een aanspraak van het apostelambt er op te grondvesten.

Hij aanvaardde echter het christendom te Damascus en begon onmiddellijk in de synagogen te prediken dat Christus de Zoon van God was en verbijsterde de in Damascus wonende joden door aan te tonen dat dit de werkelijke Christus was. De joden echter beraamden een plan om hem te doden (Hand. 9:23).

Toen Stefanus voordien door de joden gestenigd werd, werkte Paulus daaraan met volle instemming mee (Handelingen 22:20).

En er was een grote vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem, en zij werden allen verstrooid, behalve de apostelen.

(Handelingen 8:1)

Paulus gaat naar de heidenen

Na de vervolgingen door de joden en hun hardnekkige verwerping van de aanspraken van Jezus te hebben ondergaan, en ontevreden met de langzame en niets belovende vooruitgang van het Christendom, trok hij zich terug naar een afgelegen plek in Arabië (Gal 1:17), om daar zijn nieuwe positie te overpeinzen.

Hij kwam op een gedachte, die zelfs Jezus niet had gehad, namelijk dat het christendom aan de heidenen moest worden gepredikt. Drie jaren later ging hij naar Jeruzalem om persoonlijk met Petrus kennis te maken (Gal 1:18).

Hij trachtte zich bij de discipelen aan te sluiten, maar zij wilden eerst niets van hem weten. Hij ontmoette de apostelen door bemiddeling van Barnabas, vertelde hen van zijn visioen en verzekerde hen van zijn oprechtheid door vrijmoedig in Jeruzalem te prediken in de naam van Jezus (Handelingen 9:26 e.v.). Volgens zijn brief aan de Galatiërs verbleef hij slechts vijftien dagen bij Petrus en zag naast Jacobus geen andere discipel (Gal 1:19).

Tot op deze tijd gingen degenen nu, die verstrooid waren door de verdrukking, die in verband met Stefanus plaats vond, alom naar Phoenicië, Cyprus en Antiochië, om het woord aan niemand dan alleen aan de joden te verkondigen.

(Handelingen 11: 19)

Maar daar Paulus aan de bekering van de joden begon te wanhopen, besloot hij de heidenen het Evangelie te prediken.

Dit was echter tegen de leer van Jezus, die het zijn discipelen ten strengste had verboden. Hij zei:

Gaat niet op de weg der heidenen, en trekt niet in de steden der Samaritanen, maar begeeft u liever tot de verloren schapen van het Huis Israëls. (Matth. 10:5-6)

Ook sprak hij:

Ik ben niet gekomen dan tot de verloren schapen van het Huis Israëls. En: Het is niet betamelijk de kinderen het brood te ontnemen en het de hondkens voor te werpen. (Matth. 15:24-26) ¹

Toen de discipelen hem ervan trachtten te weerhouden de heidenen het Evangelie te verkondigen beweerde hij dat terwijl hij in Jeruzalem was, Jezus het zelf aan hem had bevolen in de volgende bewoordingen:

Haast u en ga terstond van Jeruzalem uit, want zij zullen uw getuigenis van mij niet aannemen. Ga heen, want ik zal u ver weg naar de heidenen zenden. (Hand. 22:18 en 21)

Tegen alle tegenstand van de discipelen in bleef hij de heidenen het Evangelie verkondigen en had succes. De discipelen, die aan bittere vervolgingen blootstonden, waren het ten slotte met hem eens, dat hij zijn werk onder de heidenen zou voortzetten en zij de Israëlieten het Evangelie zouden prediken.

(Gal 2:7-12)

1. Er zijn vele andere verzen in de Bijbel, die duidelijk aantonen dat Jezus alleen tot de Israëlieten was gezonden. Er werd bijvoorbeeld door de engel tot Maria gezegd dat Jezus de troon van zijn vader David zou worden gegeven (Lucas 1:32).

En hij zal regeren over het huis van Jacob voor eeuwig. (Lucas 1:33)

Omtrent Betlehem citeert Mattheüs 2:6 de profeet Micha:

Uit u zal een heerser voortkomen, die Mijn volk Israël weiden zal.

De bergrede was alleen tot de Israëlieten gericht. Ofschoon andere volkeren zij aan zij met de joden leefden, verkondigde Jezus hun nooit het Evangelie. Hij profeteerde aangaande zijn twaalf discipelen, dat *wanneer des mensen zoon zal zitten op de troon zijner heerlijkheid, gij ook zult zitten op de twaalf tronen en oordelen de twaalf geslachten Israëls* (Matth. 19:28-). VERVOLG OP BLZ. 52

afschaffing van de Mozaïsche wetten

Ook voelde hij dat de door Jezus verkondigde leerstellingen, die Jezus en zijn discipelen zelf trouw navolgden, gewijzigd moesten worden om door de heidenen te kunnen worden aanvaard. Hij zag in dat de ceremoniën en riten van de Mozaïsche wet nooit door niet-joden konden worden geaccepteerd. Daarom verklaarde hij met karakteristieke vermetelheid de wet met al haar ceremoniën en verordeningen nietig en gaf, geholpen door zijn levendige verbeeldingskracht, het Christendom een nieuwe richtlijn, gebaseerd op de Romeinse gedachte en Griekse filosofie. Hij zegt:

1. *Uit de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet komt kennis der zonde. Wij zijn van oordeel, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt.*

(Rom. 3:20 en 28)

2. *Want de zonde zal niet heersen over u, nademaal gij niet onder de wet zijt.* (Rom. 5:14)

VERVOLG VAN BLZ. 51:

Pilatus noemde hem de 'Koning der Joden' (Matth. 27:37) en niet de Koning aller volkeren. Toen Petrus de heidenen het Evangelie begon te verkondigen en met hem at, twistten met hem degenen, die uit de besnijdenis waren, en hij kon dienaangaande geen enkel gezegde of geen enkele opdracht van Jezus aanhalen om zijn handeling te rechtvaardigen. Hij deelde hun toen zijn eigen visioen mede (Handl. 11:5-10). Dit bewijst dat verzen als: *Gaat daarom en onderwijst alle volkeren, depende in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest* (Matth. 28:19), latere toevoegingen zijn aan het oorspronkelijke, daar de discipelen nooit in naam van deze drie personen doopten. Het woord 'volk' kan in sommige verzen worden verstaan als 'stam', terwijl het in andere verzen gebruikt is in verband met de tweede komst van Jezus, die vervuld is in de persoon van Ahmad van Qadian, de profeet door God gezonden om alle volkeren op het rechte pad te leiden. Zie in verband hiermee de profetie van Mattheüs 10:23, die zegt: *Voorwaar zeg ik U, gij zult met de steden van Israël niet ten einde wezen als des mensen zoon zal gekomen zijn.*

3. *Ik ontnem aan Gods genade haar kracht niet, want indien de gerechtigheid door de wet komt, zo is Christus tevergeefs gestorven.* (Gal. 2:21)

4. *Wij weten dat de mens niet door werken der wet wordt gerechtvaardigd, maar door het geloof in Jezus Christus.* (Gal. 2:16)

5. *Zie, ik Paulus, zeg u: indien gij u laat besnijden, zal Christus u van geen nut zijn.* (Gal.5:2)

Deze leerstellingen waren geheel anders dan de leer van Jezus, die tijdens zijn hele leven handelde volgens de wet. Korte tijd voor zijn inhechtenisneming maakte hij toebereidselen om met zijn discipelen het Pascha te vieren. (Marcus 14:12-14) Ook zei hij tot de melaatse, die hij had genezen:

Ga heen, toon u aan de priester, en offer voor uw reiniging hetgeen Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis. (Marcus 1:44)

Verder sprak hij:

Gij moet niet menen dat ik gekomen ben om de wet te ontbinden, maar om te vervullen. Wie nu één der kleinste geboden ontbindt en de mensen also leert, die zal de kleinste heten in het Koninkrijk der Hemelen, maar wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der Hemelen. (Matth. 5:17-20), en:

Op de stoel van Mozes hebben zich nu gezet de schriftgeleerden en Farizeeën. Daarom al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, doet en onderhoudt dat. (Matth. 23:1-3)

Hij vermaande hen hun gaven naar het altaar te brengen. (Matth.5:24) Zijn discipelen handelden ook volgens de wet; de vrouwen, die met Jezus naar Jeruzalem trokken, bereidden specerijen en zalven, rustten gedurende de sabbat, naar de wet (Lucas 23:56).

Paulus had daarom recht noch gebod om de wetten te wijzigen of af te schaffen. Hij was messias noch profeet noch zelfs maar apostel. Welk recht had hij dan om te zeggen:

Indien gij u laat besnijden, zo is Christus u van geen nut, terwijl Christus zelf (Lucas 2:21) en al zijn apostelen besneden waren?

De bewering van Paulus dat de mens niet door de werken van de wet gerechtvaardigd wordt, is absoluut foutief, daar:

Zacharias en zijn huisvrouw beiden rechtvaardig voor God waren en wandelden in alle geboden en instellingen des Heren onberispelijk. (Lukas 1:5-6)

De apostelen van Jezus deelden het geloof van Paulus niet. Jacobus, de broeder van Jezus, zegt bijvoorbeeld:

Wat baat het, mijne broeders, of iemand al zegt geloof te hebben, als hij de werken niet heeft? Kan het geloof hem behouden? Zo nu een broeder of ene zuster naakt was en gebrek had aan dagelijks voedsel, en iemand uwer zeide tot hen: 'Gaat heen in vrede, warmt en verzadigt u', maar gaf hun niet hetgeen des lichaams nooddruftig is – wat baat dit? Zo is ook het geloof, indien het de werken niet heeft, op zich genomen dood... Zo ziet gij nu dat de mens uit werken gerechtvaardigd wordt en niet uit het geloof alleen... Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, zo is ook het geloof zonder werken dood.

(Jac.2:14-17, 24, 26)

Paulus leerstellingen tegen de wet gingen niet stilzwijgend aan de apostelen voorbij. Ze waren verontrust over de afwijkingen en zekere mannen trokken van Judea naar het centrum van Paulus' activiteit en leerden de nieuwe bekeerlingen, dat indien zij de wet niet in gehoorzaamheid aanvaardden en de geboden zoals de besnijdenis naar de wijze van Mozes niet nauwgezet navolgden, zij niet behouden konden worden (Hand. 15:1). Hierdoor ontstond een grote strijd en redetwist tussen hen en Paulus, ten gevolge waarvan laatstgenoemde en enige anderen uit hen naar Jeruzalem gingen waar, om de zaak in overweging te nemen, een vergadering werd gehouden die door de apostelen en oudsten werd bijgewoond.

Hevige discussies volgden. Het werk van Paulus had onder-tussen duidelijke vorderingen gemaakt en het was de apostelen bijna onmogelijk er een halt aan toe te roepen. Daarentegen kon onder de joden in het geheel geen vooruitgang worden bespeurd en men begon langzamerhand te wanhopen aan een overwinning op het Jodendom. Onder invloed van deze twee factoren stond

Petrus op en steunde de theorie van Paulus. Toen allen daarna zwegen, sprak Jacobus:

Ik oordeel dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet lastig moet vallen.

Tenslotte werd hun de volgende brief geschreven:

De apostelen en de oudsten wensden de broeders uit de heidenen, die in Antochië en Syrië en Cilicië zijn, heil! Nademaal wij gehoord hebben dat enigen uit ons midden u met hun woorden verontrust hebben, uwe geboden in verwarring brengende, hoewel wij hun niets geboden hadden (blijkbaar omtrent de wet en de besnijdenis) hebben wij eenstemmig besloten mannen te kiezen om die tot u te zenden... want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht u verder geen meerdere last op te leggen dan dit noodzakelijke: u te onthouden van de afgodenoffers, van bloed, van het verstikte, en van hoererij. (Hand. 15:23-29)

Christus als plaatsvervanger van de Mozaïsche Wet

Toen Paulus zijn pogingen met succes bekroond zag door de overeenkomst dat hij de heidenen het Evangelie mocht prediken zonder hen aan de wet te binden, terwijl de joden die streng moesten handhaven, ging hij wederom een stap verder en predikte de algehele afschaffing van de wet, niet alleen aan de heidenen, maar ook aan de joden, beweerde dat het geloof in het bloed van Jezus de wet verving. Zo zegt hij:

Alzo is de wet onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij door het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder de tuchtmeester. (Gal. 3:24-25)

En in de brief aan de Hebreeënen, (waarschijnlijk niet van Paulus) staat:

Als hij spreekt van een nieuw (verbond), heeft hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat verouderd en verjaart is niet ver van verdwijning. (8:13)

Nadat Jezus hen vaarwel had gezegd, antwoordden de discipelen de spottende joden, die beweerden dat zij hun Messias een vervloekingsdood hadden doen sterven, dat hij

uit de dood verreezen was. Deze verrijzenis was echter moeilijk te bewijzen, daar Jezus zich niet in het openbaar vertoonde en zich, zolang hij in Palestina verbleef, verborgen hield. Toen hij naar een ander land was vertrokken beweerden zij, in figuurlijke zin, dat hij ten Hemel was gevaren. Dit antwoord was ongelooflijker dan het eerste, en daarom geheel onaanvaardbaar voor de joden, die dachten dat hij de vervloekingsdood was gestorven.

Toen Paulus de afschaffing van de wet predikte, vertelde hij de joden zonder meer dat het waar was wanneer zij zeiden dat Jezus een vervloekingsdood was gestorven, maar

... Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden, want er staat geschreven: Vervloekt is ieder, die aan het hout hangt. (Gal. 3:13)

Nu was het geloof, dat zonden door offers van dieren en gaven werden vergeven, bij de joden diep ingeworteld.

Zo zegt de profeet Micha:

Waarmee zal ik de Heer ontmoeten, mij nederbuigen voor de Hoge God? Zal ik met brandoffers en eenjarige kalveren Hem ontmoeten? Meent gij dat de Heer behagen heeft aan vele duizenden rammen, of aan olie, al waren het zelfs ontelbare stromen? Of zal ik mijn eerste zoon voor mijn overtreding geven, of de vrucht van mijn lichaam voor de zonde mijner ziel? (Micha 6:6-7)

Paulus nam dit geloof als basis voor de afschaffing van de wet. In de blijkbaar in zijn geest geschreven brief aan de Hebreeënen (9:12-14) staat:

Jezus is door zijn eigen bloed eenmaal ingegaan in het Heiligdom en heeft een eeuwige verlossing teweeggebracht, want indien het bloed van bokken en stieren, en bestrooiing met de as ener jonge koe, geplengd, de verontreinigden heiligt tot de lichamelijke reinheid, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die zichzelf door de eeuwige Geest onbevlekt Gode geofferd heeft, ons geweten reinigen voor dode werken, om de levende God te dienen.

Wederom zegt Paulus:

In wien (Jezus Christus) wij de verlossing hebben, door zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden. (Col. 1:14)

Christus stierf voor onze zonden. (1 Cor. 15:3, Rom. 5:6)

De heidenen geloofden hetzelfde omtrent hun goden, zoals ik in het volgende hoofdstuk zal laten zien. Aldus baseerde Paulus zijn leerstellingen aan de heidenen op de kruisiging en opstanding van Jezus, zeggende dat Jezus de Christus ... *is opgewekt uit de doden naar mijn evangelie. (2 Tim. 2:8)*

En is Christus niet opgewekt uit de doden, zo is onze prediking ijdel, zo is ook uw geloof ijdel. (1 Cor. 15:14)

Daar Paulus een Romein was (Hand. 22:25), en de denkwijze van de heidenen had leren kennen door zijn reizen naar Syrië, enzovoorts, baseerde hij zijn leerstellingen op de reeds bestaande heidense gedachte die zij gemakkelijk konden verwerken.

Het is duidelijk dat Paulus Jezus nooit had ontmoet en dat hij er niet bij aanwezig was toen Jezus gekruisigd werd, van het kruis werd genomen, uit het graf kwam en zijn discipelen vaarwel zei. Drie jaren na zijn 'beking' kwam hij naar Jeruzalem en bleef vijftien dagen bij Petrus. Na veertien jaar kwam hij wederom naar Jeruzalem om de discipelen van de waarheid van zijn leerstellingen te overtuigen.

Petrus en Paulus

De reden waarom Paulus de leerstellingen van kruisiging en opstanding naar voren bracht was slechts om de heidenen te bekeren door afschaffing van de wet, om ze van zonde te redden en om ze van de geboden van de wet te ontheffen. Onder de apostelen die hem steunden en volgden en zijn wijze van prediken overnamen was Petrus, bij wie hij vijftien dagen verbleef. Uit de Evangeliën zien wij dat Petrus inconsequent, weifelend van aard en onstandvastig in zijn geloof was. Zo lezen wij in Matth. 26:33 dat hij tot Jezus zei:

Al ware het ook dat zich allen aan u ergerden, zo zal ik mij nochtans nimmermeer ergeren.

Doch kort daarop verloochende hij Jezus drie keer, en zwoer daarop dat hij hem niet kende.

(Matth. 26:72)

Paulus getuigde zelf dat Petrus zwak was van geloof, toen hij zei:

Toen Cephas (Petrus) te Antiochië kwam, heb ik mij openlijk tegen hem verzet, omdat hij te berispen was. Want voordat sommigen uit den kring van Jacobus gekomen waren, at hij met de heidenen, maar toen zij kwamen, trok hij zich terug en zonderde hij zich af, uit vrees voor de besnedenen. En ook de andere joden huichelden met hem mede, zodat zelfs Barnabas zich liet meeslepen door hun veinzerij. Maar toen ik zag dat zij niet de rechte weg bewandelen naar de waarheid des Evangelies, zei ik tot Cephas ten aanhoren van allen: 'Indien gij, die een jood zijt, naar heidens en niet naar joods gebruik leeft, waarom dwingt gij dan de heidenen naar joodse wijze te leven?' (Gal. 2:11-14)

Het is daarom niet zo vreemd dat een man als de onder invloed van Paulus staande Petrus, zijn geloof in het bloed van Jezus toonde en tegen de leer van zijn meester in predikte, voorgevende dat hij, evenals Paulus, een visioen had gezien:

En toen hij (Petrus) hongerig werd, wilde hij eten, en terwijl men hem iets gereed maakte, geraakte hij in zinsverrukking en zag de Hemel geopend, en een voorwerp nederdalen in de vorm van een groot linnen laken, aan vier hoeken nedergelaten op de aarde; daarin waren allerlei viervoetige en kruipende dieren der aarde en vogelen des Hemels. En een stem zeide tot hem:

'Sta op, Petrus, slacht en eet!' Maar Petrus zeide:

'Geenszins, Heer, want ik heb nog nooit iets onheiligs of onreins gegeten.' En de stem sprak ten tweede male tot hem:

'Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden.' Dit geschiedde tot drie maal toe, en het voorwerp werd terstond weder opgenomen naar den Hemel.

(Handelingen 10:10-17)

Indien men over visioenen had nagedacht, zou men tot de conclusie zijn gekomen dat deze visioenen ofwel van Satan, ofwel uit eigen gedachten afkomstig waren, daar een visioen dat tegen het woord van God indruist niet van Hem kan komen.

Als God tot Mozes zei dat *het zwijn onrein is, en dat hun vlees niet zal worden gegeten* (Deut. 14:8), dan kon de door Petrus gehoorde stem die sprak dat alle dieren rein waren, alleen maar van Satan komen en niet van God.

Wat Paulus betreft, kunnen wij hem niet beter beschrijven dan hij dat zelf deed. Hij zegt,

De joden ben ik geworden als een jood, opdat ik de joden winnen zou, degenen die onder de wet zijn ben ik, hoewel zelf niet onder de wet, geworden als onder de wet, opdat ik degenen die onder de wet zijn winnen zou, degenen die zonder wet zijn ben ik als zonder wet geworden, opdat ik degenen, die zonder wet zijn, winnen zou.

(1 Col. 9:20-21)

En hij gaf zich helemaal bloot toen hij zei:

Want indien Gods waarheid door mijn leugen overvloediger wordt tot Zijn eer, waarom word ik dan nog als zondaar geoordeeld? (Rom. 3:7)

Deze gedragslijn deed Paulus de leer van Jezus wijzigen en deed hem datgene beweren wat anders onmogelijk was. Ofschoon hij geen apostel van Jezus was, riep hij zichzelf uit tot een van de apostelen die met Jezus waren. Zoals ik reeds heb vermeld, verklaarde Petrus uitdrukkelijk dat Jezus zich na de opstanding niet in het openbaar toonde, maar alleen aan de discipelen, en de vier evangeliëschrijvers getuigen hetzelfde. Maar Paulus spreekt hen om zijn apostelambt te bevestigen tegen, en zegt dat *Jezus was gezien door Cephas, daarna door de twaalf apostelen* (terwijl er slechts elf waren!), *daarna door meer dan vijfhonderd broederen, daarna door Jacobus om daarna door alle apostelen te worden gezien. Ten laatste is hij ook door mij gezien.*

(1 Cor. 15:6-9)

Hoe het ook zij, Petrus en Paulus en diegenen, die hen door de omstandigheden gedwongen volgden, veranderden de door Jezus verkondigde godsdienst ter wille van de heidenen. Zij geloofden in zijn kruisiging en opstanding en dat hij 'vervloekt' was om hen van hun zonden te redden. Ze verkondigden dat het genoeg was in de reiniging door het bloed van Jezus

te geloven om gered te worden. Langzamerhand trad deze gemakkelijke godsdienst, die strikt gesproken *Paulinisme* behoort te worden genoemd, meer en meer op de voorgrond, totdat hij tenslotte elk spoor van de oorspronkelijke, door Jezus verkondigde grondbeginselen uitwiste.

HOOFDSTUK 6

HEIDENDOM EN PAULUS

Zoals reeds in het vorige hoofdstuk is vermeld, verbood Jezus zijn discipelen te prediken aan anderen dan de Israëlieten.

Betreffende zijn zending zegt hij:

Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het Huis Israëls.

Verwijzend naar andere volkeren als hondekens, zegt hij:

Het is niet betamelijk de kinderen het brood te ontnemen en het de hondekens voor te werpen. (Mattheüs 15:24,26)

De hele tijd door predikte Jezus alleen tot de Israëlieten en zijn discipelen deden hetzelfde. Als Jezus ook tot de heidenen was gezonden, dan zou hij ook aan hen zijn Evangelie hebben gepredikt, die zij aan zij met de joden in Palestina leefden. Maar dit deed hij niet. De weinige verzen, die tegenstrijdig zijn met bovenvermelde gezegden en handelingen van Jezus zijn of toevoegingen aan het origineel door onbekende personen, of het woord in het origineel betekent stam en niet volk (zie *Encyclopaedia Britannica*) of ze staan in verband met de tweede komst van Jezus waaromtrent de profetie is vervuld in de persoon van Ahmad, de stichter van de Ahmadiyya Beweging, over wie ik heb geschreven in mijn boek *Islam*.

Het was Paulus die, tegen de geboden en handelingen van Jezus en zijn apostelen in, op het idee kwam de heidenen het Evangelie te prediken. Het is onbegrijpelijk dat Jezus zelf en zijn apostelen die met hen samen leefden, zelf niets van

de ware zending van Jezus afwisten, terwijl Paulus, die nooit het voorrecht had Jezus te ontmoeten of hem te horen, diens ware zending wel zou hebben ontdekt. Ik geloof dat dit wel het vreemdste idee is dat er bestaat. Jezus gebod zijn discipelen uitdrukkelijk: *Gaat niet op de weg der heidenen.* (Matth. 10:5), terwijl Paulus, moe geworden van de tegenstand van de joden, tot hen zei:

Uw bloed zij op uw hoofd! Ik ben rein en zal van nu aan tot de heidenen gaan. (Hand. 18:6)

Het gevolg van het overschrijden van Paulus van de door Jezus gestelde perken voor prediking, was zoals Jezus reeds had voorzeggd:

Geef het heilige de honden niet, noch werpt uwe paarlen voor de zwijnen, opdat zij die niet vertreden met hunne voeten en zich omkeren en u verscheuren. (Matth. 7:6)

Toen Paulus de heidenen het Evangelie begon te prediken dwong de houding van dezen hem de door Jezus onderwezen grondbeginselen te wijzigen. Hij stelde de gekruisigde Jezus op dezelfde manier voor als zij reeds van hun goden geloofden. Hieronder zal ik als voorbeeld enige goden noemen waarin de heidenen geloofden.

1. Op de feesten van Adonis, die gehouden werden in West-Azië en de Griekse landen, werd de dood van die god jaarlijks herdacht met bitter geweent, vooral door vrouwen. Zijn op doden gelijkende beeltenissen werden begrafenisgewijze uitgedragen en daarna in de zee of in de bronnen geworpen. Op sommige plaatsen werd zijn herleving de volgende dag gevierd.

In Alexandrië treurde men niet zonder hoop, want men zong dat de verlorene weer terug zou komen. (...) In het grote Phoenicische heiligdom van Astarte te Byblus werd de dood van Adonis jaarlijks betreurd ... maar de volgende dag geloofde men dat hij weer tot leven terugkeerde en ten hemel voer in het bijzijn van zijn aanbidders.¹

1. Sir James Frazer *Adonis, Attis, Osiris* II, blz. 183/184.
Macmillan en Co. Ltd. London 1907

2. de 'Opgehangen god'. In oude tijden werd de priester, die de naam droeg van Attis en diens rol vervulde op het lentefeest van Cybele, geregeld gehangen of anders geslagen op de heilige boom, en dit barbaarse gebruik werd naderhand verzacht tot de vorm, waarin die in latere tijden tot ons kwam, toen de priester onder de boom slechts bloed uit zijn lichaam deed vloeien en een beeltenis aan de stam vasthechtte in plaats van zichzelf. In het heilige bos te Upsala werden mensen en dieren geofferd door ze aan heilige bomen te hangen. De aan Odin opgedragen menselijke slachtoffers werden ter dood gebracht door hangen of door een combinatie van hangen en doorboren, waarbij de mensen aan een boom of galg werden gehangen, waarna ze met een speer werden verwond. Zo werd Odin de Heer van de Galg of de God der Gehangenen genoemd, en hij wordt dan ook voorgesteld zittend onder een galg. Er wordt inderdaad van hem gezegd dat hij op de gewone wijze aan zichzelf werd geofferd, zoals we kunnen leren uit de griezelige verzen van de Havamal, waarin de god beschrijft hoe hij zijn goddelijke macht verkreeg door het leren van de magische runen:

*Ik weet dat ik hing op de wind'rige boom,
 Voor negen lange nachten,
 Gewond door de speer, aan Odin gewijd,
 Ikzelf aan mijzelf.*²

3. Arthur Weigall schrijft:

Eén der vroegste zetels van het Christendom was Antiochie, doch in die stad werd elk jaar de dood en de opstanding van de god Tammuz of Adonis (wat Heer betekent) gevierd.(...) De plaats Bethlehem, door de eerste christenen als geboorteplaats van Jezus uitgekozen (uit gebrek aan kennis waar de geboorte werkelijk had plaatsgevonden) was, zoals Hieronymus tot zijn ontsteltenis ontdekte, niets anders dan een vroeger heiligdom van deze heidense god, een feit dat duidelijk aantoonde dat de mensen op het laatst Tammuz of Adonis verwarde met Jezus Christus. Men geloofde dat Adonis een wrede dood was gestorven, in de hel of in de onderwereld was nedergedaald, waarna hij opgestaan en ten Hemel gevaren was. En op zijn feest, dat in verschillende landen

2. Ibid. blz. 243, 244

werd gevierd, werd zijn dood betreurd en een beeltenis van zijn lichaam voor de begrafenis voorbereid door wassingen met water en zalvingen. Op de volgende dag werd zijn opstanding gevierd met grote vreugde, terwijl in alle waarschijnlijkheid de woorden 'de Heer is opgestaan' werden gebezigd. De viering van zijn Hemelvaart ten aanschouwe van zijn aanbidders was de bekroning van het feest.¹

4. Een andere godsdienst, die invloed op het Christendom uitoefende was de verering van de Spartaanse god of goddelijke held Hyacinthus, die door een noodlottige worp was gedood. Zijn drie dagen durende feest werd elk jaar in de lente of voorzomer gehouden. Op de eerste dag werd hij als dood betreurd, op de tweede dag zijn opstanding met grote vreugde gevierd en op de derde dag werd naar het schijnt zijn Hemelvaart herdacht en toonden zijn beelden bij zijn graf dat hij met zijn maagdelijke zuster ten Hemel voer in gezelschap van engelen of godinnen.²

5. Dan was er nog de Attis-verering. Attis was de Goede Herder, de zoon van Cybele, de Grote Moeder, of van de maagd Nana, die hem zonder vereniging met een sterfelijke man ontving, als in het verhaal van de Maagd Maria. Maar in de kracht van zijn leven verminkte hij zichzelf en bloedde aan de voet van zijn heilige pijnboom. Zijn dood en opstanding werden jaarlijks van 22 tot 25 maart te Rome gevierd. Op 22 maart werd een pijnboom geveld en aan de stam werd een beeltenis van de god bevestigd. Zo werd Attis 'gedood en aan het hout gehangen', zoals de Bijbel dit zou uitdrukken. Deze beeltenis werd later in een graf begraven. 24 Maart was de Dag van het Bloed, waarop de hogepriester, die zelf Attis verpersoonlijkte, bloed uit zijn arm deed vloeien en dit offerde in plaats van een menselijk offer, om zodoende als het ware zichzelf te offeren. Een feit dat ons doet denken aan de woorden in de brief aan de Hebreeën:

'Christus zijnde geworden een hogepriester ... noch door het bloed van bokken en kalveren, maar door zijn eigen bloed ... verkreeg eeuwige vergiffenis voor ons.'

In die nacht gingen de priesters naar het graf en vonden het van binnen verlicht en ontdekten dan, dat het leeg was, daar de god op de derde dag uit de dood verrezen was. Op de 25e maart werd de

opstanding met grote blijdschap gevierd, er werd een soort heilige maaltijd genuttigd, ingewijden werden met bloed gedoopt waardoor hun zonden werden weggewassen, en men noemde ze weder-geborenen.³

6. Het voornaamste punt in de Adonis-verering was de dood en de opstanding van deze god. Hij was door een ever, die een incarnatie van hem was, gedood, en zodoende werd de god beul en slachtoffer tegelijk, een denkbeeld geopperd in de brief aan de Hebreëën, waarin Christus wordt beschreven als hogepriester die, om de zonde teniet te doen, zichzelf offerde. Insgelijks offerde Mithra een stier, maar deze stier was wederom Mithra zelf. Een bok en een stier werden aan Dionysus geofferd, maar dit waren zelf aspecten van die god; een beer werd aan Artemis geofferd, maar deze beer was eveneens Artemis zelf, enz. enz. ...

Zo was het denkbeeld van een god, die zich met zichzelf verzoende door zijn eigen offer voor de zonden der mensheid, wijd en zijd verspreid en mensenoffers in het algemeen, rechtstreeks of indirect de weldadige dood van goden symboliserende, waren gebruikelijke onderwerpen van overdenking en gesprek. Tertullianus zegt dat kinderen aan Saturnus werden geofferd tot aan de tijd van het proconsulschap van Tiberius toe. Dion Cassius spreekt van het offer van de twee soldaten aan Mars in de tijd van Julius Cæsar, en andere voorvallen zouden kunnen worden aangehaald om te illustreren hoe algemeen het geloof was in de uitwerking van het menselijk offer ten tijde van Christus.⁴

Het oeroude joodse gezichtspunt omtrent zoenoffers was sterk gehandhaafd in de tijd van Christus, en het offer van een lam, geit of ander dier voor de vergiffenis van zonden was een regelmatig gebruik en de alle zonden van het volk dragende zondebok⁵, die

1. Weigall *Paganism in our Christianity*, blz. 113

2. *Ibid.* blz. 115

3. *Ibid.* blz. 116, 117

4. *Ibid.* blz. 154, 155

5. De zondebok wordt vaak door ultra-rechtszinnige christenen aangehaald als een soortgelijk offer als dat van Jezus, waarbij zij echter vergeten dat de zondebok niet geofferd werd, maar levend de wildernis in werd gezonden.

de wildernis in werd gedreven om door roofdieren te worden verslonden, was gebezigd als een variant op dit gebruik.

Aan alle kanten nam men aan dat, de heidense goden geleden en gebloed hadden voor de mensheid, terwijl hun altaren stonken van het bloed van menselijke en dierlijke slachtoffers, gemarteld en gedood ter vergiffenis van zonden.¹

Sir James Frazer zegt:

Op het gebruik van een heilig mens of dier als zondebok wordt speciaal gewezen... Het kwade wordt geacht over te gaan op een god die daarna wordt gedood... Aan de ene kant hebben wij gezien, dat het gebruikelijk was dat de menselijke of dierlijke god te doden om te voorkomen dat zijn goddelijk leven door de verzwakking door ouderdom werd aangetast. Aan de andere kant hebben wij gezien, dat het gebruikelijk was om een algehele uitdrijving van het kwaad en zonden eenmaal per jaar te bewerkstelligen. Indien het nu maar bij de mensen was opgekomen om beide gebruiken met elkaar te verenigen, zou het gevolg geweest zijn, dat de stervende godals zondebok werd gebruikt. In het begin werd hij niet gedood om zonden weg te nemen, maar om zijn goddelijk leven te behoeden voor verzwakking door het intreden van de ouderdom. Maar omdat hij in elk geval moest sterven, konden de mensen tot de conclusie zijn gekomen dat zij de kans net zo goed konden grijpen om hem de last van hun zonden op te leggen, opdat hij die weg zou nemen naar de onbekende wereld na het graf.²

Wanneer we deze heidense opvattingen vergelijken met het verhaal van de gekruisigde Jezus zoals Paulus dit aan de heidenen voorstelde, zien wij dat het laatste niets is dan een nabootsing van het eerste. Feitelijk legden de discipelen van Jezus geen nadruk op de kruisiging en opstanding en we horen niet veel over deze nieuwe leerstelling dan na de terugkeer van Paulus uit Arabië, toen hij de heidenen het Evangelie begon te prediken.

Het was in het bijzonder Paulus die de nadruk legde op de gekruisigde Jezus en die zich geestdriftig uitte over de 'opstanding', toen hij zei:

Indien Jezus niet is opgestaan, zo is onze prediking vergeefs, zo is ook uw geloof vergeefs. (1 Cor. 15:14)

En hij was het die zei:

Christus heeft ons van de vloek der wet verlost, toen hij een vloek voor ons werd. (Gal. 3:13)

En hij was het die roemde in het kruis van Jezus Christus. (Gal. 6:14)

De eerste groep discipelen stelde deze vernieuwing niet op prijs en weerstond hem zo goed als ze kon, maar na verloop van tijd werd deze gemakkelijke godsdienst, ofschoon door de joden verworpen, uiteindelijk overheersend in het heidense Romeinse Keizerrijk. Daar werden het heidense geloof en de daaraan verbonden ceremoniën beleden, zodat de Attis-verering geleidelijk overging in de verering van Jezus. En

... het was op de Vergadering van Nicea, in het jaar 325, ofwel ongeveer driehonderd jaar na de kruisiging, dat Jezus voor het eerst officieel als God werd erkend door de Kerk.³

Het gevolg van de door Paulus gelanceerde leerstellingen was dan ook dat Jezus, een sterfelijk wezen, tot God werd verheven, terwijl hij in werkelijkheid was gezonden om de eenheid van God te bevestigen en te leren dat niemand naast Hem zou worden aanbeden.

profeteerde Jezus de kruisiging en opstanding?

Toen ik in 1927 te Damascus was, vond een schriftelijk debat plaats tussen Ds. Alfred Nelson, toenmalig leider van de christelijke Missie te Damascus, en mijzelf, over het onderwerp *Stierf Jezus aan het kruis?*, waarbij hij mij de volgende vraag stelde: 'Indien wij geloven dat Jezus niet aan het kruis stierf, was zijn

1. Weigall *Paganism in our Christianity*, blz. 56, 157

2. Sir James Frazer *Golden Bough*, deel 6: 'the Scapegoat' blz 226-227, London 1913

3. Weigall *Paganism in our Christianity*, blz. 168

profetie dat hij zou worden gedood en op de derde dag zou verrijzen dan onwaar?’

Ik antwoordde dat er niet met zekerheid kan worden beweerd dat dit de juiste woorden van Jezus waren, daar die boeken werden geschreven in een tijd waarin de door Paulus gelanceerde theorie omtrent de kruisiging reeds door de meerderheid van de christenen was aanvaard.

Zoals we weten was Lucas zeer vaak in het gezelschap van Paulus. Hij vergezelde hem blijkbaar op vele van zijn reizen (zie bijvoorbeeld Hand. 16:12 en 28:13). Ook was hij met hem in Rome (2 Tim. 4:11).

En volgens een fragment van Papias was Marcus de volgeling en tolk van Petrus (*Encyclopædia Britannica* II, deel 17, blz. 729).

Verder is het twijfelachtig wie de schrijvers van de andere twee Evangelieën zijn. Het is daarom niet vreemd dat we in deze twee boeken verzen vinden die de theorie van Paulus steunen.

Bovendien moet men niet vergeten dat de woorden van deze profetie in elk Evangelie anders luiden. Zo zegt Mattheüs dat, toen Jezus zijn discipelen vertelde dat hij zou worden overgeleverd in de handen van de mensen en zij hem zouden doden,

... hij ten derde dage weder zou worden opgewekt. En zij waren zeer bedroefd. (Matth. 17:23)

Deze tekst toont aan dat ze begrepen wat hij zei en het betreunden. Lucas en Marcus zeggen dat hij hun vertelde, dat hij in de handen van de mensen zou worden overgeleverd,

Maar dat woord verstonden zij niet en het was voor hen verborgen, zodat ze het niet begrepen, en zij vreesden hem wegens dat woord te vragen. (Lucas 9:45 en Marcus 9:32)

En uit het vierde Evangelie blijkt dat ze geen kennis hadden van de Schrift die zei dat hij uit de dood zou herrijzen (Joh. 20:9), en Marcus zegt dat, toen Maria Magdalena de wenende vrouw en rouwende discipelen vertelde dat Jezus leefde en door haar was gezien, zij het niet geloofden. Hierna verscheen hij aan twee van hen. En toen deze twee het de anderen vertelden, geloofden ook die anderen het niet. Op het laatst openbaarde hij zich aan

de elf discipelen en

... hij bestrafte hen wegens hun ongeloof en de hardheid van hun harten, daar zij niet geloofd hadden degenen, die hem verreezen hadden gezien (Marcus 16:10-14).

Hun verdriet en hun ongeloof over het nieuws van zijn verrijzenis tonen duidelijk aan dat ze geen kennis hadden van een profetie van deze aard.

Ten derde kan worden gezegd dat, zoals het tweede gedeelte van deze profetie 'dat hij op derde dag zou herrijzen' niet letterlijk was vervuld, omdat hij volgens Joh. 20:1 en Lucas 24:1 slechts één dag en twee nachten in het graf was en niet drie dagen en drie nachten, zoals Jona in de buik van de vis, ook het eerste gedeelte niet letterlijk werd vervuld, tenzij we zeggen dat de schijndood op het kruis, zoals die door Johannes gezien is – hij zag hem als een lam, dat geslacht is, Openbaring 5:6 – een symbolische zinspelende is op de dood, of de vreselijke marteling die hij aan het kruis onderging, gevolgd door bezwijming, en figuurlijk is uitgedrukt als dood.

Aan de andere kant zijn er vele profetieën, waarvan ik er sommigen in het eerste hoofdstuk aanhaalde, die duidelijk aantonen dat God hem van de kruisdood zou redden. Het is daarom een onweerlegbaar feit dat, toen iedereen aan zijn leven wanhoopde, God hem van de dood redde en in vervulling deed gaan wat Jezus had voorspeld, namelijk dat hij in het hart der aarde zou zijn zoals Jona in de buik van de vis was – dus levend!

HOOFDSTUK 7

VERLOSSING OF BOETEDOENING?

Uit het vorige hoofdstuk blijkt duidelijk dat de heidenen geloofden in het sacramentele lijden, de dood en de opstanding van hun goden Adonis, Attis, Osiris, Mithra enzovoorts, die gestorven waren voor de zonden van de mensen. De primitieve en halfbeschaafde afgodendienaren van verschillende landen, waaronder vooral de West-Afrikanen, hadden vele vormen van offering. Er werden in de jaarlijkse nu afgeschafte 'gebruiken' van Dahomey honderden menselijke slachtoffers geofferd.

Er bestonden in deze streek drie hoofdvormen voor het offeren van mensen: 1) de zondebok; 2) de boodschapper; 3) de boetedoening. Maar combinaties hiervan behoorden niet tot de zeldzaamheden.

Het slachtoffer werd vaak gevangengehouden en goed gevoed. Om hun zonden op hem over te brengen legden de mensen hem hun handen op, terwijl hij met zijn met as bedekte hoofd werd meegeleid in een processie. Op weg naar de offerplaats waren drie omheiningen, waarvan de tweede alleen toegankelijk was voor hoofden en priesters, en de derde voor de priester en zijn helper. Het bloed van het slachtoffer werd aan de goden geofferd (*Encyclopædia Britannica* II, 'Sacrifice').

Het denkbeeld van verzoenende dierenoffers, dat denkkelijk aan de heidense Babyloniërs is ontleend, kan worden teruggevonden bij de joden, maar zij geloofden nooit in menselijke offers, noch dat een Messias aan het kruis zou worden geofferd om de zonden

van de wereld op zich te nemen.

Jezus heeft zelf nooit iets gezegd dat met zekerheid kon worden opgevat in de betekenis, dat de vergiffenis van erfzonde en daadwerkelijke zonde en een grote verzoening tussen God en mens het gevolg van zijn kruisdood zouden zijn. Hij heeft nooit beweerd dat zijn dood moest worden gezien als een zoenoffer. De woorden, *des mensen zoon kwam ... om zijn leven te geven tot een losprijs voor velen*, zijn blijkbaar een commentaar van de Evangelieschrijver en niet de woorden van Jezus, en zelfs wanneer Jezus deze woorden had gesproken, konden ze alleen maar hebben betekend dat, zoals hij geleefd had om anderen gelukkig te maken, hij bereid was alleen te sterven voor zijn doel zonder zijn volgelingen daarbij te betrekken.

De door hem gebezigde woorden bij het laatste avondmaal worden gewoonlijk geacht het verzoenende en opofferende karakter van zijn dood aan te wijzen, maar dit is een foutieve opvatting. In het Marcus-evangelie zegt Jezus:

Dit is mijn bloed, het bloed van het nieuwe verbond, dat voor velen vergoten wordt. (Marcus 14:24)

En in het Lucas-evangelie:

Deze kelk is het nieuwe verbond in mijn bloed, dat voor u vergoten wordt. (Lucas 22:20)

Het is alleen in het blijkbaar latere Mattheüs-evangelie dat de woorden *tot vergeving der zonden* zijn toegevoegd.

De Diaken van Carlisle, H. Rashdall schreef in zijn boek *The Idea of Atonement*:

De meest conservatieve criticus zal niet aarzelen deze toevoeging als een verklarende toelichting van de Evangelie-schrijver te beschouwen en de betekenis van de andere woorden kunnen heel eenvoudig zijn geweest, dat hij weldra zijn leven zou geven voor zijn vrienden en voor Gods zaak.

(Weigall *Paganism in our Christianity*, blz. 160)

Paulus en zijn medewerkers, die de joden niet tegenspraken, dat Jezus aan het kruis stierf, toonden de gekruisigde Jezus aan de heidenen als verzoening en losprijs voor de zonden der wereld, wat overeenkwam met hetgeen dezen reeds van hun eigen goden geloofden.

Paulus zegt:

In Jezus hebben wij de verlossing door zijn bloed, namelijk, de vergeving der zonden (Col. 1:14). Ook noemde hij zijn bloed het bloed zijns kruises. (Col.1:20)

In Hebréeën 12:24 is sprake van *het bloed der besprenkeling*.

Het Johannes-evangelie schrijft:

Hij is de verzoening voor onze zonden, doch niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonde der gehele wereld. (Joh. 2:2)

De verschillende schrijvers, die hier commentaar op leveren, zeggen:

Er was toorn in Gods borst vanwege de zonde, doch door het zoenoffer, dat Christus eens en voor altijd bracht, heeft Hij Zijn toorn afgewend, en kan Hij rechtvaardig zijn.

Het heersende geloof onder de christenen is dat Adam zondigde door van de verboden vrucht te eten en dat door zijn val de gehele mensheid (zijn afstammelingen) viel en de zonde van hem erfde. Er was geen ander manier voor het verlossen van zonde dan dat God in Zijn barmhartigheid Zijn zoon zou zenden, rein, zondeloos en onschuldig: God en mens tegelijkertijd, die waarlijk leed, stierf en begraven werd om zijn Vader met ons te verzoenen en om niet alleen als offer te dienen voor de erfzonde, maar ook voor alle werkelijke door mensen begane zonden.

Voordat ik iets over dit dogma zeg zou ik het de christelijke lezers duidelijk willen maken dat het niet mijn wens of bedoeling is de gevoelens van wie van mijn medemensen dan ook te krenken. Het enige doel waarvoor ik mij de moeite heb getroost dit boekje samen te stellen, is om hen het islamitische standpunt ter overweging voor te leggen omtrent kruisiging, opstanding en verlossing, opdat de kloof van geloofsverschillen overbrugd wordt en wij één in het geestelijk geloof worden, zoals wij fysiek één zijn in de mensheid.

Hieronder geef ik u mijn opmerkingen om het onbegrijpelijke van deze verlossingsleer aan te geven.

1. De verlossingsleer is gebaseerd op de veronderstelling dat alle bewoners van de aarde afstammelingen zijn van Adam en Eva, die naar men aanneemt ongeveer 6000 jaar geleden leefden,

terwijl de moderne wetenschap heeft uitgemaakt dat de mensheid veel ouder is dan de Bijbelse Adam en Eva.¹

Genesis 4:14-17 toont ook aan dat er mensen op andere plaatsen van de aarde leefden dan de woonplaats van Adam en Eva, daar Kaïn sprak:

Ik zal ongedurig en vluchtende zijn op aarde en wie mij vindt zal mij doden. (...) En de Heer maakte een teken aan Kaïn, opdat niemand hem doodde, die hem vond. Alzo ging Kaïn uit van het aangezicht des Heren en woonde in het land van Nod, ten Oosten van Eden. En hij bekende zijn vrouw, die werd zwanger en baarde Henoch. En hij bouwde een stad, welke hij noemde naar zijn zoon Henoch.

Indien er nu naast de zonen van Adam en Eva geen andere mensen leefden, waarom dan maakte de Heer een teken aan Kaïn, opdat hij door niemand zou worden gedood en waar kreeg hij zijn vrouw vandaan, en hoe bouwde hij de stad, als er naast hem geen andere bewoners in die streek waren?

Ook toont Genesis 5:1-2 duidelijk aan dat de Heer in de tijd van de schepping van de mensen, hen mannelijk en vrouwelijk schiep, hen zegende en hun naam Adam noemde ten tijde dat zij geschapen werden. Hieruit blijkt dat andere mensen ook Adam werden genoemd en dat het een gewone naam was, die ieder geschapen mens was gegeven. Wanneer het vaststaat, dat niet alle mensen de afstammelingen zijn van Adam, van wie aangenomen is dat hij zondigde, valt de op Adams zondeval gebaseerde verlossingstheorie ineen.

2. In feite kan niemand een straf verdienende zondaar zijn totdat hij willens en wetens, en niet onschuldig, een goddelijke wet breekt. Volgens deze definitie van zonde was Adam in het geheel geen zondaar. Het blijkt duidelijk uit het Genesis 2:18 dat God hem zei dat Hij hem een hulp zou maken. En toen hem gevraagd werd omtrent de reden voor het eten van de verboden vrucht, antwoordde Adam heel juist: *De vrouw, die Gij mij gegeven hebt, gaf mij van de boom en ik at.*

1. Zie o.a. *New discoveries relating to the Antiquity of Man* door Sir Arthur Keith.

En toen de vrouw door God werd ondervraagd, zei zij:

De slang bedroog mij, zodat ik at. (Gen. 3:12,13)

Ze gaf toe dat alleen zij was verleid, wat aantoonde dat ze Adam niet vertelde dat wat zij hem had gegeven, van de verboden boom kwam. Adam beging daarom geen werkelijk zonde.

Paulus was van dezelfde mening, toen hij zei:

En Adam was niet verleid, maar de vrouw, verleid zijnde, is in overtreding geweest. (1 Tim. 2:14)

De reden, die in Genesis 3:22-23 voor hun verdrijving uit de hof van Eden wordt gegeven is belachelijk. Er staat:

En God de Heer sprak: 'Zie Adam is geworden als Onze één, en weet wat goed en kwaad is: nu en dan, dat hij zijn hand niet uitstrekke en neme ook van de boom des levens, en ete, en leve eeuwiglijk!' Zo zond God de Heer hem uit den hof van Eden.

Kunt u geloven dat God de mens schiep om hem in onwetendheid te laten omtrent goed en kwaad? Schiep Hij hem niet 'naar Zijn eigen beeld en gelijkenis' (Genesis 5:1)?

De zinsnede toont duidelijk aan dat Adams verdrijving uit de hof was veroorzaakt, omdat God vreesde dat hij ook van de boom des levens zou eten en niet omdat hij had gezondigd. Het is daarom duidelijk dat het op Adams zonde gebaseerde dogma van de verlossing onjuist is. In de Heilige Qor'aan zegt God:

En waarlijk, wij gaven voorheen Adam een bevel, doch hij vergat het en Wij vonden in hem geen voornemen daartoe.

(de Heilige Qor'aan 20:116)

3. De gedachte dat alle mensen zondigen en dat in de ogen van God niemand door de wet gerechtvaardigd kan worden zonder in de door Jezus betaald losprijs voor zijn erfzonde te geloven, is volkomen foutief. Wij lezen in Lucas 1: 6 dat Zacharias en zijn vrouw *beiden vroom voor God waren en wandelden in alle geboden en instellingen des Heren onberispelijk.*

Maria, de moeder van Jezus, was volgens de Rooms-Katholieken, die hun overtuiging uit de Apokriefe boeken putten, zondeloos.

4. De erfzonde is slechts een uitvinding van de eerste heidense christenen en in het Oude Testament wordt er nergens over gesproken. De gezichtspunten van de christelijke geleerden zijn in dit opzicht verdeeld.

In de vijfde eeuw verklaarde Pelagius dat ieder mens aanleg had om door zijn eigen inspanningen deugdzaam te worden en hij riep de aanhangers van de Kerk te Rome op om de weg in te slaan naar volmaaktheid in het kloosterleven. Zijn vriend Cælestius werd in het jaar 412 beschuldigd van en geëxcommuniceerd wegens ketterij, daar hij Adam en al diens afstammelingen als stervelingen van nature zag, de rassengevolgen van Adams zondeval verloochende, de algehele onschuld van de nieuwgeborenen vaststelde en zondeloze mensen voor de komst van Christus erkende... Pelagius hield vol dat zonde niet een toestand maar een handeling was en een misbruik van de vrije wil en dat ieder mens alleen voor zijn eigen handelingen verantwoordelijk en aansprakelijk was voor straf. (Encyclopædia Britannica 11)

En onze godsdienst de Islaam, de godsdienst van wijsheid en rede, erkent de erfzonde niet. Een kind wordt met een zuivere natuur geboren en niet zoals Paulus in Efeziërs 2:3 zegt:

Wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen.

5. Het natuurlijke gevolg van het aanraken of eten van de verboden boom was de dood:

... opdat gij niet sterft. (Gen 3:3)

Indien het juist was dat Jezus door zijn kruisiging de losprijs voor de erfzonde betaalde, zou er nadien niemand moeten zijn gestorven. Maar we zien dat de dood zich nog steeds doet gelden. Alle mensen sterven, en het zijn speciaal de christelijke volkeren die de wreedste en snelste middelen tot het doden hebben uitgevonden.

6. Het geloof dat God, door Zijn onschuldige zoon te doen doden, Zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid met elkaar verenigde, is beslist onbegrijpelijk.

Morele rechtvaardigheid kan de onschuldige niet voor de schuldige nemen, zelfs al bood de onschuldige dit zelf aan.

Om aan te nemen dat de rechtvaardigheid dit toelaat, is gelijk aan het vernietigen van haar grondbeginselen die de rechtvaar-

*digheid zelf zijn. Het zou dan niet langer rechtvaardigheid zijn, maar wraak zonder meer.*¹

Toen Juda aan Jozef vroeg om hem in plaats van zijn jongere broer, wegens diens schuld tot slaaf te nemen, antwoordde Jozef:

Dat zij verre van mij om zulks te doen: die man bij wie de beker gevonden is, zal mijn kracht zijn, maar trekt gijlieden op in vrede tot uw vader (Gen. 44:17).

Een onomstotelijk bewijs dat het dogma van de verzoening onjuist is en tegen de goddelijke rechtvaardigheid indruist, blijkt uit het volgende: toen de Israëlieten een gouden kalf maakten, sprak Mozes tot hen:

Gij hebt een grote zonde begaan; nu zal ik opklimmen tot de Heer of ik misschien uw zonden verzoenen mocht.

Hierop deed Mozes God twee voorstellen:

Vergeef hun hunne zonde. Zo niet, verdelg mij dan uit Uw boek, hetwelk Gij geschreven hebt.

Hier bood Mozes zichzelf aan als verzoening voor de zonde van zijn volk, hetgeen Jezus niet deed, maar God beantwoordde zijn smeekbede in die zin, dat het tegen Zijn rechtvaardigheid was de onschuldige voor de schuldige te straffen, zeggende:

Ik zal die uit Mijn boek delgen, die tegen Mij gezondigd heeft. (Exodus 32:30-33)

Het nemen van een onschuldige druist daarom lijnrecht tegen rechtvaardigheid en barmhartigheid in. God zou dan ook, in plaats van Zijn eigenschappen van rechtvaardigheid en barmhartigheid tot hun recht te doen komen, ze beiden vernietigen.

7. De gedachte, dat de rechtvaardige Jezus tot een verzoening voor de zonden van de gehele wereld werd gemaakt, is niet alleen onbegrijpelijk doch ook tegen de grondstellingen van het Oude Testament:

De goddeloze moet voor de rechtvaardige gegeven worden en de verachter voor de vromen. (Spreuken 21:18)

1. Thomas Paine *The Age of Reason*

8. Het geloof dat Jezus na zijn kruisdood drie dagen in de hel vertoefde, waar hij de straf van de zonde van de wereld onderging, staat lijnrecht tegenover hetgeen Jezus tot een van de twee rovers, die met hem gekruisigd waren, sprak:

Voorwaar ik zeg u, heden zult gij met mij in het paradijs zijn.
(Lucas 23:43)

9. Het lijkt onzinnig te geloven dat Satan, die naar het luidt Eva in de vorm van een slang verleidde, uiteindelijk de Almachtige dwong Zichzelf aan het kruis ten toon te stellen in de vorm van Zijn zoon Jezus, in plaats van zelf door de Almachtige God te worden tentoongesteld in de vorm van een slang aan het kruis. Op deze wijze doen de christenen de Almachtige vallen en de verleider, Satan, zegevieren.

10. Het idee dat een mens gered en verlost kan worden van de straf op de zonde door in het zoenoffer van Jezus te geloven staat lijnrecht tegenover de volgende gezegden van Jezus:

a. *Maar ik zeg u, dat de mensen rekenschap zullen geven ten dage des oordeels van elk onnut woord dat zij gesproken hebben. Uit uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uw woorden zult gij veroemd worden.*

(Matth. 12:36-37)

In Matth. 12:32 zegt hij:

En wie iets spreekt tegen de Heilige Geest, die zal het niet vergeven worden, noch in deze, noch in de toekomstige wereld.

b. *Indien dan uw hand of uw voet u ergert, houwt ze af en werpt ze van u. Het is u beter dat gij lam of kreupel ten leven ingaat, dan dat gij twee handen of twee voeten hebt en in het eeuwige vuur geworpen wordt.* (Matth. 18:8)

c. *Zo zal het ook zijn op het einde der wereld: de engelen zullen uitgaan en de bozen van de rechtvaardigen scheiden, en zij zullen ze in de gloeiende oven werpen; daar zal gewezen zijn en geknars der tanden.* (Matth. 13: 49-50)

d. Want indien gij de mensen hun feilen vergeeft, zo zal uw Hemelse Vader u ook vergeven, maar indien gij de mensen hun feilen niet vergeeft, zo zal uw Vader u ook uw feilen niet vergeven. (Matth. 6: 14-15)

e. Wanneer u Mattheüs 25: 31-40 leest, zult u zien dat de rechtvaardigen voor hun goede daden in deze wereld tot het eeuwige leven zullen ingaan en dat degenen, die ter linkerhand zijn *de eeuwige pijn in zullen gaan*, omdat ze geen goede daden verrichtten. Onder deze mensen ter linker- en ter rechterhand zullen ook christenen zijn, die in Christus geloofden.

Deze gezegden van Jezus kunnen niet in overeenstemming worden gebracht met het christelijke dogma van verlossing.

11. Thomas Paine schrijft in zijn boek *The Age of Reason*, blz. 41:

Ik herinner mij nog goed, hoe ik op zeven of achtjarige leeftijd een preek aanhoorde van één van mijn verwanten, een groot ijveraar voor de kerk, over het onderwerp 'Verlossing door de dood van de Zoon Gods.'

Na de beëindiging van de preek ging ik de tuin in en bij het afdalen van de treden, die toegang tot de tuin gaven vervulde hetgeen ik had gehoord mij met weerzin, toen ik er aan dacht dat de Almachtige God zou handelen als een in woede ontstoken man, die zijn zoon doodde, toen hij zich op geen enkele andere manier kon wreken. En daar ik er zeker van was dat de man die zo iets zou doen zou worden gehangen, kon ik er het nut niet van inzien waarom zulks werd gepredikt.

Dit was niet een van die gedachten, die uit kinderlijke lichtzinigheid ontstonden; het was een ernstige overpeinzing, die voortspoot uit mijn idee dat God te goed was voor zulk een handelswijze, en ook te Almachtig om tot zulks genoodzaakt te zijn.

Tot op de dag van heden geloof ik nog precies hetzelfde, en ik geloof bovendien dat elk godsdienstsysteem, dat iets bevat dat een kind tegen de borst stuit, geen waar systeem kan zijn.

12. Een christen zal hier misschien de opmerking maken:

'Als ik iemand geld schuldig ben en ik kan hem dat niet betalen, en hij dreigt mij met de gevangenis, kan een ander

de schuld op zich nemen en voor mij betalen. Op deze wijze heeft Jezus, de Zoon van God, de losprijs voor onze zonden betaald door drie dagen en drie nachten in de hel te vertoeven.'

Dit zou gerechtvaardigd kunnen worden, indien de zonde tot schuld werd gerekend en de schuldeiser zo machteloos en arm of zo gemeen en wraakzuchtig zou zijn dat, terwijl hij iemands onvermogen ten volle beseft, hij de schuld niet vergeeft noch uitstel van betaling verleent. Maar wanneer zonde tot misdaad wordt gerekend, met andere woorden, het moedwillig breken van Gods wetten, is er wet noch recht om iemand anders dan de zondaar te straffen, of indien er is vastgesteld dat het zondigen een geestelijke ziekte is, deze niet kan worden genezen, wanneer de remedie op een ander was toegepast dan op de zondaar.

Bovendien heeft Jezus zichzelf niet geofferd, maar gesmeekt en tot God met tranen gebeden dat Hij hem van de dood zou redden. In ontroerende woorden sprak hij:

Mijn Vader, zo het mogelijk is dat deze kelk aan mij voorbijga, tenzij dat ik hem drinke, zo geschiede Uw wil. (Matth. 26:42)

En terwijl hij aan het kruis hing uitte hij een hartverscheurende kreet:

Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?
(Matth. 27:46)

Over Judas, die de joden zijn schuilplaats aanwees, zei hij:
Wee die mens, door wie des mensen zoon verraden wordt.
(Matth. 26:24)

Kan iemand hier in alle eerlijkheid zeggen dat hij zichzelf gewillig voor de schuldigen offerde? Het gevolg van dit verzonnen dogma is, dat christelijk Europa de bron van het atheïsme wordt en dat zelfs het schuldbesef daar dood is.

Ds. H.R. Gough schrijft:

Een groot gedeelte van ons volk heeft in het geheel geen schuldbesef. Het behoeft in zichzelf niet werkelijk immoreel te zijn, doch het heeft geen moraal. Het geweten is zo afgestompt door voortdurende ongehoorzaamheid aan de waarschuwendende stem, dat

*er niet langer een gevoel voor goed of kwaad bestaat.
Wij schijnen ons niet meer voor onze zonden te schamen.
Wanneer een volk dit punt heeft bereikt, is het onheil nabij.'*

Waarom zouden zij zich voor hun zonden schamen nu God het bloed van Zijn onschuldige zoon (ofwel Zijn eigen bloed) voor hun verlossing heeft gestort? Dit dogma geeft echter de onbeperkte vrijheid om te zondigen en heeft tot gevolg dat de christenen van Europa en Amerika meer openlijk mensonterende misdaden begaan dan waar ook ter wereld. Zie bijvoorbeeld: *The Crime of Preachers*, uitgegeven te New York *The Crimes of Christianity* door J. M. Wheeler, Londen 1877; *Life* door de non van Kenmare; *Inside the Church of Rome*; *Life inside the Church of England* en *Why is Christianity a Failure?*, geschreven door een kerklid en uitgegeven door de Ideal Publishing Union Ltd. te Londen.

In alle gevallen bestaat de zonde nog steeds, vooral in de christelijke wereld, en ik geloof niet dat het Paulinisme hier enige remedie kan verschaffen. In Hebreeën staat (10:26):

Want zo wij moedwillig zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, hebben wij voortaan geen offer meer voor de zonden.

De zondige christelijke wereld, die zondigt na in de gekruisigde Jezus te geloven, zal in zonde sterven en volgens het voorafgaande nooit worden verlost.

de ware boetedoening

In 1943 zette de secretaresse van de Sociëteit van Vrienden van de Moslims in China mij haar geloof als volgt uiteen:

'God kwam in de persoon van Christus en nam de zonde (niet alleen de straf, doch de zonde zelf) op Zich. Zonder de dood van Jezus kan de zonde eigenlijk niet vergeven en goedge maakt worden.'

Ik antwoordde haar dat dit geloof hierop neerkomt dat God zelfmoord pleegde aan het kruis en drie dagen in de hel

1. *The Watchman* Londen, maart 1941, blz. 93

vertoefde en dat Hij geen recht heeft Zijn schepselen hun zonden te vergeven zonder hen te straffen. En dat Hij genadevol noch barmhartig is, maar als een rechter, die de boosdoener moet straffen volgens de wet, die hem door hogere autoriteiten is opgelegd. Is het barmhartig een onschuldige voor anderen te doden? Vraag welke barmhartige vader dan ook, die een enige zoon heeft, wat voor rechtvaardigheid dat zou zijn. Om te denken dat zonden kunnen worden weggewassen door het bloed van Jezus is niet alleen onredelijk doch ook onverenigbaar met genade en rechtvaardigheid.

Het Godsbegrip dat de Islaam de wereld heeft voorgelegd, is dat Hij genadevol, barmhartig en meest vergevengezind is voor Zijn dienaren. God zegt in de Heilige Qor'aan:

O Mijn dienaren die tegen u zelf buitensporig zijt geweest, wanhoopt niet aan de barmhartigheid van Allah. Voorzeker, Allah vergeeft de zonden. Waarlijk, Hij is de Vergevengezinde, de Barmhartige. (39:54)

Hij is de enige Schepper en Meester van alle mensen. Hij kan vergeven wie Hij wil en Hij kan straffen, wanneer de straf de boosdoener ten goede komt.

(Lees de gelijkenis van de huisvader die uitging om arbeiders voor zijn wijngaard te huren en die aan het einde zegt: *Of heb ik geen recht met het mijne te doen wat ik wil?* (Matth. 20:15). De Meester heeft daarom ook het recht Zijn dienaren te vergeven).

Wanneer een zondaar zich in het stof buigt en zijn voorhoofd plaatst op de drempel van de meest Barmhartige God, en bidt met een berouwvol hart en betraande ogen met het voornemen nooit weer te zondigen, dan zal God, Die barmhartiger is dan vader of moeder, tot medelijden bewogen, hem te hulp komen en hem zijn zonden vergeven. Dit is de manier waarop zonde terecht kan worden vergeven. Hebt u de gelijkenis niet gelezen van een zekere koning die rekenschap vroeg van zijn dienaar die hem tienduizend talenten schuldig was? De dienaar viel ter aarde en smeekte hem:

'Heer, heb geduld met mij; ik zal u alles betalen'. Toen werd de Heer van deze dienstknecht met barmhartigheid bewogen en hij liet hem los en schold hem de schuld kwijt. (Matth. 18-26-27)¹

Toen Petrus aan Jezus vroeg hoe vaak hij zijn broeder die tegen hem zondigde, moest vergeven, antwoordde Jezus:

Zeventigmaal zevenmaal. (Matth. 18:21-22)

Wanneer mensen uit medelijden en barmhartigheid hen, die tegen hen zondigen, kunnen vergeven zonder te straffen, waarom zou het dan onrechtvaardig zijn wanneer God, de meest barmhartige God, uit Barmhartigheid en genade diegenen vergeeft die tegen Hem zondigen, zonder te straffen?

De ware weg tot vergiffenis is die van berouw, zoals dat in de Qor'aan word beschreven en door alle heilige profeten werd geleerd. Omtrent zondaren zegt God in de Heilige Qor'aan:

Zij, die berouw hebben en geloven en goede daden doen, voor dezulken zal Allah de slechte daden in goede daden veranderen, want Allah is Vergevensgezind, Barmhartig.

(de Heilige Qor'aan 25:71)

Ezechiël, de profeet, zegt dat God tot hem sprak:

Want de ziel die zondigt zal sterven; de zoon zal niet dragen de misdaad des vaders, maar de gerechtigheid des rechtvaardigen zal op hem zijn en de ongerechtigheid van de onrechtvaardige zal op hem zijn. Maar is het, dat de goddeloze zich bekeert van al zijn zonden die hij gedaan heeft en al Mijne instellingen onderhoudt en recht en wel doet, dan zal hij leven en niet sterven; aan al zijn overtredingen die hij gedaan heeft zal niet meer gedacht worden, maar hij zal leven wegens de gerechtigheid, die hij gedaan heeft.

(Ezechiël 18:20-22)

Lees ook 2 Kronieken 7:12-14 en Jesaja 55:7, waarin nederigheid, het gebed, het zoeken naar Gods aangezicht en het

1. Ze antwoordde dat ze het gelezen had, 'maar hij moest zich een groot offer getroost hebben. Al dat geld!'

Ik antwoordde: 'Denk eens in. Als een mens iemand zo'n enorme schuld kan kwietschelden, hoeveel gemakkelijker zal het de Almachtige, Albezittende God zijn om te vergeven, terwijl Hem dat niets kost. De gelijkenis toont ons dat berouw en smeekbede de manier zijn om vergiffenis te verkrijgen. U echter gelooft dat God niet het recht had zonden te vergeven zonder het bloed van een onschuldige te storten, ofwel zelfmoord te plegen.'

verlaten van kwaad en onrecht als het juiste middel worden beschreven, waardoor zonden kunnen worden vergeven.

De kruisdood van Jezus kan daarom niet het middel zijn, zoals de christenen geloven, waarmee zonden worden vergeven. Het is op zichzelf een grote zonde te geloven, dat de Barmhartige God het bloed van een onschuldige stortte, en hem vervloekte voor de zonden van anderen.

Ik zeg u in alle oprechtheid dat, indien Jezus niet éénmaal, doch duizendmaal was gekruisigd, hij door zijn dood de mensheid niet van hun zonden kon verlossen.

Hoe gemakkelijk zou het voor ons zijn de straf van onze zonden te ontgaan en Gods geliefde profeet ervan te beschuldigen vervloekt te zijn vanwege zijn kruisdood, wat betekent dat zijn hart God had prijsgegeven en dat hij Hem ongehoorzaam was geworden.

Eén van de redenen waarom God de Beloofde Messias in deze eeuw heeft gezonden, is om Jezus te bevrijden van de vloek van de kruisdood. Dit is Gods wil en Zijn wil zal geschieden. De tijd komt waarop alle christenen die begaafd zijn met wijsheid en rede, alle onredelijke, aan het heidendom ontleende dogma's zullen prijsgeven. Jezus was slechts een profeet van God, die door God van de vervloekingsdood aan het kruis werd gered om hem een natuurlijke dood te doen sterven, gelijk ook alle heilige profeten van God een natuurlijke dood stierven.

HOOFDSTUK 8

DE VERLOREN STAMMEN VAN ISRAËL
JEZUS GAAT NAAR INDIA

Hier rijst de vraag: 'Als Jezus niet aan het kruis stierf en niet ten hemel voer, waar ging hij dan heen?'

Zij, die niets afwisten van zijn verblijfplaats, nadat hij zijn discipelen voor het laatst zag, zeggen dat hij daarna ergens moet zijn gestorven. Zijn geval is als dat van iemand die noodgedwongen afscheid moet nemen van zijn landgenoten en naar een onbekende plaats trekt om nooit weer terug te keren of iets van zich te laten weten. Het gevolg is dat men na verloop van jaren veronderstelt dat hij gestorven is.

Professor Heinrich Eberhard Gottlob Paulus (1761-1851), die niet geloofde dat Jezus aan het kruis stierf, schrijft bijvoorbeeld:

Waar Jezus werkelijk stierf kwamen ze nooit te weten en zo kwamen zij ertoe om zijn vertrek als Hemelvaart te beschrijven.¹

En Ernest Bougham Docker, rechter te Sydney, zegt:

Als Jezus niet aan het kruis stierf, hoe, waarheen en wanneer scheidde hij dan van dit aardse leven? We moeten toegeven dat we geen bewijzen hebben om deze vraag te beantwoorden. Voor mijzelf ben ik tevreden met te geloven dat hij, mens zijnde door dezelfde poort ging: 'de enge en vreselijke poort des doods', waardoor alle andere mensen moeten gaan.

Het kan zijn dat hij zijn Galilese schuilplaats nooit verliet, maar aan de gevolgen van zijn verwondingen een langzame dood stierf aan een eenzaam kampvuur bij het meer van Tiberias, of op een afgelegen bergtop, of in een afgezonderd dal, zodat niemand zijn graf weet tot op deze dag.²

1. Dr. Schweitzer *The Quest of the Historical Jesus*, blz. 55

2. Docker *If Jesus did not die upon the Cross?* blz. 70 en 78

en waar hij stierf.

In moderne tijden, toen het denkende publiek van Europa zijn hele levensgeschiedenis als een mythe begon te beschouwen op grond van het feit dat men zijn graf niet vermocht te ontdekken, verkondigde in de laatste jaren van de vorige eeuw een stem uit Qadian (India), destijds een onbekend dorpje maar nu een beroemde en bloeiende stad, dat Jezus, die gedurende eeuwen foutievelijk als God werd aanbeden en wiens zetel de derde Hemel zou zijn, begraven ligt aan de Khan Yar Straat, Srinagar, Kashmir.

Dit woord, ondersteund door krachtige bewijzen, overtuigde honderdduizenden redelijk denkenden dat degene die in het graf ligt, zonder twijfel Jezus is, de zoon van Maria, die was gezonden tot de verloren schapen van het Huis Israëls.

Deze ontdekking is gedaan door Hazrat Ahmad, de stichter van de Ahmadiyya Beweging, evenals het graf van Mozes werd ontdekt door de Profeet Mohammad, mogen de vrede en zegeningen van God met hem zijn.

het graf van Mozes

We lezen in Deut. 34:6 dat *niemand zijn graf heeft geweten tot op de dag van heden*. Bovendien was zijn einde, evenals dat van Jezus, met legenden verweven.

Nadat hij van het volk afscheid had genomen, wilde hij Eleazar en Jozua op de berg Nebo omhelzen, toen een wolk onverwachts over hem kwam en hij verdween, ofschoon hij schriftelijk vermeldde dat hij stierf, wat gedaan was uit angst dat de mensen zouden zeggen dat hij door zijn buitengewone deugd in een god was veranderd. (Ant. 4:8 en 48)

Later werd algemeen aangenomen dat Mozes niet stierf, maar evenals Elia in de Hemel was opgenomen (*Joodse Encyclopedie*, 'Mozes').

Zijn graf bleef bijna tweeduizend jaar onbekend, totdat de Profeet Mohammad (v.z.m.h.) verscheen en het ontdekte.

Hij zei, dat:

... toen Mozes' dood nabij was, hij God vroeg, dat hij zou mogen gaan tot een steenworps afstand van het Beloofde Land, en daar stierf hij.

Abu Hurairah, de zegsman, zegt dat de Heilige Profeet (v.z.m.h.) eraan toevoegde:

Als ik daar was, zou ik u zijn dicht bij de weg gelegen graf tonen aan de voet van een roodbruin heuveltje.

(Sahih-ul-Bukhari, deel 2, blz. 161, Egypte 1932).

Ditzelfde graf, in Palestina, staat bij de moslims bekend als Qabr Nabi Musa, ofwel het graf van Mozes, de profeet.¹

Op dezelfde wijze bleef ook het graf van Jezus bijna tweeduizend jaar aan de wereld onbekend totdat Ahmad het ontdekte en het is nu bij honderdduizenden bekend als Qabr Nabi Isa, ofwel het graf van Jezus de profeet. Dit is het werk des Heren en het is wonderlijk in onze ogen.

Hazrat Ahmad heeft deze vraag in bijzonderheden behandeld in zijn boek *Masih Hindustan Mè* (Jezus in India), maar gezien de omvang van dit boekje zal ik slechts enkele punten omtrent deze ontdekking naar voren brengen.

de verloren stammen van Israël

De twaalf stammen bleven verenigd in slechts één staat en één volk tot na de dood van Salomo. Daarna stonden tien stammen tegen het Huis Israëls op en kregen Jerobeam als koning, terwijl alleen de stammen van Juda en Benjamin onder de regering van Rehobeam bleven (1 Kon. 16:20). Deze splitsing kan gezien worden als de hoofdoorzaak van de rampspoeden die naderhand over deze

1. *Het graf van Mozes ligt tussen de Dode Zee en Nar Saba.*

Het wordt aangeduid door de Moskee van Neby Musa en het is gedurende het Paasseizoen een grote trekpleister voor islamitische bedevaartgangers. Ik zag een imposante processie door de St. Stéfanus poort te Jeruzalem trekken naar het dal van de Kedron en het graf van de profeet Mozes. (Dr. Philipp Schebb Through Bible Lands, James Nisbet & Co. Londen, nieuwe uitgave september 1888, voetnoot blz. 303)

twee koninkrijken en over het joodse volk in zijn geheel kwamen. Eerst voerde Tiglath-Pileser, de koning van Assyrië, de stammen van Ruben, Gad, Naftali en de halve stam van Manasse en het gehele land gevankelijk weg tot over de Euphraat (2 Kon. 15:29; 1 Kron. 5:26) ... Enige jaren later nam Samanaser, de koning van Assyrië, de stad Samarië in en voerde de rest van de bevolking van Israël weg tot over de Euphraat (2 Kon. 17:6 en 18:10-11).

Dit was het einde van het koninkrijk van de tien stammen Israëls. Het merendeel van de kerkvaders en uitleggers is van mening, dat deze tien stammen nooit naar hun eigen land terugkeerden. Anderen denken daarentegen dat ze wel terugkeerden, maar tezelfertijd geven ze toe dat deze terugkeer niet duidelijk door de geschiedenis wordt vermeld ¹... en dat deze niet zo volmaakt was, of er bleef nog steeds een groot aantal Israëlieten aan gene zijde van de Euphraat.

(A. Cruden A Complete Concordance of the Holy Scriptures, 'Tribe').

1. *Deze gedachte mist niet alleen elk geschiedkundig bewijs, maar schijnt absoluut denkbeeldig te zijn. Indien zij naar hun land waren teruggekeerd, zouden zij daar ten alle tijde in grote meerderheid zijn aangetroffen, wat volgens de geschiedenis niet het geval is. Een zekere professor heeft dit denkbeeld ondersteund met de zinsnede omtrent de 'twaalf stammen', gebezigd in het Nieuwe Testament. Doch een zinsnede kan de geschiedkundige feiten niet veranderen. De verschillende Bijbelcommentatoren zeggen in hun notitie over Jozua 4:2: 'Al zou het merendeel van de stammen in gevangenschap verloren zijn gegaan, dan nog spraken de joden, die de aan heel Israël gedane beloften voor zichzelf opeisten, in alle tederheid over de twaalf stammen, alsof die nog steeds letterlijk bestonden, ofschoon ze nu alleen door henzelf worden vertegenwoordigd.' Het gezichtspunt van H. S. Kehimkar (1830-1899) dat hij dienaangaande in zijn boek 'The History of the Beni Israël of India' op blz. 6 geeft, lijkt mij juist. Hij zegt dat de tien stammen niet in hun geheel werden verdreven bij de val van het koninkrijk van Israël, want volgens Kronieken 30 waren er in Palestina hier en daar nog achtergeblevenen te vinden. Zo waren er ook 130 jaar na de val van het koninkrijk van Juda nog achtergeblevenen in Palestina. Met het oog op deze volkresten was het gebruik van de term 'twaalf stammen' zeer juist.*

Alfred Edersheim M.A. Oxon D.D. schrijft:

In het algemeen is het van het grootste belang om in verband met de Oosterse verstrooiing in het oog te houden dat alleen een minderheid van de joden, bestaande uit ongeveer 50.000 mensen, oorspronkelijk (537 en 459/8 v. Chr.) uit Babylon terugkeerden. Noch was hun minderwaardigheid alleen tot hun aantal beperkt. De rijkste en invloedrijkste joden bleven achter. Volgens Josephus (Ant. 11, 5), met wie Philo het grotendeels eens is, bewoonden grote, op miljoenen geschatte menigten de Trans-Euphratische provincies... Een latere overlevering beweert dat de joodse bevolking zo dicht was in het Perzische Rijk, dat Cyrus de verdere terugkeer van de bannelingen verbood, daar anders het land ontvolkt zou worden. Zo'n groot en sterk lichaam werd spoedig een politieke macht. (...)

De Babylonische 'verstrooiing' had haar handen reeds naar alle kanten uitgestrekt... naar het Oosten reeds tot India toe. (...)

In de dagen van Christus was evenals heden de grote massa van de tien stammen voor het Hebreeuwse volk nog steeds verloren.

(Alfred Edersheim The Life and Times of Jesus, the Messiah, blz. 8, 13, 16, Londen 1906).

In het vierde boek van Ezra (13:39-45) wordt beweerd dat de tien stammen door Hosea, koning in de tijd van Shalmanéser, werden weggevoerd naar de nauwe oversteekplaatsen van de Euphraat, vanwaar zij hun reis van anderhalf jaar voortzetten tot aan een plaats Azareth geheten. (Jewish Encyclopædia, "Tribes")

Nebukadnezar bestormde Jeruzalem (586 v. Chr.), plunderde de tempel, deed hem in vlammen opgaan en voerde de beroemdste en rijkste inwoners als gevangenen naar Babylon. De Israëlieten, die 134 jaar voor de bewoners van Juda waren verbannen keerden nooit terug. Wat er met hen gebeurd is, zal naar wij menen, altijd een zaak zijn van vage veronderstellingen.

(Chambers' Encyclopædia, 'Jews')

de Israëlieten in India

Uit het voorafgaande blijkt duidelijk dat de tien stammen verloren en verstrooid waren over verschillende landen. Daar

mijn onderwerp alleen India betreft, zullen wij eens nagaan of wij hun spoor in die landstreek kunnen terugvinden.

Modern onderzoek heeft aangetoond dat de Afghanen de Kasmiri's en de Beni Israël van Bombay afstammelingen van Israël zijn.

1. We lezen in de *Jewish Encyclopædia* onder 'stammen':

Abraham Farissol vereenzelvigt de Ganges met de Gozan en beweert dat de Beni Israël van India de afstammelingen zijn van de tien stammen. (...) Een christelijke reiziger, Vincent van Milaan, was 25 jaar door de Turken gevangen gehouden, reisde daarna tot Fez en vandaar naar India, waar hij de rivier Sambation vond en een aantal in zijde en purper geklede joden. Ze werden door zeven koningen geregeerd en toen hun werd gevraagd eer te bewijzen aan Sultan Salim, verklaarden zij dat zij nooit aan sultan of koning eer hadden bewezen.

Afghanen.

*Volgens hun inheemse overleveringen zijn ook de Afghanen te vereenzelvigen met de tien verloren stammen. Zij verklaren dat Nebukadnezar hen naar de bergen van Ghur verbande vanwaar zij met de Arabische joden bleven corresponderen (naderhand werden zij moslims). (vgl. Malcom *Geschiedenis van Perzië II*, Londen 1815, p. 596)*

De Afghanen noemen zich nog steeds 'Beni Israël' en er wordt gezegd dat ze een opmerkelijk joods voorkomen hebben. Hun aanspraak op Israëlietische afkomst wordt door de meeste Mohammedaanse schrijvers erkend. In zijn *Lost Tribes* (blz. 143-160, Londen 1861) vereenzelvigde G. Moor de Afghanen ook met de tien stammen.

2. Sir Henry Yule K.C.S.I. zegt:

De Afghaanse kroniekschrijvers noemen hun volk Beni Israël (Arabisch voor 'Kinderen Israëls') en maken er aanspraak op van Koning Saulus af te stammen (die zij door de Mohammedaanse verbastering Talut noemen) door een zoon die zij hem toeschrijven, genaamd Jeremiah, die op zijn beurt een zoon had, die Afghanna heette. Het talrijke geslacht van Afghanna werd door

Nebukadnezar weggevoerd en vond zijn weg naar de bergen van Hirat. (Encyclopædia Britannica II, 'Afghanistan')

3. James B. Frazer schrijft in zijn boek *Historical and Descriptive Account of Persia and Afghanistan* op blz. 298 (New York, 1843):

Volgens hun eigen (Afghaanse overleveringen) geloven ze van joden af te stammen, en in een geschiedenis van de Afghanen (door Neamut-Ullah, vertaald door de Vertaalvereniging) uit de zestiende eeuw en kortgeleden in het Perzisch overgezet, worden zij afgeleid van Afghan, de zoon van Eremia, de zoon van Saulus, Koning van Israëel, wiens nageslacht in de tijd van gevangenschap werd weggevoerd en door de overwinnaar in de bergen van Ghor, Kabul, Kandahar en Ghazni werd geplant Zij behielden de zuiverheid van hun godsdienst totdat ze de Islaam aanvaardden.

4. In de *Civil and Military Gazette* (23 november 1898) werd een artikel over dit onderwerp gepubliceerd, waarin de schrijver zegt: *Zij, de Afghanen, brengen hun afkomst terug op Israëlietische stammen.*

Na te vermelden dat hun namen Israëlietisch zijn en dat zij het Paasfeest vierden, zegt de schrijver:

Het is dus mogelijk dat de Afghaan een in oude Rajput stammen opgenomen Israëliet is en dit heeft mij altijd toegeschenen als de redelijkste oplossing van de vraag naar zijn oorsprong.

Daarop zegt hij dat A.K. Johnston de volgende overlevering heeft aangehaald:

Toen Nadir Shah in Peshawar aankwam, boden de stamhoofden van de Yusuf Zais hem een in het Hebreeuws geschreven Bijbel aan en verscheidene voorwerpen die in hun oude erediensden werden gebruikt en die ze hadden bewaard. Die voorwerpen werden onmiddellijk herkend door de joden, die het kamp volgden.

5. H.W. Bellews c.s.i. schrijft:

De overleveringen van dit volk (de Afghanen) voeren hen terug naar Assyrië als het land van hun woonplaats in de tijd toen zij door Bukhtanasar (Nebukadnezar) in gevangenschap werden weggevoerd en als kolonisten in verschillende delen van Perzië

en Medië neergeplant. In een latere periode emigreerden ze van deze streken uit Oostwaarts naar het bergachtige land Ghor, alwaar zij door de omringende volkeren 'Beni Afghan' en 'Beni Israël' werden genoemd, dat wil zeggen, Kinderen van Afghan en Kinderen van Israël.

Als bevestiging hiervan hebben wij de getuigenis van de profeet Ezra dat de tien stammen Israëls, die in gevangenschap werden weggevoerd, later vluchtten en een wijkplaats vonden in het land van Arareth, dat hetzelfde heet te zijn als het huidige land van Hazarah, waarvan Ghor deel uitmaakt. Er is ook in de Tabacati Nasiri vermeld dat er in de tijd van de inheemse Shansabi dynastie een volk in dat land woonde, Beni Israël genaamd, en dat sommigen van hen een drukke handel onderhielden met omliggende landen.

(Bellews *The Races of Afghanistan*, Calcutta 1880, blz. 15) ¹

6. Dr. Alfred Edersheim schrijft in zijn boek *The life and times of Jesus, the Messiah* (blz. 15):

Modern onderzoek heeft gewezen op de Nestorianen en met zo goed als zekere bewijzen (voor zover dat mogelijk is), in latere instantie op de Afghanen als de afstammelingen van de tien stammen.

7. Col. Sir Thomas H. Holdich zegt in de *Encyclopædia Britannica II* over Afghanistan:

*De vrouwen hebben schone gelaatstreken van het joodse slag.
(Het laatste komt ook bij mannen voor).*

1. H.W. Bellews, c.s.l., die voor een politieke missie te Kabul was, hield in september 1880 twee waardevolle lezingen over dit onderwerp in het United Service Institute te Simla, die onder de titels *A New Afghan Question* of *Are the Afghans Israelites?* en *Who are the Afghans?* door Craddock en Co., bij de Station Press te Simla in 1880 werd uitgegeven. In deze lezingen heeft Majoor Bellews bewezen dat de Afghanen niet alleen Israëlieten zijn volgens hun eigen overleveringen, maar ook volgens historische feiten, die uit de Bijbel en andere boeken zijn geput. Indien de lezer meer omtrent de Afghanen wenst te weten, raad ik hem sterk aan deze lezingen te bestuderen.

8. In *The Amulet or Christian and Literary Remembrancer*, uitgegeven door S.C. Hall, Londen, 1829, lezen wij onder *Notices of the Canadian Indians* door Edwar Walsh M.D., legerarts, op blz. 37-70 het volgende:

Het schijnt dat er bij de gebruiken van de Indische stammen wel degelijk een overeenkomst bestaat met die van de joden; er ontbreekt echter slechts één belangrijke rite, namelijk de besnijdenis.

Ook schijnt het dat de Afghanen, een half barbaars volk aan de Perzische zijde van de Indus al de zelfde gebruiken en plechtigheden volgen met inbegrip van de besnijdenis. Ze schijnen op meer directe wijze te behoren tot de tien verstrooide stammen van de Hebreëën, die door Shalmanésér werden neergezet in de haven van Halahand bij de Gozan en in de steden van de Meden. (2 Koningen 17:6)

9. Kashmiri's. M. Manouchi was een Venetiaan en hoofdarts van Keizer Orangzeb gedurende meer dan 40 jaren. Daar hij toegang had tot de documenten van het Moghul Keizerrijk en toestemming had om wat hij maar wilde in het Portugees te vertalen, is aan de echtheid van zijn inlichtingenbron niet te twifelen. (...)

Ds. James Hough M.A., F.C.P.S., die van zijn memoires de beschrijving van de bewoners van Kashmir aanhaalt in zijn boek *The History of Christianity in India* (Londen 1839), schrijft:

In het werk waarvan dit hoofdstuk (vier) hoofdzakelijk is samengesteld heeft de schrijver een opmerking gemaakt over het uiterlijk en de levensomstandigheden van sommige bewoners van Kashmir, die vooral van belang zijn voor mensen, die in verschillende tijden een verlangen aan de dag hebben gelegd om de lang verloren tien stammen van Israël te ontdekken. We hebben gezien dat hij over een jood spreekt aan het hof van Akbar, en hij zegt verder:

'Er is een oude overlevering die luidt dat de joden, die door Shalmanésér in gevangenschap waren weggevoerd, zich in Kashmir vestigden en dat de mensen van dit land afstammelingen van die joden zijn. Ofschoon alle mensen daar of heidenen of Mohammedanen zijn en wij geen overblijfselen van de joodse godsdienst in Kashmir vinden, is het zeker dat er verscheidene resten van een van Israëlieten afstammend ras zijn. De gelaats-

trekken en het voorkomen van de tegenwoordige bewoners hebben iets specifiek joods aan zich, wat hen van alle anderen onderscheidt. Mozes is daar een heel gewone naam en sommige oude monumenten, die er nog steeds te zien zijn, verraden hun Israëlitische afkomst.¹

(Hough *History of Christianity in India*, deel 2, blz. 287, 288, 2. Cartou *General History of the Moghul Empire, extracted from memoirs of M. Manouchi*, blz. 195, 196)

In de voetnoot op blz. 291 zegt Ds. Hough:

De Heer Forster was zo getroffen door het algemeen voorkomen, de kleding en de manieren van de Kashmiri's, dat het hem deed denken, zonder enige vooropgedane kennis van dit feit, dat hij onverwachts geplaatst was onder een joods volk.

(Zie *Forster's Travels*).

10. Dr. A. Keith Johnston schrijft in zijn *Dictionary of Geography* onder 'Kashmir':

De bewoners (van Kashmir) zijn van lange, sterke lichaamsbouw, met mannelijke gelaatstrekken; de vrouwen goed gevormd en schoon, met gebogen neus en een joods uiterlijk.

11. Dr. Francois Bernier schrijft in zijn *Travels in The Moghul Empire, 1656-1668* (vertaald door Archibald Constable):

Bij het binnenkomen van het Koninkrijk (Kashmir), na de Pire-Penjaal bergen te zijn overgetrokken, kwamen mij de bewoners van de grensdorpen echt joods voor. Hun aanzicht en manieren en die onbeschrijflijke eigenaardigheden, die een reiziger de bewoners van verschillende volkeren doet onderscheiden, leken allen aan dit oude volk eigen te zijn. U moet mijn bewering niet aan loutere verbeelding toeschrijven; het joodse voorkomen van deze dorpelingen is opgemerkt door onze Jezuïtenvader en door verscheidene andere Europeanen lang voordat ik Kashmir bezocht.

1. Voordat hij over de oude overleveringen spreekt beschrijft

M. Manouchi de Kashmiri's als volgt: *Diezelfde mensen, die dat heerlijke land bewonen, hebben niets over zich van de verwijfdeheid en slordigheid van de Indiërs. Ze zijn sterk en vlijtig, geoefend in het bewerken van hun grond, en zeer moedig in de oorlog.*

Na enige punten aangehaald te hebben om zijn gezichtspunt te steunen, zegt hij:

U zult dus inzien, dat ik niet geneigd ben tegen te spreken, dat joden hun woonplaats in Kashmir hebben gevestigd...

De zuiverheid van hun wet kan na verloop van eeuwen zijn aangetast tot zij, evenals vele andere heidenen, na lange tijd tot afgodendienarij te zijn verlaagd, ertoe werden bewogen het geloof van Mohammad te aanvaarden. Het staat vast dat vele joden in Perzië... en in Hindustan (in de richting van Goa en Cochin) zijn gevestigd.

(Bernier *Travels in the Moghul Empire*, Oxford University Press 1914, blz. 430-431)

In de voetnoot zegt de vertaler, A. Constable:

Het joodse type is in de gelaatstreken van vele bewoners van Kashmir door menig modern reiziger opgemerkt. De moslimse geschiedkundige, die bekend staat als Alberuni en die in 973 n. Chr. werd geboren, zegt in zijn beschrijving van Kashmir omtrent de bewoners: 'Ze denken vooral aan de natuurlijke macht van hun land en besteden er daarom veel zorg aan een sterke hand te leggen op de ingangen en wegen die naar binnen toe leiden. Het is daarom zeer moeilijk enige handel met hen te drijven. In vroegere tijden lieten ze wel een of twee buitenlanders in hun land toe, vooral joden, maar tegenwoordig laten ze niet één onbekende hindoe binnen, laat staan anderen.

(deel 1, blz. 206, engelse uitgave door Dr. Edward C. Sachau Londen, Trubner 1888)

12. Sir Francis Younghusband die van 1893-94 Politiek Afgevaardigde was in Chitral, van 1902-04 Brits Gevolmachtigde voor Tibet en van 1906-09 Resident van Kashmir, schrijft:

De bezoeker met een gewone smaak voor schoonheid ziet, wanneer hij langs de rivier of langs straten en wegen loopt, veel meer dan één of twee werkelijk schone vrouwen. Hij zal vaak opmerkelijk mooie vrouwen zien, met duidelijk getekende wenkbrauwen en een algemeen joods voorkomen (blz. 125). (...)

Andere interessante Mohammedaans-Kashmirse typen worden aangetroffen onder de hoofden van de schilderachtige, tegen de heuvels liggende gehuchtjes. Hier kunnen fraaie patriarchale typen

worden gezien, net zoals we ons de Israëlietische helden van vroegere tijden voorstellen. Sommigen zeggen inderdaad, ofschoon ik toegeef zonder veel autoriteit, dat deze Kashmiri's van de verloren stammen van Israël zijn.

Na de theorie van de Stichter van de Ahmadiyya Beweging te noemen, namelijk dat Jezus niet aan het kruis stierf, maar eraf was gehaald en naar Kashmir trok waar hij in Srinagar stierf en begraven werd, zegt Sir Francis:

Wanneer het volk in uiterlijk van zo'n beslist joods type is, is het merkwaardig dat zulk een theorie zou bestaan en zoals ik reeds opmerkte, zijn er overal in Kashmir echte Bijbelse typen te zien en vooral in de hooglandse dorpen. Hier kan de Israëlietische herder elke dag worden aanschouwd bij het hoeden van vee en kudde.

(Sir Francis Younghusband K.C.I.E., *Kashmir*, blz. 125, 129, 130)

Deze gezichtspunten, waarvan sommige eeuwen geleden naar voren zijn gebracht, tonen aan dat de joden van de verloren tien stammen zich in Kashmir vestigden. De laatste twee opinies zijn van twee christenen, die toevallig dezelfde naam 'François' en 'Francis' dragen. De ene is een Franse reiziger en de andere een hoge Engelse ambtenaar, die in deze Indische streken in burgerlijke en militaire dienst was. Het gezichtspunt van eerstgenoemde werd uiteengezet vóór de ontdekking van het graf van Jezus, en dat van laatstgenoemde na de ontdekking, maar beiden zijn het er over eens dat de Kashmiri's zeer opvallend van Israëlietische afkomst schijnen te zijn.

En ze zijn inderdaad, zoals Sir Francis en M. Mianouchi hebben vermeld, van de tien verloren stammen Israëls. Naast de gelijkenis van Afghanen en Kashmiri's met de joden wat gelaatsstreken, lichaamsbouw, kleding en sommige gebruiken betreft, is er een sterk overtuigend punt, dat aantoonde, dat ze van Israëlietische afkomst zijn.

Het is een feit – en de Europese nederzettingen als Canada, Australië, etc. bevestigen dit – dat de emigranten of kolonisten hun nieuwe huizen, steden, rivieren en streken naar hun oude plaatsen en leiders van hun vaderland noemen. Dat is een oude gewoonte van elk volk. Dezelfde liefde nu werd getoond door

diegenen van de tien verloren stammen, die in Afghanistan en Kashmir woonden.

Naast hun eigen namen noemden zij hun stammen, bergen en rivieren naar hun vroegere patriarchen, zoals Musa Khel (de stam van Mozes), Sulaiman Zaj (de stam van Salomo), Da'ud Zai (de stam van David), Yusuf Zaj (de stam van Jozef), Kohi-i-Sulaiman (de berg van Salomo), Takht-i-Sulaiman (de troon van Salomo) en de rivier de Kabul.

Als voorbeeld geef ik hieronder enige namen van hun steden die overeenkomen met die van oude Syrische steden:

AFGHANISTAN EN KASHMIR	SYRIË	VERWIJZING
<i>Kabul</i> (hoofdst. van Afghanistan)	<i>Kabul</i>	1 Kon. 9-13
<i>Zahidan</i> (a/d grens)	<i>Zaidon of Sidan</i> (Mod-Saida)	Richteren 18-28
<i>Balah</i>	<i>Bala</i>	Jozua 19-3
<i>Hims</i> (bij Ladakh)	<i>Hamath</i>	Numeri 13-21
<i>Hazarah</i>	<i>Hazaroth</i>	Numeri 11-35
<i>Gilgit</i>	<i>Golgotha</i>	Mattheüs 27-33
<i>Nazarus</i>	<i>Nazareth</i>	Mattheüs 11-23
<i>Tibet</i>	<i>Tibhath</i>	1 Kron. 18-8
<i>Ladakh</i>	<i>Lada</i>	1 Kron. 4-21
<i>Leh</i>	<i>Lechi</i> (een district)	Richteren 15-9

Het bestaan van deze en andere Bijbelse namen onthullen het feit dat de Israëlieten in deze streken van India woonden.

Er is een legende in Usool-cafi blz. 334 (een boek van overleveringen van de Shia sekte, dat meer dan duizend jaar geleden werd opgesteld), dat zegt dat er in Kashmir een koning leefde wiens veertig hofdienaren allen goed onderlegd waren in de Torah (de Mozaïsche wetten) en de gewoonte hadden het Evangelie, de Psalmen en de Geschriften van Abraham te lezen. Toen zij over de komst van de profeet Mohammad (v.z.m.h.) vernamen, zonden zij een afgezant op onderzoek uit en aanvaardden daarna de Islaam.

13. De Beni Israël van Bombay.

De Beni Israël van het landschap van Bombay zijn ook afstammelingen van Israël. Er wordt beweerd dat zij lang voor de tijd van Jezus hun woonplaats in India vestigden. Een uitgebreid overzicht van deze gemeenschap kan men vinden in het waardevolle boek *The History of the Beni Israël* door Hakim Samuel Kehimkar (1830-1899), uitgegeven te Tel-Aviv (Palestina) in het jaar 1937. De schrijver geeft eerst de verschillende mededelingen omtrent deze gemeenschap weer van verscheidene buitenlandse schrijvers. Hij zegt:

1. *Wijlen Dr Wilson gaf een korte samenvatting aan de afdeling van de Royal Asiatic Society te Bombay ter gelegenheid van hun jaarlijkse bijeenkomst in 1838 en publiceerde deze in 'The Lands of the Bible'. Hij laat hierin uitkomen, dat de Beni Israël zich gedurende vele eeuwen in dat land hebben gevestigd en neemt het standpunt in, dat ze tot de tien verloren stammen Israëls behoren. Maar in zijn 'Appeal for the Christian Education of the Beni Israël' (1866) herriep hij zijn vroeger gezichtspunt, want hij beweerde in zijn latere verhandeling dat de voorvaderen van de Beni Israël uit Jemen of Arabië kwamen in de zesde eeuw van de christelijke jaartelling.*

2. *Israël Joseph Benjamin II, die ook een verhandeling over de Beni Israël schreef in zijn werk 'Eight years in Asia and Africa', van 1846-1855, dat in het jaar 1859 te Hannover werd uitgegeven, is Dr. Wilson bijna op de voet gevolgd. Hij geeft niet alleen toe dat de Beni Israël echte joden zijn, maar zegt ook dat zij de directe afstammelingen zijn van de tien stammen, die in de tijd van Hosea, de laatste koning van Israël, door de Assyriërs werden weggevoerd.*

Daarna bespreekt de schrijver de vroegere geschiedenis van de Beni Israël en zegt dat resten van dat volk in Palestina waren achtergebleven na de val van de koninkrijken van Israël en Juda.

3. Volgens Dr. Isaac M. Wise
... [vonden] enkele van de verstrooide Hebreeën hun weg naar Egypte, de Ionische Eilanden, Ethiopië, Arabië, India en China ...

Het merendeel van de Hebreëen van de twee vroegere koninkrijken Israël en Juda bewoonden nog steeds het Medo-Perzische Rijk. (...) Onder de verstrooide Hebreëen, die toendertijd hun weg naar India vonden, moeten volgens ons de voorvaderen van dat deel van de joodse gemeenschap worden gerekend, dat nu aan de kust van Malabar gevestigd is en dat sedert de komst van de 'Blanke Joden' bekend stond als 'Bruine Joden'.

Na de joodse gebruiken, feesten enzovoorts besproken te hebben, die door de Beni Israël van het landschap van Bombay in ere worden gehouden, zegt de schrijver:

Hierboven hebben wij onze vaste overtuiging weergegeven, dat de Beni Israël direct uit Palestina kwamen... ongeveer 175 jaren vóór de christelijke jaartelling. (...)

Indien nu, zoals geopperd is, de afstammelingen van de Beni Israël ongeveer 1200 jaren geleden van Yemen of van welke andere plaats dan ook naar India waren gekomen, dan zouden zij voordien de gewoonte van het vleesofferen hebben opgegeven zoals de joden van andere landen, die zulks reeds stopzetten sedert de verwoesting van de tweede tempel... Bovendien hadden de joden, die ten tijde van de verwoesting van de eerste tempel gevangen genomen waren en niet aan het einde van de zeventig jaren terugkeerden, dit gebruik al prijsgegeven. Doch het feit dat het gebruik onder de Beni Israël in India vanaf onheugelijke tijden in zwang is geweest, bewijst dat de Beni Israël zeker in Palestina waren gedurende het bestaan van de tweede tempel en dat ze op de een of andere tijd vóór de verwoesting van daaruit wegtrokken. (History of the Beni Israël of India, Tel Aviv 1937, blz. 5, 6, 23)

Zo zien wij dat het merendeel van de verloren stammen Israëls in Noord-, Noord-West-, Zuid- en Zuid-West-India woonden lang voor de komst van Jezus.

de zending van Jezus

Jezus was de Messias van de Israëlieten en hij verkondigde in duidelijke woorden:

Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het Huis Israëls (Matth. 15:24).

De term 'verloren' kan op twee manieren worden opgevat: letterlijk of figuurlijk. Hij kan daarom worden toegepast op de tien verloren stammen die niet alleen figuurlijk, maar ook letterlijk verloren waren. Zij waren sinds eeuwen uit het Heilige Land verdwenen en hun godsdienst was in verval geraakt.

Daarom vermaande Jezus zijn discipelen om in de eerste plaats naar de verloren schapen van het Huis Israëls te gaan (Matth. 10:6). Zelfs profeteerde hij dat hij zou gaan zoeken naar de Israëlieten die verloren waren gegaan, en dat hij hen zou vinden. Hij zegt:

En ik heb nog andere schapen, die niet van deze stal zijn; dezen moet ik ook toebrengen en zij zullen mijn stem horen (Joh. 10:16).

Daar hij volgens de voorafgaande verklaring alleen tot de Israëlieten was gezonden, waren die andere schapen, die tot de Palestijnse joden behoorden, van de tien in andere landen verstrooide stammen. Een zelfde gevolgtrekking kan worden gemaakt uit een andere verklaring van Jezus:

Een profeet geldt nergens minder dan in zijn vaderstad. (Matth. 13:57)

Om daarom aan te nemen dat Jezus niet naar een ander land trok waar hij wel geëerd werd, is gelijk aan te geloven dat hij zonder eer stierf. Zijn verklaring dat, met het oog op het plan van zijn vijanden om hem te doden, zijn geval gelijk zou zijn aan dat van de profeet Jona, toont duidelijk aan dat, zoals Jona door zijn volk werd geëerd nadat hij in de buik van de vis was geweest, Jezus door de verloren schapen van het Huis Israël zou worden geëerd, nadat hij in het hart van de aarde was geweest. En zo geschiedde het, dat hij naar andere landen trok waar de verloren schapen woonden, en door hen werd geheiligd.

Het verhaal van de wijze mannen van het Oosten, die ten tijde van de geboorte van Jezus Palestina bezochten – en klaarblijkelijk

Israëlieten waren, daar geen ander volk dan dit een Messias verwachtte, en ook omdat zij vroegen: *Waar is de geboren koning der joden?* – houdt reeds in dat Jezus door deze schapen, die in de oosterse landen woonden, zou worden geëerd.

Jezus noemde nog een gelijkenis die daarop wees. Hij zei:

Wat dunkt u? Indien een mens honderd schapen had en één van deze afdwaalde, laat hij dan niet de negen en negentig op de bergen en gaat heen om het verdwaalde te zoeken? En indien het gebeurt dat hij het vindt, voorwaar ik zeg u: hij verblijdt zich meer daarover dan over de negen en negentig, die niet afgedwaald zijn.
(Matth. 18:12-13)

Indien het waar is wat deze gelijkenis inhoudt, indien het waar is dat Jezus een goede herder was, indien het waar is dat de tien stammen Israëls verloren raakten en door buitenlandse machten verstrooid werden als straf voor hun afwijking van het rechte pad, en indien het waar is dat Jezus tot de verloren schapen van het Huis Israëls was gezonden, dan was het ongetwijfeld zijn eerste plicht om te gaan zoeken naar die verloren schapen en zich er in te verheugen ze te hebben gevonden. Daar wij geloven dat Jezus een echte profeet was en bij God geliefd, moeten wij aannemen dat hij de hem door God opgelegde plicht niet kon verwaarlozen. Toen hij bemerkte dat de joden van Palestina hem niet wilden aanvaarden en geen poging ongedaan lieten om hem uit de weg te ruimen, ging hij op zoek naar de verloren schapen, die niet van de stal van de Palestijnse joden waren.

Thomas in India

Voordat ik de voetstappen van Jezus volg na zijn vertrek uit Palestina, zou ik eerst enige woorden willen wijden aan de lotgevallen van Thomas, een van de twaalf discipelen van Jezus, die óf zijn meester op diens lange reis vergezelde, óf hem volgde in het vervullen van zijn plicht om te prediken tot de verloren schapen van het Huis Israëls, die in het verre Oosten en in India woonden.

Men dient niet te vergeten dat het Thomas was die door de littekenen in de handen en zijde van Jezus te zien, een

onomstotelijk bewijs kreeg dat de geziene persoon niet een geest was, maar Jezus met zijn gewonde lichaam van vlees en beenderen. Dientenvolge werd hij een getuige voor alle eeuwen dat Jezus niet een vervloekingsdood stierf.

Het is een welbekend feit dat Thomas naar India reisde en daar stierf.

1. Dr. Frances C. Burkitt, professor in de godgeleerdheid aan de Universiteit van Cambridge, zegt:

*Eusebius (H.E. III, 1,1) zegt dat Thomas de Evangelist van 'Parthia' was, waarschijnlijk omdat Edessa, waar enige van zijn beenderen worden bewaard, soms 'Edessa van de Parthen' wordt genoemd. Naar verluidt werden zijn beenderen van India naar Edessa overgebracht en een werk dat bekend staat als 'Handelingen van Thomas' vermeldt zijn missiewerk en martelaarschap aldaar. (...) 'Handelingen van Thomas' is een leidende autoriteit voor het eerste christendom in de landen ten oosten van de Euphraat. (...) Een vreemde bijkomstigheid is dat de naam van de Apostel wordt gegeven als Judas Thomas, en er wordt speciaal op geduid dat hij de tweeling van Jezus Christus was.*¹

Er wordt beweerd dat *Handelingen* historisch is en ook dat het toneel van dit boek in Zuid India ligt. Het is jammer voor dit gezichtspunt dat de bijzonderheden die in *Handelingen* naar India wijzen, in verband staan met het Noord-Westen² en het land tussen India en Mesopotamië.

1. Wanneer wij de *Handelingen van Thomas* bestuderen, zien wij dat Thomas naar Parthia werd gezonden. Verder wordt vermeld, dat Jezus en Thomas Magdonië (d.i. Nisibis) bereikten, waar Thomas werd verzocht een paleis volgens Romeinse stijl te bouwen, wat hij in zes maanden volbracht. Jezus predikte toen tot de Koning van Magdonië. Ook wordt gesproken over een huwelijksfeest, dat door Jezus en Thomas werd bijgewoond: *Na de ceremoniën vertrok Thomas. De bruidegom lichtte het gordijn op dat hem van zijn bruid scheidde. Hij zag naar hij vermoedde Thomas met haar spreken, en vroeg verwonderd: 'Hoe kunt u hier zijn? Zag ik u dan niet vóór iedereen weggaan?' En de Heer antwoordde: 'Ik ben niet Thomas, maar zijn broeder'.*

‘Christenen van Thomas’ is een naam die vaak wordt gebezigd voor de oude christelijke kerken van Zuid-India en het gezichtspunt van hun verhaal is zo nauw verwant aan de historische echtheid van de *Handelingen* dat het goed is die hier te behandelen.

Volgens overleveringen stichtte Thomas de christelijke Kerken in Malabar (Zuid-West kust), waarna hij overstak naar Mylapur, nu een voorstad van Madras, waar het monument van zijn martelaarschap, door de Portugezen in 1547 gerestaureerd, nog steeds op de St. Thomasberg staat, waar een kruis met een Pahlavisch opschrift is te zien dat misschien reeds uit de zevende eeuw dateert. Wij weten door Cosmas Indicopleustes dat er christenen waren van Perzische (Oost-Syrische) oorsprong en ongetwijfeld van Nestoriaans geloof, in Ceylon, Malabar en Galiana (N. Bombay) vóór 55 n.Chr.³

2. Ds. Yeats Brown schrijft na zijn bezoek aan Tranvancore:

Het oudste christelijke kerkgebruik, niet alleen in Tranvancore, maar misschien in de gehele wereld, is de Syro-Malankaran, wiens aanhangers beweren dat Thomas zelf de eersten van hen doopte toen hij in 59 n. Chr. op deze kust landde. Hij noemde hen Nazarenen, daar de term ‘Christenen’ nog niet in gebruik was.

(Handelingen van de Apostelen 11:26, The Spectator no. 5634, Londen, 19 Juni 1936, blz. 1124)

3. Aartsbisschop Lord Lang (gewezen aartsbisschop van Canterbury) zei in een radio toespraak:

De overlevering dat Thomas naar India ging is nooit weerlegd, en ongetwijfeld is het Christendom in India van oude oorsprong.
(Great Britain and the East, Londen 3 dec. 1936)

2. Dit steunt onze theorie, daar het Noord-Westen de streek was waar de meerderheid van de tien stammen woonden. Jezus en zijn discipel Thomas kwamen eerst naar het Noord-Westen en daarna werd Thomas (indien hij Jezus begeleidde of hem uit zichzelf volgde) door hem naar het Zuid-Westen van India gezonden, waar ook Israëlieten woonden.

3. *Encyclopædia Britannica* ivx, ‘St. Thomas’

Zo vervulde Thomas, door naar de streken te reizen van de tien verloren stammen, de door Jezus opgelegde plicht:
Gaat in de eerste plaats naar de verloren stammen van het Huis Israëls.

En Jacobus gehoorzaamde dit bevel door te schrijven aan de twaalf geslachten, waar ze ook mochten zijn. Hij begon zijn brief met de woorden:

Jacobus, een dienstknecht van God en van de Here Jezus Christus, aan de twaalf geslachten die in de verstrooiing zijn, heil!
(de brief van Jacobus 1:1)

Jezus op zoek naar de andere schapen

Het vierde Evangelie openbaart dat Jezus zijn discipelen voor het laatst aan de Zee van Tiberias ontmoette, met hen at, tot Petrus zei: *Weid mijne schapen*, afscheid van hen nam en voorgoed vertrok. Waar ging hij heen?

Het Evangelie beantwoordt deze vraag niet. In 1 Cor 15:8 wordt er op gezinspeeld, en sommigen hebben er uit geconcludeerd dat hij door Paulus in een visioen dicht bij Damascus was gezien, maar 1 Corinthiërs 15:8 deed sommige denkers concluderen dat Jezus, ten tijde van de bekering van Paulus tot het Christendom, dus zes tot twaalf maanden na de kruisiging, zich nog steeds in de streken van Syrië bevond.

Rechter Docker M.A., provinciaal rechter te Sydney, geeft in zijn boek *If Jesus did not die upon the Cross?* op blz. 75-76 de volgende uitleg van het verhaal van de bekering van Saulus:

Toen Jezus bemerkte dat hij niet langer veilig was in Galilea, begon hij zijn reis om de verloren stammen Israëls in het Oosten via Damascus op te zoeken, waar hij een hele tijd verbleef, lang genoeg om Ananias en anderen tot discipelen te maken. Dit kan de reden zijn geweest waarom door de joodse autoriteiten afgezanten waren gezonden om daar vervolgingen op touw te zetten. Jezus, van Saulus' komst op de hoogte zijnde, ging uit zoals Elia van weleer, om zijn vijanden te ontmoeten, en het gevolg van zijn wonderbaarlijke persoonlijke macht was de bekering van vervolger tot discipel. Hun omgang werd waarschijnlijk voor enige dagen voortgezet in het huis van Ananias, of waar Jezus dan ook verbleef. De aankomst van de commissie toonde Jezus echter,

dat het niet langer veilig was in Damascus te blijven en hij vertrok naar Babylon op zijn weg naar het Oosten. Deze uitlegging wordt gesteund door Johannes Weiss ('Paul and Jesus', blz. 31):

'Paulus' visioen en bekering zijn psychologisch onbegrijpelijk, behalve wanneer wordt aangenomen dat hij werkelijk en diep onder de indruk was van de menselijke persoonlijkheid van Jezus.'
(Docker *If Jesus did not die upon the Cross?* blz. 75-76)

Jezus in Nisibis¹

In zijn boek *Masih Hindustan Mè* haalt Hazrat Ahmad uit het welbekende geschiedenisboek *Rauzatus-Safa* (blz. 130-135) het volgende aan, met weglating van overdrijvingen:

Jezus (vrede zij met hem) werd Messias genoemd, omdat hij een groot reiziger was. Hij droeg een wollen doek om zijn hoofd en een wollen mantel om zijn lichaam. Hij had een stok in zijn hand en hij placht steeds van land tot land en van stad tot stad te reizen. Bij het vallen van de nacht bleef hij waar hij zich toevallig bevond. Hij gebruikte kruiden en water van het oerwoud en reisde te voet. (...)

Reizende van zijn land kwam hij te Nasibin aan, dat verscheidene honderden mijlen van zijn huis lag. Er waren enige discipelen bij hem, die hij naar de stad zond om te prediken. Er gingen echter in die stad onjuiste en ongegronde verhalen rond omtrent Jezus (vrede zij met hem) en zijn moeder. De gouverneur van de stad arresteerde daarom de discipelen en ontbood vervolgens Jezus. Jezus genas enige personen op wonderlijke wijze en verrichtte nog andere wonderen. De koning van het gebied van Nasibin met al zijn legers en onderdanen geloofden daarom in hem.

Deze korte verklaring van Rauzatus-Safa, zegt Hazrat Ahmad, leidt tot de gevolgtrekking dat Jezus (vrede zij met hem) in de loop van zijn reizen te Nasibin aankwam, een stad gelegen tussen Mosul en Syrië. Wanneer men van Syrië naar Perzië reist, komt

1. Nisibis (Nasibina in de Assyrische beschrijving), modern Nezib of Nasibin is een oude stad en vesting in het Noorden van Mesopotamië, dichtbij het punt waar de Mygdon (modern Jaghjagha) de berg door een nauwe kloof verlaat. Ze telt ongeveer 4000 inwoners, waarvan het merendeel joden zijn. (*Encyclopædia Britannica* 11)

men er langs. Nasibin is 720 km van Jeruzalem verwijderd en 240 km van de Perzische grens. De oostgrens van Perzië loopt langs de stad Herat (Afghanistan). Met andere woorden, de stad Herat ligt aan de westgrens van Afghanistan. De afstand van Herat naar de Khaiber Pas is bijna 900 km.

Het voornoemde rapport van Rauzatus-Safa is zeker in zoverre juist, dat Jezus, nadat hij door de Palestijnse joden verworpen en vervolgd werd, met het oog op zijn zending wegreisde en Nasibin bereikte. Josephus, de welbekende geschiedschrijver van die tijd, vertelt ons dat Nasibin destijds bewoond was door de joden van de tien verloren stammen.

Hij zegt:

Nu kwam er een vreselijke ramp over de joden die in Mesopotamië waren en in het bijzonder over degenen die in Babylonië woonden. Er was ook een stad Nisibis gelegen aan dezelfde loop van de rivier. (blz. 314)

Nu was het hele joodse volk bevreesd voor de Babyloniërs en de Seleuciërs, omdat alle in die plaatsen wonende Syriërs met de Seleuciërs overeengekomen waren tegen de joden te strijden. Daarom kwamen de meesten van hen bijeen, trokken naar Naarda en Nisibis en vonden daar beveiliging tegen de macht van deze steden met hun zeer vele krijgshaftige bewoners.

(Sir C.W. Wilson *The works of Flavius Josephus* deel 3, Londen 1889, blz. 324)

Van Nasibin trok Jezus door Perzië naar Afghanistan, vanwaar hij door de Punjab Kashmir binnenkwam. Uit de legenden blijkt dat hij ook Tibet en andere streken van India bezocht, maar het lijkt zeker dat hij in Kashmir woonde en er tenslotte stierf.

Een van de vele redenen waarom Jezus, 'Masih' werd genoemd, schrijft Hazrat Ahmad, is omdat hij een groot reiziger was. Een moslim heilige, Abu Bakr Mohammed Attartushi, noemt Jezus op pagina zes van zijn boek *Siraj-ul-Mulooke* (Egypte 1306 AH, p.6) 'De voornaamste der reizigers'.

Zo lezen we ook in *Lisan-ul Arab*, een authentiek Arabisch woordenboek:

Jezus werd de 'Masih' genoemd, omdat hij rondtrok en niet op één plaats bleef.

In *Kanzul-Ummal*, een grote verzameling van de gezegden van de Heilige Profeet van de Islaam (v.z.m.h.) en zijn metgezellen, lezen wij dat Abu Hurairah (Gods welbehagen ruste op hem) zei, dat God aan Jezus het volgende openbaarde:

O Jezus, begeef u van de ene plaats naar de andere voor het geval dat gij zoudt worden herkend en vervolgd.

Wederom lezen wij in hetzelfde boek een mededeling van Jabir dat Jezus gewoon was te reizen. Hij trok van het ene land naar het andere en bij het vallen van de nacht nam hij gewoonlijk wat er in de wildernis groeide te eten, en zuiver water te drinken, waar hij zich ook bevond.

En in hetzelfde boek vinden we ook nog van Abdullah, zoon van Omar, de volgende vermelding:

De Heilige Profeet (mogen Gods vrede en zegeningen zijn deel zijn) verklaarde dat de 'Gharibs' de grootste genade vinden in de ogen van Allah. Toen hem gevraagd werd wat met 'Gharibs' werd bedoeld, antwoordde hij:

'Die mensen die, zoals Jezus de Messias, met hun geloof uit hun land vluchten.' (deel 2, blz. 34, 71 en deel 6, blz. 51)

Deze vermeldingen omtrent Jezus zijn niet alleen zeer oud, maar ze worden gevonden in de betrouwbare boeken van de islamitische overleveringen. Indien Jezus zijn hele leven in Palestina was gebleven, kon hij niet met enig recht 'de Voornaamste der Reizigers' worden genoemd. Met het oog op deze vermeldingen, die via verscheidene en onafhankelijke bronnen tot ons zijn gekomen, hebben wij daarom geen andere keus dan aan te nemen dat Jezus uit Palestina vluchtte, van het ene land naar het andere trok en uiteindelijk India bereikte. Zodoende verdiende hij de titel 'de Voornaamste der Reizigers'.

HOOFDSTUK 9

HET ONBEKENDE LEVEN VAN JEZUS: BOEDDHISTEN EN JEZUS

Een ander bewijs dat Jezus naar India trok, zijn de oude boeddhistische geschriften, waarin steevast wordt beweerd dat Jezus naar India reisde en daar het woord van God predikte. John Pinkerton zegt in zijn *Book of Travels*:

*Verschillende zendelingen hebben gemeend, dat er in de oude boeken van de lama's enige sporen zijn overgebleven van de christelijke godsdienst, die daar volgens hen in de tijd van de apostelen werd gepredikt.*¹

Na het einde van de Turks-Russische oorlog (1877-1878) bereikte een Russische reiziger, Nicholas Notovitch, na vele landen te hebben bezocht, ten slotte (in 1887) India. Gedurende één van zijn bezoeken aan een boeddhistisch klooster hoorde hij van het Hoofd van de Lama's, dat er in de archieven van Lhasa zeer oude memoires bestonden, handelende over het leven van Jezus en over de Oosterse volkeren. In Europa teruggekeerd bracht hij de door hem gemaakte notities, die vertalingen van die oude geschriften omtrent het leven van Jezus bevatten, op volgorde.

Alvorens ze uit te geven zond hij ze eerst naar Mgr. Platon, de beroemde Aartsbisschop van Kiev, voor revisie. Ofschoon laatstgenoemde de belangrijkheid van de ontdekking toegaf,

1. Pinkerton *A General Collection of the Best and Most Interesting Voyages and Travels in all parts of the World* deel 7, Londen 1811, blz. 554

probeerde hij hem ervan te weerhouden zijn memoires uit te geven, en zei dat dit tegen zijn eigen belang zou zijn.

Waarom? Hij weigerde hier uitleg over te geven.

Een jaar later was Nicholas Notovitch toevallig in Rome en toonde het manuscript aan een kardinaal die bij de Heilige Vader in hoog aanzien stond.

Waarom zou u dit drukken?, vroeg de kardinaal, niemand zal er veel waarde aan hechten en u zoudt er ontelbare vijanden door krijgen. Als u geld nodig hebt kan ik u voor de notities een vergoeding geven.

Dit aanbod weigerde hij vanzelfsprekend. In Parijs legde hij het plan voor aan kardinaal Rotelli, die hij in Constantinopel had ontmoet. Ook deze verzette zich tegen het publiceren van dit werk onder het voorwendsel dat het voorbarig zou zijn.

De Kerk, voegde hij hieraan toe, lijdt te veel aan deze nieuwe golf van athëistische ideeën, en u zou alleen maar nieuw voedsel geven aan de afbrekers van de Evangelische leerstellingen.

Uiteindelijk gaf hij zijn boek uit onder de titel *La vie inconnue de Jésus* ¹ met de opmerking:

Voordat mijn werk bekritiseerd wordt, kunnen wetenschappelijke verenigingen zonder veel kosten een expeditie organiseren om deze manuscripten te bestuderen in de buurt waar ze kunnen worden gevonden, om zodoende hun historische waarde te bevestigen. ²

De auteur schrijft in dit boek:

‘Bij een bezoek dat men kortgeleden aan één van uw Gnopa’s bracht, vertelde een lama mij van een profeet, of zo u wilt een Boeddha, Issa genaamd. Kunt u mij iets over hem vertellen?’ vroeg ik hem.

1. In het Britse Museum heb ik twee vertalingen gezien van dit boek dat oorspronkelijk in het Frans was uitgegeven. Eén ervan is vertaald door Alexina Loranger, uitgegeven door Rand McNally & Co., Chicago en New York 1894. Het andere door Violet Crisp, uitgegeven door Hutchinson & Co. te Londen.
2. Mijn verwijzingen zijn genomen uit de eerste vertaling (blz. 8, 9, 10 en 12).

‘De naam Issa wordt zeer geëerd onder de boeddhisten’, was het antwoord, ‘ofschoon weinig over hem bekend is, behalve bij de hoofd-lama’s, die de perkamenten hebben gelezen omtrent zijn leven’. (blz. 90)

‘Onze Gnopa, die tot de gelukkigen behoort, bezit reeds een groot aantal manuscripten, die ik in mijn vrije uren lees. Onder die exemplaren heb ik beschrijvingen gevonden van het leven en de daden van Issa, die in India en onder de zonen Israëls predikte’. (blz. 91)

‘In welke taal zijn de belangrijkste rollen die op het leven van Issa betrekking hebben, geschreven?’, vroeg ik.

‘De rollen die het leven van Issa behandelen en die van India naar Nepal en van Nepal naar Tibet werden gebracht, zijn in het Pali geschreven en bevinden zich nu te Lhasa; maar wij bezitten één exemplaar in onze eigen taal, dat wil zeggen het Tibetaans.’ (blz. 93)

Eindelijk toegevend aan mijn ernstig aandringen, haalde hij twee grote rollen voor de dag met kartonnen omslagen en bladen, die vergeeld waren door de tijd, en las de biografie van Issa, die ik voorzichtig naar de vertaling van mijn tolk overschreef. Dit vreemde document is geschreven in de vorm van afzonderlijke verzen, die vaak geen onderling verband tonen. (blz. 96)

Volgens deze oude geschriften verliet Issa (Jezus), toen hij dertien jaar oud was en als Israëliet verplicht was te huwen, zijn vaders huis, vertrok naar Jeruzalem, en reisde in gezelschap van enige kooplieden naar Sind om zich in het goddelijk woord te kunnen vervolmaken (blz. 103) en de wetten van de Grote Boeddha te bestuderen. (blz. 107)

In de loop van zijn veertiende jaar reisde de jonge Issa (door God gezegend) door Sind en vestigde zich onder de Ariërs. (...) De roem van zijn naam verbreidde zich over het noordelijke Sind. Toen hij het land van de vijf rivieren en Radjipoutana doortrok, smeekten de vereerders van de God Djaine hem in hun midden te blijven. (blz. 107)

Hierna bezocht hij Juggernaut, in de Provincie Orsis. De blanke Brahmaanse priesters onderwezen hem de Vedas te lezen en uit te leggen, te genezen door het gebed, de Heilige schrift te onderwijzen en uit te leggen, boze geesten uit het lichaam van de mens te drijven en hem weer een menselijk voorkomen te geven. Hij

vertoefde zes jaren te Juggernaut, Rajagriha, Benares en andere heilige steden. Iedereen hield van hem, daar Issa in vrede leefde met de Vaisyas en de Soedras, aan wie hij de heilige Schriften onderwees. Doch de Brahmanen en de Kashatriyas bestreden hem. (blz. 108). Hieronder zal ik enige leerstellingen noemen uit die oude geschriften, welke Jezus aan het volk van India predikte.

1. 'God de Vader maakt geen onderscheid tussen Zijn kinderen, die Hem allen even lief zijn.' (blz. 109)

2. 'Vreest uw God, buigt de knie voor Hem alleen, en aan Hem moeten uw offerandes worden gebracht.'

3. Issa verloochende de Drieëenheid en de incarnatie van Para-Brahma in Vishnu, Siva en andere goden, zeggende:

'De Eeuwige Rechter, de Eeuwige Geest, vormt de Ene en ondeelbare Ziel van het heelal, Die alleen het Al schept, behelst en leven geeft. Hij alleen heeft gewild en geschapen, Hij alleen heeft van eeuwigheid bestaan en zal zonder einde bestaan; Hij heeft geen gelijke in de Hemelen noch op de aarde.

'De Grote Schepper deelt Zijn macht met niemand, laat staan met levenloze dingen zoals gij zijt onderwezen, want alleen Hij bezit de hoogste macht. (blz. 110)

'Hij wilde het en de wereld verscheen. ... En Hij heeft aan de mens onderworpen het land, de wateren, de dieren en al hetgeen Hij heeft geschapen en wat Hij in onveranderlijke orde in stand houdt door de duur van elk vast te stellen.

'De toorn van God zal weldra over de mens worden uitgestort, daar hij zijn Schepper heeft vergeten en Zijn tempels met gruwelen heeft gevuld en een menigte schepselen aanbidt, die God aan hem heeft onderworpen.' (blz. 111)

Toen de blanke priesters en de krijgslieden kennis kregen van de door Jezus tot de Soedra's gerichte toespraak, besloten zij hem te doden en zonden hun dienaren voor dit doel uit op zoek naar de jonge profeet (blz. 112). Doch Issa, door de Soedras gewaar-schuwd voor het gevaar, vluchtte in de nacht van Juggernaut naar de geboorteplaats van de grote Boeddha. Zes jaren later verliet hij Nepal en het Himalayagebergte, daalde af in het dal van Rajputana en trok naar het westen, predikte tot verschillende mensen over de hoogste volmaaktheid van de mens. (blz. 113)

De roem van de preken van Issa verbreidde zich naar de naburige landen en toen hij Perzië bereikte, waren de priesters met schrik vervuld en verboden de bewoners naar hem te luisteren (blz. 119).

Toen Issa Palestina bereikte, trok hij van de ene plaats naar de andere, versterkte door het woord van God de moed van de Israëlieten, die onder het gewicht van hun wanhoop bijna bezweken, en duizenden volgden hem om zijn prediking te horen (blz. 126). Maar de bestuurders van de steden vreesden hem en zonden rapporten tegen hem naar Pilatus, de gouverneur van Jeruzalem, die beval dat de prediker Issa zou worden gearresteerd en voor de rechters gedaagd. Hij beval de priesters en geleerden, oude mannen van Hebreeuwse afkomst, om hem in de tempel te berechten. (blz. 127)

Na Issa te hebben verhoord rapporteerden laatstgenoemden aan de Gouverneur: 'We hebben de man gezien, die gij beschuldigt van het opruien van ons volk. Wij hebben zijn prediking gehoord en weten dat hij van ons volk is'. (blz. 131)

De Gouverneur zond zijn spionnen en tenslotte werd Issa gearresteerd en Pilatus riep de hoofdbestuurders, priesters, ouderlingen en wetgevers bijeen met het doel hen een oordeel te doen vellen over Issa. Issa werd uit de gevangenis gehaald en zat voor de Gouverneur met twee rovers, die met hem moesten worden verhoord.' (blz. 140). Maar zij zeiden tot Pilatus: 'Wij willen de grote zonde niet op onze schouders nemen om een onschuldige te veroordelen en twee rovers vrij te spreken, wat tegen onze wetten is. Doe daarom wat gij wilt.' Na aldus te hebben gesproken gingen de wijze mannen heen, wasten hun handen in een gewijde schaal en zeiden: 'Wij zijn onschuldig aan de dood van een rechtvaardig man.' (blz. 143)

Toen werd Jezus op bevel van de Gouverneur aan het kruis genageld tezamen met de twee rovers. Die hele dag bleef hij aan het kruis en in de avond stierf hij. Drie dagen daarna zond de Gouverneur zijn soldaten om het lichaam van Jezus op te nemen en ergens anders te begraven, daar hij een algemene opstand van het volk verwachtte. De volgende dag werd het graf door de menigte open en leeg gevonden en onmiddellijk verspreidde zich het gerucht dat de Opperste Rechter zijn engelen had gezonden om het stoffelijk overschot van de heilige weg te nemen. (blz. 145)

Volgens deze rollen was Issa 29 jaar oud toen hij in het land van Israël aankwam. Dit verhaal toont ons dat de joden van Palestina Jezus niet weerstonden maar verwelkomden, naar hem luisterden en hem terzijde stonden. En het was Pilatus, de Romeinse Gouverneur, die hem tegen hun wil onrechtvaardig kruisigde. Dit verhaal spreekt de verklaring die door de vier Evangelieschrijvers is gegeven duidelijk tegen.

Wanneer wij het bovengenoemde onderzoeken, zoals wij dat in dergelijke gevallen van historische gebeurtenissen doen, zouden wij het niet moeilijk vinden de waarheid te ontdekken.

Het is duidelijk dat het verhaal van de kruisiging niet van een ooggetuige noch van een van de discipelen van Jezus afkomstig is. Het is slechts van horen zeggen. Het is heel goed mogelijk dat de feiten verward werden door de oorspronkelijke schrijvers of dat de verteller verkeerde inlichtingen verschaftte, die op door hem gehoorde geruchten waren gebaseerd.

De auteur van het boek schrijft zelf in verband hiermee:

Het is nodig hier op te merken dat gedurende deze antieke periode, zoals dat ook in onze dagen het geval is, het Oosterse openbare leven geconcentreerd was in de bazaars, waar de dagelijkse gebeurtenissen en het nieuws van buitenlandse volkeren werd vermeld door karavanen en kooplieden, die gewoonlijk werden gevolgd door een aantal derwischen, die gaarne al hetgeen zij op hun reizen gezien en gehoord hadden voor wat voedsel ten beste gaven. Dit was in feite hun enige middel van bestaan. (blz. 150)

De twee manuscripten die de lama van het Himis Klooster mij voorlas waren opgesteld naar verschillende in het Tibetaans geschreven geschriften, die van de aan de Lhasa Bibliotheek behorende rollen waren vertaald, en tweehonderd jaar na Christus van India, Nepal en Maghada waren gebracht. De informatieve inhoud omtrent Christus is op zonderlinge wijze verward, zonder verband of samenhang met andere gebeurtenissen uit die periode. (blz. 151)

Met het oog op het gebruik van de boeddhistische priesters om hun informatie te verzamelen kunnen wij hun geschriften niet te ernstig opnemen. In het geval van de kruisiging weten wij niets van de zegsman, zelfs zijn naam niet. Was hij een

betrouwbaar of onbetrouwbaar persoon? Aan de andere kant lezen wij in de Evangeliën een profetie van Jezus omtrent de toekomst van de joden, waarin hij zei dat, door hun tegenstand, het Koninkrijk der Hemelen van hen weggenomen zou worden, met andere woorden, er zou in de toekomst geen profeet onder hen opstaan, en dit is letterlijk vervuld. Ik kan daarom zonder aarzelen zeggen dat, met het oog op de Evangeliën, de verhalen van de boeddhistische rollen niet als echt en absoluut authentiek kunnen worden beschouwd. De enige positieve conclusie die wij uit deze oude geschriften kunnen trekken is dat Jezus naar India ging en er een lange tijd woonde, en in die tijd het woord Gods aan het volk van India predikte. De aan hem toegeschreven leerstellingen, waarvan ik hierboven enige aanhaalde, zijn waarlijk verheven en een profeet waardig.

Er is nog een punt dat ik nodig acht hier naar voren te brengen. Het leven en de leerstellingen van Boeddha tonen zulk een nauwe en opvallende overeenkomst met het leven en de leerstellingen van Jezus, dat vele denkers hebben beweerd, dat het Christendom slechts een kopie van het Boeddhisme is.

Dr. K.S. MacDonald schrijft in zijn *The story of Barlaam and Joasaph* :

De heer R.C. Dutt begint zijn hoofdstuk over Boeddhisme en Christendom in zijn 'Ancient India' met de woorden:

*'De morele voorschriften en leerstellingen van het Boeddhisme tonen zoveel overeenstemmingen met die van het Christendom, dat er tussen die twee godsdienstsysteem reeds voor lange tijd een verband is vermoed.'*¹

En Dr. Ernst J. Eitel zegt in zijn *Lectures on Buddhism*:

Ernstige lezers zullen in deze ruwe schets van het leven van Boeddha vele bijzonderheden hebben opgemerkt, die op zeldzame wijze overeenkomen met gebeurtenissen uit het leven van onze Heiland zoals die in de Evangeliën zijn vermeld.

Sakyamuni Boeddha kwam, naar ons werd verteld, uit de Hemel, werd geboren uit een maagd, verwelkomd door engelen, ontvangen door een oude heilige die met profetische visioenen was begaafd, in een tempel voorgedragen, eerst met water en daarna met vuur gedoopt; hij verbaasde de meest geleerde wijzen door zijn

1. R.C. Dutt *Ancient India* Calcutta 1895, Introduction, blz XLVII

antwoorden en begrip, werd door de geest de woestijn in geleid en, na door de duivel te zijn verzocht, de vriend van tollenaars en zondaren, verheerlijkt op de berg, hij daalt neder ter helle en vaart ten Hemel. Kortom, met de enkele uitzondering van de kruisiging kan bijna elke karakteristieke gebeurtenis uit het leven van Christus ook worden teruggevonden in de boeddhistische overlevering uit het leven van Sakyamuni Gautama Boeddha. En toch, zoals zekere sceptici ons zouden willen doen geloven, leefde en stierf deze Boeddha 275 of zelfs 543 jaren voordat Christus naar India trok gedurende de achttien jaren, die tussen zijn jeugd en zijn volwassen leeftijd lagen, en voordat hij op 30-jarige leeftijd terugkeerde om het leven en de handelingen van Sakyamuni Boeddha te kopiëren en te reproduceren. Of worden wij, die in Christus' oorspronkelijkheid geloven, tot de armzalige uitvlucht gedreven om aan te nemen, zoals sommige Jezuïetenvaders dit doen, dat de duivel, reeds kennende de verschillende details van het leven van de Beloofde Messias, hem en alle bijzonderheden uit zijn leven vooruitliep door zijn eigen karikatuur in Sakyamuni Boeddha?

Waren de gebeurtenissen uit het leven van Jezus en zijn leerstellingen werkelijk aan het Boeddhisme ontleend of was het, zoals Dr. Eitel zegt, een toeval? Of ging hij naar India toen hij nog jong was? Of was het het werk van de duivel, zoals een zekere Jezuïetenvader zegt? Hier volgt het enige antwoord op deze ingewikkelde vraag. Hazrat Ahmad schrijft in dit verband in zijn boek *Jezus in India*:

Nu is het de moeite waard over deze vraag na te denken. Waarom was er zoveel overeenkomst tussen Boeddha en Jezus?

De leden van de Arya-sekte zeggen ten opzichte hiervan dat Jezus het Boeddhisme leerde kennen gedurende zijn reizen in India en, nadat hij kennis had genomen van de feiten uit Boeddha's leven, hij zijn Evangelieën daarvan afleidde, toen hij in zijn geboorteland was teruggekeerd. (...)

Dit is echter een oneerlijke vergissing van de Arya. Het is niet waar, dat Jezus vóór zijn kruisiging naar India trok; hij was toendertijd niet genooddaakt zo'n reis te ondernemen – hij was daarentegen wel daartoe genooddaakt, toen de joden van Sham (Syrië) hem hadden verworpen en, naar zij geloofden, gekruisigd.

Het wonderlijke plan van God bracht hem echter redding. Toen dus zijn medelijden met de joden en zijn zorg om tot hen te prediken waren uitgeput en de joden door hun boosheid zo hardvochtig waren geworden, dat zij de waarheid onmogelijk konden aanvaarden, ging Jezus, nadat God hem had medegedeeld, dat de tien joodse stammen naar India waren vertrokken, naar die streken. En daar verscheidene joden het Boeddhisme hadden aangenomen stond er voor deze ware profeet geen andere weg open dan zijn aandacht aan de volgelingen van het Boeddhisme te wijden.

De boeddhistische priesters verwachtten de verschijning van de Messias 'Boeddha'. Vanwege de benamingen van Jezus, alsook wegens enige van zijn morele leerstellingen (zoals: 'Hebt uw vijanden lief, weersta de boze niet') en door hetgeen Gautama Boeddha had voorspeld omtrent de blanke Matiyya (d.i. Masiha ofwel Messias) – vanwege al deze tekenen hielden de priesters hem voor Boeddha.

Het is ook mogelijk dat sommige van zijn benamingen, morele leerstellingen en feiten uit het leven van Jezus opzettelijk of onopzettelijk in die tijd aan Boeddha werden toegeschreven, want de hindoes hebben nooit bewezen veel ondervinding te hebben in het vastleggen van de geschiedenis. De gebeurtenissen uit het leven van Boeddha waren niet opgetekend tot Jezus' tijd toe.¹ De boeddhistische priesters hadden daarom een goede gelegenheid om, wat ze maar wilden, aan Boeddha toe te schrijven.

Na enige voorbeelden te hebben te gegeven van de overeenkomstige morele leerstellingen, schrijft Hazrat Ahmad,

1. *Het kan worden bewezen dat bijna elke tint van dit christelijke kleursel, die het Boeddhisme aan het leven van Boeddha geeft van betrekkelijk moderne afkomst is. Er bestaat geen enkel boeddhistisch manuscript dat in oudheid en onbetwifelde echtheid kan wedijveren met de oudste codexen van de Evangelien. (Dr. Ernest J. Eitel Lectures on Buddhism, derde uitgave, blz. 16, Londen 1884)*

Dr. Hermann Oldenberg schrijft: Het moet als een belangrijke bewering worden vooropgesteld: een biografie van Boeddha is niet tot ons gekomen van de oude tijden van de Pali teksten, en we kunnen veilig zeggen dat een zodanige biografie toen niet bestond.

(Oldenberg Buddha, His Life, His Doctrine, His Order, William and Norgate 1882, blz. 78)

We moeten niet vergeten dat deze morele leerstellingen en manier van prediken (in gelijkenissen, zoals de methode van Jezus), samen met de andere omstandigheden, onmiddellijk doen vermoeden dat dit was geschreven in imitatie van Jezus.

Toen Jezus in India was en daar predikte, ontmoetten de volgelingen van het Boeddhisme hem, en aangezien zij in hem een heilige persoon en een man van zegeningen vonden, schreven zij deze gebeurtenissen in hun boeken neer.

HOOFDSTUK 10

YUS ASAPH EN JEZUS

Dit is het laatste, maar niet het onbelangrijkste punt in verband met het bezoek van Jezus aan India. In het voorafgaande heb ik reeds betoogd dat Jezus niet aan het kruis stierf, maar uit het graf kwam met zijn stoffelijk lichaam, zijn discipelen gedurende de dagen van zijn verblijf in Palestina af en toe in het geheim ontmoette en daarna, met het oog op de tien verloren stammen van Israël, naar Nasibin trok, en vandaar naar Perzië, Afghanistan om dan via de Punjab Kashmir te bereiken. Hazrat Ahmad, aan wie God openbaarde:

De Messias, zoon van Maria, is dood

... met al deze feiten bekend zijnde, hoorde van de bewoners van Kashmir dat er in Srinagar, in de Khan Yar Straat, een graf is dat bekend staat als het graf van 'Nabi'.

Het woord Nabi, dat alleen in twee talen bestaat, namelijk in het Hebreeuws en in het Arabisch, maakte hem nieuwsgierig en deed hem concluderen dat het een Semitische, of nog juister een Hebreeuwse profeet was, omdat na de Heilige Profeet Mohammad (vrede zij met hem.), wiens graf in Medina is, geen profeet onder de moslims was verschenen. Verder onderzoek bevestigde zijn gezichtspunt, omdat hem werd verteld dat de profeet, die ook bij de naam Yus Asaph bekend stond, een vreemdeling was die ongeveer 1900 jaar geleden naar Kashmir kwam.

Deze en andere factoren brachten hem ertoe aan te nemen, dat de in Srinagar begraven profeet niemand anders kon zijn dan Jezus van Nazareth, die naar India ging op zoek naar de tien verloren stammen, die in deze noordelijke streken woonden. Hieronder zal ik enige punten naar voren brengen die dit gezichtspunt steunen:

1. Er bestaan mondelinge en schriftelijke bewijzen van aanzienlijke personen in Srinagar dat hij, die in het besproken graf begraven ligt, Yus Asaph was, een profeet die ongeveer 1900 jaar geleden naar Kashmir kwam en ook Prins genoemd werd. Een lange lijst van getuigen in deze kan worden gevonden in het laatste hoofdstuk van *Alhuda* een in het Arabisch geschreven werk van Hazrat Ahmad, dat in 1902 te Qadian werd uitgegeven.

2. Ook de jaarboeken van het land getuigen dat het graf bekend staat als dat van de profeet Yus Asaph. De auteur van de *Tarikh-i-Azami* van Kashmir (een historisch werk van ongeveer 200 jaar geleden) zegt op blz. 82 omtrent dit graf:

Het graf naast dat van Sayyid Nasr-ud-Din staat algemeen bekend is als dat van een profeet die tot de bewoners van Kashmir was gezonden en de plaats wordt beschouwd als het heiligdom van een profeet. Hij was volmaakt in vroomheid, rechtvaardigheid en toewijding: hij was door God tot profeet verheven en was werkzaam tot de Kashmiri's te prediken. Zijn naam was Yus Asaph.

3. Een christelijke zendeling en tegenstander van Hazrat Ahmad, Ds. Weitbrecht, die jarenlang in de Punjab werkte, schreef na zijn bezoek aan het graf in 1903 een brief naar een christelijk blad *Epiphany* waarin hij omtrent dit grafteken zegt:

Binnen zijn er twee grafstenen. Hij (een eerbiedwaardige oude man die het heiligdom beheerde) zei, dat het grootste aan de noordelijke zijde gelegen graf van de profeet Yus Asaph was en dat de kleinere grafstenen toebehoorden aan Sayyid ud-Din.

4. De redacteur van de *Review of Religions* schrijft in het oktobernummer van 1909:

Het meest opzienbarende van dit graf is, dat het niet alleen bekend staat als het graf van Nabi Sahib, maar ook als dat van Isa Sahib (Jezus). Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad, zoon van Hazrat Ahmad, bezocht het graf enige jaren geleden, en toen hij een oude vrouw (de laatste van een lange reeks van verzorgers van het graf) vroeg, wiens graf het was, antwoordde zij:

'Het is het graf van Isa Sahib.'

Op de vraag waarom zij het het graf van Isa Sahib noemde, terwijl de Maulvies (islamitische priesters) geloofden dat Isa (Jezus) in de hemel was, zei ze:

'Laat hen geloven wat ze willen. De naam (Isa) is die, welke wij steeds van onze voorvaderen hebben gehoord.'

5. In het Sanskritsche boek *Bhavishya Maha Purana* dat, naar wordt vermeld in het jaar 115 n. Chr. is geschreven en in 1910 voor het eerst te Bombay in druk verscheen, lezen wij:

Op een dag trok hij (Raja Shalewahn) naar een land in het Himalaya-gebergte. Daar zag hij een Raja van de Sakas te Wien (ong. 15 km van Srinagar) die een blanke gelaatskleur had en witte klederen droeg. Hij vroeg wie hij was. Zijn antwoord luidde: 'Ik wordt een zoon van God genoemd, en ben uit een maagd geboren. Ik bestrijd het ongeloof en volg de waarheid'.

De Raja vroeg 'Wat is uw godsdienst?' Hij antwoordde:

'O Raja! Toen de waarheid was verdwenen en er (aan het kwaad, vert.) geen grens was in het Buitenland, verscheen ik daar en door mijn werk leden de schuldigen en bozen en ik leed ook onder hun handen. (...) Ik leid tot liefde, waarheid en reinheid van hart, en hierom sta ik bekend als Isamasih.'

6. Wij lezen op blz. 359 van een boek, *Kamal-ud-din*, ook *Ikmal-ud-Din* geheten (een Arabisch werk van ongeveer 1000 jaar oud) het volgende:

Hij (Yus Asaph) zwierf door verscheidene landen en steden, totdat hij een land, Kashmir genaamd, bereikte. Hij trok door het land en leefde en verbleef er tot zijn dood. Hij verliet zijn stoffelijk lichaam en steeg op tot het licht. Voordat hij zijn laatste adem uitblies riep hij een van zijn discipelen, Babad genaamd, die hem diende en verzorgde en in alle dingen bedreven was, en sprak tot hem als volgt:

'Mijn vertrek van deze wereld is nabij. Doe daarom uw plicht en wijk niet van de waarheid af en neem alle riten in acht.'

Daarop verzocht hij de discipel hem een graf te bouwen, en zijn benen strekkende naar het Westen richtte hij zijn gezicht naar het Oosten en gaf de geest.

7. Ook lezen wij in dit boek dat Yus Asaph de naam Bushra (Arabisch en Hebreeuws voor 'Evangelie') gaf aan het woord, dat hij predikte:

Dan begon hij de boom met Bushra (Evangelie) te vergelijken, dat hij aan het volk predikte, en hij vergeleek een waterbron met de wijsheid en kennis, die hij bezat en de vogels met het volk, dat om hem zwermde en zijn godsdienst aannam.

8. Sir Francis Younghusband, Gevolmachtigde van de Britse regering in Kashmir, schrijft op blz. 129-130 van zijn boek *Kashmir* (Londen):

Er woonde ongeveer 1900 jaar geleden een heilige in Kashmir, Yus Asaph genaamd, die in gelijkenissen sprak en vele van dezelfde gelijkenissen gebruikte die Christus predikte, zoals bijvoorbeeld de gelijkenis van de zaaier. Zijn graf is in Srinagar, en de theorie van de grondlegger van de Qadiani Sekte is dat Yus Asaph en Jezus één en dezelfde persoon zijn.

9. Een van de punten die Dr. François Bernier in zijn door de Oxford University Press in vertaling uitgegeven *Travels in the Moghul Empire* op blz. 430 aanhaalde om aan te tonen dat de joden in Kashmir woonden, is:

... het geloof dat Mozes in de stad van Kashmir stierf en dat zijn graf er nog geen drie mijlen vanaf ligt.

Het is duidelijk dat de bewoners, waarvan de reiziger beweert dat ze moslims zijn, niet konden zeggen dat Mozes in Kashmir stierf en begraven was, daar de Heilige Profeet van de Islaam (v.z.m.h.) verklaarde dat zijn graf in Palestina is. Blijkbaar was Bernier het slachtoffer van een ander misverstand en zag Isa voor Mozes aan. Dit punt bewijst echter zonder enig twijfel, dat de bewoners van Kashmir in de zeventiende eeuw geloofden, dat er een Hebreeuwse profeet zo groot als Mozes in het graf lag.

10. Ahmad Islam schreef na zijn bezoek aan Kashmir in 1939 het volgende in een brief aan de redactie van de *Sunrise* (deel 10, no. 16, 22 april 1939, Lahore, Pakistan):

Ik verliet weldra mijn kamers. Ik noemde Khanyar aan een Tongawala (koetsier). De reactie was geestdriftig.

'Wilt u de Rauza (graf) van Nabi Sahib zien, meneer?'

'Ja.' was mijn antwoord, en weldra waren we op weg...

Na korte tijd bereikten wij de Rauza... Er werd mij verteld, dat allerlei bezoekers, van India en het buitenland, het graf kwamen bezichtigen.

'Zelfs de onderkoning is hier geweest.'

Ik had veel belangstelling dit te vernemen.

'Welke onderkoning bedoelt u?'

'Dat weet ik niet, meneer, maar ik bedoelde die, welke een arm mist.'

Blijkbaar was het Lord Halifax, Baron Irwin of Kirkby Underdale. Zijn bezoek is nooit in de kranten vermeld geworden, althans ik kan mij niet herinneren iets hierover te hebben gelezen. Toch kan men begrijpen, waarom Lord Halifax zijn nieuwsgierigheid stilletjes bevredigde. En – een bezoek van een onderkoning noopt ons de zaak ernstig op te vatten.

'Hoe oud denkt u, zal het graf zijn?'

'Zeer oud, meneer.'

'Ja, maar hoe oud?'

De Tongawalas, er waren er drie, keken elkaar aan tot één van hen zei:

'Negentienhonderd jaar.'

Toevoegende dat het een profeet was, die van buiten Kashmir kwam. Het graf was jarenlang geëerbiedigd, en 'dit hebben wij van onze vaders gehoord.'

Deze verwijzingen naar het graf tonen aan dat de overledene:

1. Een prins was;
2. Een Nabi (een profeet van God);
3. In gelijkenissen sprak;
4. Een vreemdeling was en ongeveer 1900 jaar geleden uit het westen kwam;
5. Yus Asaph was genaamd en ook Isa.

Na deze feiten te hebben geconstateerd is het niet moeilijk hem, die in het graf ligt, te identificeren. Er is in het verleden geen prins geweest waarop deze feiten van toepassing zijn dan Prins Jezus, de zoon van David.

1. Jezus was een prins, Zoon van David genoemd (Matth. 9: 27, 20:30), die God tot Prins verhief (Hand. 5:31), en de Prins van de Koningen op aarde (Openb. 1:5).
2. Jezus was een Nabi (een profeet van God), gezonden tot de verloren schapen van het Huis Israëls. Daarom kwam hij van Palestina om het woord van God te prediken aan de Israëlieten, die in Afghanistan en Kashmir woonden.
3. Jezus sprak gewoonlijk in gelijkenissen. Hij noemde zijn prediking Bushra (Evangelië) en vergeleek zijn discipelen met vogels. De gelijkenis van de zaaier wordt in Matth. 13:3 vermeld *en zonder gelijkenis sprak hij niet tot hen.* (Matth. 13:34)
4. In de Heilige Qor'aan is de naam van Jezus 'Isa', een korte vorm voor het Hebreeuwse woord Ishu.
5. Hij kwam ongeveer 1900 jaar geleden van Palestina naar Kashmir. De tijd van de twee is dus dezelfde.

Yus Asaph

Hij werd Yus Asaph genoemd, wat ook een Hebreeuwse naam is. Het woord Yus is een andere vorm van Yuyu, Jezus in het Oud-Perzisch, of Yasu, Jezus in het Perzisch alsmede in het Arabische Nieuwe Testament vertaald uit het Grieks. Het woord Yus staat daarom voor Jezus en Asaph is een Bijbelse naam voor 'verzamelaar' en 'inzamelaar'.¹

Het was de zending van Jezus om alle verstrooide stammen van Israël in één kudde bijeen te brengen en te verzamelen. Hij zegt:

En andere schapen heb ik, die niet van deze stal zijn; deze moet ik ook bijeenbrengen en ze zullen mijn stem horen, en het zal één kudde worden met één herder. (Joh. 10:16)

1. Zie de aanhangsels van de Facsimile Serie van *Bagster's Polygot Bible* blz. 33, onder 'index of proper names with their meanings'.

Om deze reden werd Jezus 'Asaph' genoemd. Toen hij tot de tien verloren stammen kwam prediken, die in Perzië, Afghanistan en Kashmir woonden, werd hij zeer juist Yus Asaph, d.i. Jezus Asaph, genoemd.

Europese schrijvers, en vooral de christelijke zendelingen, die onkundig zijn van de ontdekking van Hazrat Ahmad en hun gezichtspunten op het verhaal van Barlaam en Josaphat of Joasaph baseren om Jezus te vrijwaren van begraven te zijn als alle andere grote profeten, hebben beweerd dat het onderhavige graf van Boeddha is.

Ds. Weitbrecht heeft bijvoorbeeld in zijn bovenvermelde brief naar voren gebracht dat, aangezien de omtrent Yus Asaph vermelde gebeurtenissen in de literatuur van Barlaam en Josaphat overstemmen met zekere gebeurtenissen uit het leven van Boeddha, de naam Yus Asaph voor uitlegging vatbaar wordt en een andere vorm moet zijn van 'Bodhisattva'.

Ook Dr. McDonald schrijft in zijn *The Story of Barlaam and Josaphat* ¹ (Introduction, blz. 111, Calcutta 1895):

De ontdekking dat de Josaphat of Joasaph van ons verhaal niemand anders dan Boeddha was, is terzelfder tijd en onafhankelijk van elkaar door Franse, Duitse en Engelse geleerden gedaan. De schrijver geeft zelf toe dat het verhaal uit India is. Iedereen kan het herkennen als niets anders dan dat van Boeddha.

En Joseph Jacobs zegt in zijn *Barlaam en Josaphat* (Londen 1895, inleiding blz. xix):

Eigenlijk is Barlaam zelf een gewijzigde vorm van de Boeddha en dus een dubbelganger van Josaphat.

Hier dient te worden opgemerkt dat Hazrat Ahmad zijn informatie omtrent het onderhavige graf niet putte uit het verhaal van Barlaam en Josaphat.

Indien echter de Europese schrijvers zich het recht toekennen Josaphat voor Boeddha aan te zien, dan kunnen wij hem met evenveel recht voor Jezus houden.

1. Een in de Middeleeuwen zeer bekend verhaal van de bekering van Josaphat, een Indische prins, door Barlaam, een christelijke heremiet.

Men moet niet vergeten, dat de Yus Asaph van Srinagar een profeet van God was en niet slechts een heilige (elke profeet is een heilige, maar niet andersom) of een discipel van een profeet. Eén van beide is daarom juist: óf de Yus Asaph van Srinagar was Boeddha, óf hij was Jezus Christus.

Het kan Boeddha niet zijn om de volgende reden: Boeddha stierf niet te Srinagar, Kashmir, en zijn lichaam werd niet begraven maar verbrand.

*Hij stierf te Kusinagara (in 'Oude') in het jaar 453 v. Chr. op 80-jarige leeftijd en zijn lichaam werd verbrand, zijn relikwieën werden onder een aantal rechthebbende gegadigden verdeeld en er werden monumentale grafheuvels gebouwd om ze te bewaren.*¹

In de tweede uitgave van de *Encyclopædia Britannica* schrijft Dr. T.W. David onder 'Buddhism':

De belangrijkste dezer is de door William Peppe gedane ontdekking van de stupa van de steenhoop die door het Sakia geslacht over hun aandeel van de as van Boeddha's brandstapel werd gebouwd op het aan de grens van Engels en Napalees grondgebied liggend Bridpur-landgoed.

En Dr. Herman Oldenberg schrijft op blz. 203 van zijn boek *Buddha*:

Boeddha stierf in Kusinara. De edelen van Kusinara verbrandden Boeddha's lichaam naar de opgaande zon toe, voor de stads-poorten, met alle eerbetoon, die aan de relikwieën van universele heersers wordt betoond.

Het is daarom duidelijk dat Boeddha, die te Kusinagara of Kusinara stierf en verast werd, niet in het onderhavige graf kan liggen.

Daarbij komt nog dat, indien Boeddha of welke andere hindoe Raja, prins of heilige in dat graf zou liggen, dit graf zou worden bezocht en onderhouden door hindoes en niet door moslims. Zelfs de naam van Yus Asaph is Hebreeuws en het lijkt lachwekkend hem voor een andere vorm van Bodisatva te houden.

1. *Chambers' Encyclopædia*, verbeterde uitgave Londen 1880, 'Buddhism'.

Is het niet aannemelijker dat het een andere vorm is van Yus Asaph dan van Bodhisatva?

Wanneer het vastgesteld is dat Yus Asaph van Kashmir niet Gautama Boeddha was, dan zijn wij ten volle gerechtvaardigd te zeggen dat hij niemand anders was dan de profeet Prins Jezus van Nazareth (mogen Gods vrede en zegeningen rijkelijk zijn deel zijn).

De echtheid van de ontdekking, gedaan door Hazrat Ahmad, dat de overledene in het graf, Yus Asaph, niemand anders dan Jezus was, is bewezen met alle mogelijke middelen, waarmee zulke geschiedkundige gebeurtenissen van het grijze verleden worden bewezen.

Het is duidelijk dat zelfs Sheikh Rashid (van Cairo, Egypte), die Hazrat Ahmad zijn leven lang bestreed, na de bewijsgronden uit *Alhoeda* (het werk van Hazrat Ahmad in het Arabisch) betreffende deze grafstede, in zijn boek, *Tafsir-ul-Manar*, deel 6, te hebben herhaald, wel genoodzaakt was onder het hoofdstuk *De vlucht van Jezus naar India en zijn dood in Kashmir*, er bij aan te tekenen:

De vlucht van Jezus naar India en zijn dood in Srinagar is daarom noch uit een redelijk noch uit een historisch oogpunt vreemd aan de waarheid.

Rechter Docker M.A., schrijft:

Ik moet hier de oude legende, waarover ik voorheen sprak, aanhalen. Enige jaren geleden werd er een moderne lezing gegeven in het periodieke blad 'The East and West.' Het komt er in het kort op neer dat Jezus niet aan het kruis stierf, maar herstelde door behandeling met een wonderlijke zalf die op zijn wonden werd aangebracht, welke in de tijd van veertig dagen genazen; dat hij naar India reisde om tot de verloren stammen van Israël te prediken en uiteindelijk in Srinagar stierf, waar tot op de dag van heden een graf wordt aangewezen als dat van hem. Ofschoon ik niet bekend ben met enige bewijsgrond, die de absolute waarheid van dit bericht zou kunnen steunen, wil ik er op wijzen dat er niets onredelijks of onmogelijks in is. Ons wordt van andere bronnen vermeld dat er tot op heden in Afghanistan en Bactrie stammen zijn van onmiskenbaar Hebreeuws type. Het is verrassend om een aantal passages in het Nieuwe Testament te vinden

die, indien ze al dit verhaal bevestigen, er tenminste mee overeenstemmen. Is het daarom onredelijk aan te nemen dat Jezus, het onveilige achtende langer in Judea of Galilea te blijven dan de veertig dagen waarin hij zijn discipelen moet hebben onderricht in de zaken omtrent het Koninkrijk Gods (Hand. 1:3), zich geroepen voelde de boodschap van het Koninkrijk aan de verloren stammen van het Huis Israëls te brengen?

Op blz. 77 zegt hij:

*Ik moet herhalen dat wij het niet weten. Het kan zijn dat Jezus, na in die afgelegen gebieden tot de tien verloren stammen van het Huis Israël te hebben gepredikt, in Srinagar stierf en in het graf was begraven, dat nu zijn naam draagt.*¹

John Noël schrijft in een artikel *The Heavenly High Snow Peaks of Kashmir*, dat in het Amerikaanse oktobernummer van *Asia* (1930) verscheen:

Ontzaglijk sterk zijn deze schilderachtige, breedgeschouderde boeren van Kashmir, en toch zacht en nederig van temperament. Een ding maakt een krachtige indruk op u. Ze lijken volmaakter joods dan de zuiverste joden, die u ooit heeft gezien – niet om de met uw ideeën van de Bijbelse gewaden overeenstemmende wijde mantelachtige kleding – maar omdat hun uiterlijk de joodse gelaatstrekken vertoont.

Een vreemd toeval – is het een toeval? – is het dat er in Kashmir een sterke overlevering bestaat in verband met de joden. Gedurende verscheidene jaren doen er in dit land geruchten de ronde, dat Christus niet werkelijk aan het kruis stierf, maar er afgenomen werd en verdween om de verloren stammen te zoeken; dat hij naar Kashmir, Ladakh en Klein Tibet kwam en stierf en begraven werd in Srinagar. De overlevering van Kashmir, zo werd mij verteld, bevat een verwijzing naar een profeet, die hier woonde en leerde door gelijkenissen, – zoals Jezus – kleine verhalen die tot op de dag van heden worden naverteld.

Ik vertrouw er daarom op dat degenen, die met rede en wijsheid zijn begiftigd, oprecht zullen nadenken, terwijl zij in gedachten houden dat Jezus met zijn gewonde sterfelijke

1. Docker *If Jesus did not die upon the Cross?* Londen 1920, blz. 71

lichaam levend uit het graf kwam en niet ten hemel voer, maar op aarde verbleef, en dat zij tot de slotsom zullen komen dat de overledene in de Khan Yar Straat te Srinagar, Kashmir, Jezus is, de zoon van Maria (moge Gods vrede en zegeningen op hem rusten).

Dit is ons antwoord aan allen, die ons zouden vragen: 'Indien Jezus niet aan het kruis stierf, waar ging hij dan heen en waar stierf hij?' Hierin ligt de oplossing voor de ingewikkelde vraag omtrent het onbekende leven van Jezus. Indien er iemand mocht zijn die een aannemelijker en redelijker oplossing dan deze kan geven, laat hem ermee naar voren komen, opdat de wereld voor zichzelf zal oordelen.

Tot slot zou ik willen zeggen dat indien archeologen het graf zouden openen en onderzoeken, zij misschien enige grafschriften op de steen vinden of andere tekenen, die de voornoemde ontdekking zouden steunen, om zodoende honderden miljoenen van hun medemensen te redden van het aanbidden van een mens, die gezonden was om het volk op te roepen tot aanbidding van de Ene God alleen.

HOOFDSTUK 11

EEN BELANGRIJKE PROFETIE

De Heilige Profeet Mohammad (mogen de vrede en zegeningen van God op hem rusten) voorspelde dat de Beloofde Messias, die onder de moslims ten oosten van Damacus (namelijk in India) zou verschijnen, het kruis waarlijk zou breken, dat wil zeggen, hij zou de valsheid bewijzen van de christelijke leerstelling omtrent de kruisdood van Jezus, de grondslag van het tegenwoordige orthodoxe christelijke geloof.

Omdat christelijke lezers de belangrijkheid van deze profetie misschien niet direct zullen inzien, zou ik dit punt voor hen willen toelichten.

Vóór de komst van de Heilige Profeet Mohammad (vrede zij met hem) geloofden zowel joden als christenen dat Jezus aan het kruis was gestorven; de joden, om aan te tonen dat hij een valse profeet was en hierom door God vervloekt; de christenen om aan te tonen dat hij God boete betaalde voor de zonden van de wereld, terwijl ze er aan toevoegden dat hij op de derde dag van de dood verrees en na veertig dagen op aarde te hebben vertoefd, ten hemel voer.

In tegenstelling tot dit geloof verklaarde God in de Heilige Qor'aan dat Jezus niet aan het kruis stierf en de Heilige Profeet (v.z.m.h.) zei nadrukkelijk:

Jezus stierf op de leeftijd van 120 jaar.¹

1. *Isabah fi shur-his-Sahabah* deel 5, blz. 54, en *Kanzul ummal* deel 7, vermeld door Ibn Omar en Tabarani uit verslagen van Hazrat Fatima.

Bovendien geloofden alle moslims ten tijde van de dood van de Heilige Profeet (v.z.m.h.), dat alle profeten, die vóór hem waren verschenen, gestorven waren. Toen een zekere metgezel van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) twijfelde en enige anderen beweerden dat 'indien Mohammad (v.z.m.h.) een profeet van God was, hij niet zou zijn gestorven', hield Hazrat Abu Bakr een toespraak waarin hij een vers uit de Heilige Qor'aan citeerde (3:145):

*'Waarlijk, alle boodschappers vóór hem zijn heengegaan.
Zult gij u dan op de hielen omkeren als hij sterft,
of gedood wordt?'¹*

Bij het horen van dit vers verdwenen alle twijfels omtrent de dood van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) uit hun harten en zij geloofden, dat hij was gestorven zoals de vroegere profeten.

Ook lezen wij in de bekende geschiedenis van de profeten en de koningen door Abu Jafar Mohammad Ibn Jarir-At-Tabari, dat de moslims van Bahrain ter gelegenheid van de dood van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) aan diens waarachtigheid twijfelden en tot hun vroegere godsdienst terugkeerden, zeggende:

Als Mohammad een profeet was zou hij niet gestorven zijn.

Jaroed, de zoon van Mualla, behoorde tot de stam van Abdul-Qais, en had gedurende zijn verblijf in Medina veel godsdienstige kennis opgedaan. Hij stelde zijn stamgenoten de volgende vraag:

Weet gij, dat er vroeger heilige profeten waren?

Zij beaamden het. Toen sprak hij:

Denkt gij het alleen maar of weet gij het? Ze antwoordden:

Wij weten het inderdaad.

Kunt u mij dan zeggen, vervolgde hij, *wat er met hen gebeurde?*

Ze antwoordden:

Zij stierven. Toen sprak hij:

Mohammad stierf zoals zij, en ik getuig dat er niets waardig is te worden aanbeden dan Allah en dat Mohammad Zijn boodschapper is.

Dit voorbeeld volgende beaamden zij het en juichten Jaroed, hun leider, toe.¹ Zo verkregen zij zekerheid en werden zij standvastig in het islamitische geloof.

1. *Bukhari* deel 3, Osmaniyya Misriyya Press 1932, blz.63

We zien daarom dat alle moslims ten tijde van de dood van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) begrepen, dat er niets ongewoons in diens dood was, daar alle vroegere profeten waren gestorven. Zo was ook de dood van Jezus Christus een voldongen feit, dat door alle metgezellen van de Heilige Profeet Mohammad (v.z.m.h.) was aanvaard.

Maar na verloop van tijd bekeerden zich duizenden christenen tot de Islaam. Deze bekeerlingen, hielden vast aan hun vroegere tradities en christelijke ideeën omtrent Jezus, welke ze onder de moslims verspreidden. Omdat laatstgenoemden hen als gelovigen ten volste vertrouwden, namen ze hun ideeën zonder meer over en begonnen de verzen van de Qor'aan volgens deze legenden uit te leggen. Hierdoor werd de natuurlijke dood van Jezus, waarover alle metgezellen van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) het eens waren, door latere moslims verworpen en het geloof, dat Jezus met zijn lichaam ten hemel voer en dat hij in de laatste dagen ook weer uit de hemel zou nederdalen, werd in de Islamitische wereld zo algemeen, dat tegenspraak als ketterij werd opgevat. Het vers, waarin de dood van Jezus aan het kruis wordt verworpen, luidt:

En om hun zeggen:

*'Wij hebben de Messias Jezus, zoon van Maria,
de boodschapper van Allah, gedood.'*

*Maar zij doodden hem niet
noch kruisigden zij hem,
doch het werd hun verward.*

*En zij doodden hem gewis niet – integendeel
Allah verhief hem tot Zich; ²
en Allah is Almachtig, Alwijs.*

(de Heilige Qor'aan 4:158-159)

1. *Tarik-ur-Russal walmoeloek* door Abu Jafar Mohammad.

Ibn Djarir-At-Tabari, Brill Leiden 1890, blz. 1958-59.

2. Het Arabische woord voor 'verheffen' wordt gebruikt als het tegengestelde van het woord voor 'vervloeken'.

Met het oog op deze duidelijke verklaring dat de joden Jezus niet doodden, kon geen moslim ooit beweren dat Jezus aan het kruis stierf. Daarom aanvaardden de moslims aan de ene kant wat hun ex-christelijke, tot de Islaam bekeerde, gelovigen hun vertelden, namelijk dat de persoon, die aan het kruis hing, werkelijk stierf, terwijl ze aan de andere kant verwierpen dat deze persoon Jezus Christus was. Ze zeggen dat toen Jezus in een kamer werd vastgehouden, God Zijn engel zond, die hem door een dakraam ten hemel droeg terwijl de bewaker de gelijkenis kreeg van Jezus en de kruisigers de plaatsvervanger namen en hem kruisigden. Sommige islamitische commentatoren zijn zelfs zo ver gegaan, dat ze zeiden dat Jezus gedurende drie dagen een natuurlijke dood stierf en daarna ten hemel voer.

Het idee dat een ander de gelijkenis van Jezus kreeg is nergens in de Heilige Qor'aan te vinden noch wordt het door zelfs maar een enkel gezegde van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) gesteund. Alle legenden hieromtrent zijn ongeautoriseerd en onbetrouwbaar. Bovendien kunnen wij er geen enkel nut in zien een man op Jezus te doen gelijken om diens plaats in te nemen en hem aan de joden over te leveren. Indien God Jezus ten hemel had doen varen, van welk nut het is om een plaatsvervangend 'evenbeeld' aan de joden te verschaffen? Wilde God de joden troosten, opdat ze zouden kunnen pochen dat ze Jezus hadden gedood en aangetoond dat hij vervloekt was?

Er wordt nergens beweerd dat de plaatsvervanger heeft getracht te ontkennen dat hij Jezus Christus was. Hij kon dat gemakkelijk hebben aangetoond en aan de dood ontkomen. Op zijn minst konden sommigen van zijn vrienden of verwanten hem na zijn verdwijnen proberen op te sporen.

Als dit verhaal juist is, kunnen de joden niet worden veroordeeld om hun geloof, dat Jezus een bedrieger en valse profeet was. Ze zagen hem niet ten hemel varen, terwijl het plaatsvervangende evenbeeld van Jezus zelfs niet ontkende de Messias te zijn, en de joden kruisigden hem en geloofden dat hij Jezus zelf was. In dit geval zullen de joden daarom in Gods ogen worden verontschuldigd voor het verwerpen van Jezus.

Maar dit staat lijnrecht tegenover de kern van het onderhavige vers, dat zegt dat de joden vervloekt zijn door God, omdat zij zeiden dat ze Jezus aan het kruis hadden doen sterven.

Naast dit vers zijn er in de Heilige Qor'aan vele andere verzen, die duidelijk aantonen dat Jezus een natuurlijke dood stierf. Wij lezen bijvoorbeeld in de Heilige Qor'aan, dat wanneer God aan Jezus zal vragen:

*O Jezus, zoon van Maria,
hebt gij tot de mensen gezegd:*

*'Beschouw mij en mijn moeder
als twee goden naast Allah?'*

*Jezus zal antwoorden:
'Heilig zijt Gij. Ik zou nooit kunnen zeggen,
waarop ik geen recht had. (...)
'Ik zei niets tot hen dan hetgeen Gij mij hebt geboden:
"Aanbidt Allah, mijn Heer en uw Heer",
en ik was getuige van hen zolang ik
in hun midden verbleef,
maar nadat Gij mij deed sterven,
waart Gij de Bewaker over hen
en Gij zijt Getuige van alle dingen.'*
(de Heilige Qor'aan 5:117-118)

Uit deze verzen blijkt duidelijk dat Jezus, wanneer God hem op de Dag der Opstanding zal ondervragen, het feit zal noemen dat hij, in de tijd toen de christenen het denkbeeld van zijn godheid nog niet algemeen hadden aangenomen, een natuurlijke dood stierf. Het gangbare denkbeeld, dat Jezus op aarde zal terugkeren, is in lijnrechte tegenspraak met bovenaangehaald vers.

Het feit echter dat Jezus, *ofschoon hij aan het kruis hing*, er niet aan stierf, maar later op een natuurlijke wijze overleed, bleef eeuwenlang voor de moslims verborgen, tot Hazrat Ahmad verscheen. Hij was het, die de waarheid in het daglicht stelde.

In zijn boek *Jesus in India* (hoofdstuk 2) schrijft Hazrat Ahmad omtrent de betekenis van dit vers, dat de dood van Jezus aan het kruis ontkent:

De Almachtige God zegt:

*'De joden doodden Jezus niet, noch kruisigden zij hem'
(dat wil zeggen: deden hem niet aan het kruis sterven),*

*'Neen, zij dachten slechts, dat Jezus (moge de vrede van God
op hem rusten) werkelijk aan het kruis stierf.'*

*(De moslimse kommentatoren verstonden de Arabische woorden
in de betekenis dat de joden Jezus niet aan het kruis hadden doen
nagelen en daarom ontkennen zij dat hij aan het kruis hing, terwijl
het Arabische woord 'Sulb' letterlijk betekent: doden door aan een
kruis te hangen).*

*In deze verzen verklaart de Almachtige God dat, hoewel het
waar is dat Jezus aan het kruis werd gehangen en dat men
vastbesloten was hem te doden, het toch verkeerd is van de joden
en christenen om te veronderstellen dat Jezus werkelijk de kruis-
dood stierf. Neen, God schiep omstandigheden, die Jezus van de
kruisdood redden. Een juist denkend mens moet toegeven dat wat
de Heilige Qor'aan tegen de joden en christenen verklaarde
uiteindelijk juist blijkt te zijn.*

*Een onderzoek van een vooraanstaand modern medicus heeft
aangetoond dat Jezus niet aan het kruis stierf. Het is duidelijk,
dat van joodse zijde de vraag: 'Hoe kon Jezus na drie uren (of iets
langer) sterven, zonder dat zijn benen werden gebroken?',
niet kan worden beantwoord. Ze hebben dan ook een andere
uitvlucht gezocht en beweerd, Jezus met het zwaard te hebben
gedood – waarvan geen betrouwbare getuigenis bestaat.*

*Het is aan de Majesteit en Macht van het Goddelijk Wezen
te danken dat het donker werd, opdat Jezus mocht worden gered;
dat er een aardbeving was; dat de vrouw van Pilatus een visioen
had; dat de nacht van de sabbath aan het vallen was, waarin het
onwettig was een gekruisigde aan het kruis te laten hangen;
en de rechter voelde zich door de droom van zijn vrouw
geroepen het leven van Jezus te sparen.*

*Al deze dingen waren door God bewerkstelligd om Jezus te
redden. Bovendien geraakte Jezus buiten kennis, opdat hij voor
dood zou worden gehouden.*

*Door de ontzettende tekenen, zoals bijvoorbeeld de aardbeving,
kwam er schrik onder de joden, vrees voor de hemelse straf.
Daarnaast bestond de vrees dat de lijken gedurende de sabbath-
nacht aan het kruis zouden blijven. De joden, die Jezus buiten*

kennis zagen, dachten dat hij dood was. Het was donker, er was een aardbeving en een grote opschudding. Ook werden zij bezorgd over hun huisgenoten; hoe zouden kinderen zich voelen in die duisternis en die aardbeving?

Tevens sloeg hen de schrik om het hart bij de vraag waarom, indien, naar zij dachten, deze man een leugenaar en een ketter was, er ten tijde van zijn lijden zulke vreselijke tekenen werden getoond als nooit tevoren. Ze waren zo van streek dat ze zich er niet langer van konden overtuigen of Jezus werkelijk gestorven was, of wat zijn werkelijke toestand ook was.

De gebeurtenis was echter in werkelijkheid een goddelijk plan om Jezus te redden. Dit wordt aangeduid door het voornoemde vers, dat zegt dat de joden Jezus niet doodden; God deed hen slechts vermoeden dat ze hem hadden gedood.

Deze omstandigheid moedigt de rechtvaardige aan een groot vertrouwen in God te stellen, dat Hij Zijn dienaren kan redden als Hij dat wil.

BIBLIOGRAFIE

1. *De Heilige Qor'aan*
2. *Sahih-ul-Bukhari* (Verzameling gezegden van de Heilige Profeet). Uitg. 1. Osmaniyya Misriyya Pers, Egypte 1932.
3. Sheikh Ala-ud-Din *Kanzul Ummal*, Hyderabad 1214 AH.
4. Mirza Ghulam Ahmad van Qadian *Masi Hindustan Mè (Jezus in India)*, Qadian 1899.
5. Mirza Ghulam Ahmad van Qadian *Tazkira-tush-Shahadatain*, Qadian 1903
6. Mirza Ghulam Ahmad van Qadian *Isabah fi Shur-his-Sahabah*.
7. Abu Jafar Muhammad Ibn Jarir-at Tabari *Tarikh-ur-Russul Wal Moeloek*, Brill Leiden 1890.
8. *Bijbel*
9. Sir William Smith en Ds. J.M. Muller *Dictionary of the Bible* London 1893.
10. Dr. Albert Schweitzer *The Quest of the Historical Jesus*, vertaald door W. Montgomery B.A., 2e uitgave, Adam and Charles Black, London 1911.
11. Ernest Brougham Docker M.A. *If Jesus did not die upon the Cross? A study in evidence*, Robert Scott Londen 1920.
12. *Encyclopædia Britannica*, 11e en 14e uitgave.
13. *Jewish Encyclopedia*.
14. *Chamber's Encyclopædia*, verbeterde uitgave, W&R Chambers Edinburgh 1880.
15. Thomas Paine *The Age of Reason*, direct gebaseerd op Daniel Isaac Newton's uitgave van 1795 en 1796, Watts & Co., 5 en 6 Johnson's Court, Fleet Street, EC4 Londen 1938.

16. Arthur Weigall *Paganism in our Christianity*,
Hutchinson & Co. Publishers Ltd., Prince's Gate s.w. Londen.
17. Dr. Frazer Adonis, *Attis and Osiris*, 2e uitg., Londen 1907.
18. Dr. Frazer *The Golden Bough*, deel 6, Londen 1913.
19. 'The Watchman' Magazine, Londen, maart 1941.
20. *The Book of Common Prayer*.
21. Philip Schaff *Through Bible Lands*, James Nisbet & Co.,
Londen 1888.
22. Alexander Cruden M.A. *A Complete Concordance of the Holy Scriptures*.
23. Dr. Alfred Edesheim M.A., D.D., PH.D. *The Life and Times of Jesus the Messiah*, nieuwe en verbeterde uitgave,
Longmans Green & Co. 1886.
24. Surgeon-Major H.W. Bellews C.S.I. *The Races of Afghanistan*,
Thacker, Spink & Co., Calcutta 1886.
25. Surgeon-Major H.W. Bellews C.S.I. *A new Afghan Question, or: Are the Afghans Israëmites*, Cradock & Co., Simla 1880.
26. Rev. James Hough M.A., F.C.P.S. *The History of Christianity in India from the Commencement of the Christian Era*, deel 2,
R.B. Seely & W. Burnside, Shaftsbury Ave. Londen 1839.
27. A. Keith Johnston LL.D., F.R.S.E., F.R.G.S. *Dictionary of Geography*, Longmans, Green, Reader & Dyer, Londen 1867.
28. Francois Bernier *Travels in the Moghul Empire*, vertaald door Archbald Constable (1891), tweede uitgave herzien door Vincent A. Smith M.A., Humphry Milford, Oxford University Press 1941.
29. Sir Francis Younghusband K.C.I.E. *Kashmir*, gedrukt door Major E. Molyneux D.S.O., Adam & Charles Black,
Londen 1909.
30. Hakim Samuel Kehimkar *The History of the Beni Israel of India*, Dayag Press Ltd. Tel-Aviv 1937. Agent te Londen: George Salby, 65 Great Russel Street w.c. 1.
31. *The Spectator*, no. 5634, Londen, 19 Juni 1936.
32. *Great Britain and the East*, Londen 3 December 1936.
33. Sir C.W. Wilson *The Works of Flavius Josephus*, vertaald door Dhr. Whiston, Londen 1889.
34. John Pinkerton *A General Collection of the Best and Most Interesting Voyages and Travels in All Parts of the World*,
deel 7, Longmans, Green, Reader & Dyer, Londen 1811.

35. Nicolas Notovitch *The Unknown Life of Jesus Christ*, uit het Frans vertaald door Alexina Loranger, Rand, MacNally & Co. uitgevers, Chicago en New York 1894.
36. K.S. MacDonald M.A., D.D. *The Story of Barlaam and Joasaph; Buddhism and Christianity*, Thacker, Spink & Co., Calcutta 1895.
37. Dr. Ernest J. Eitel *Lectures on Buddhism*, derde uitgave, Londen 1884.
38. Prof. Hermann Oldenberg *Buddha. His Life, His Doctrine, His Order*, uit het Duits vertaald door Dr. William Hoey, William & Norgate 1882, The Book Co. Ltd., Calcutta 1927
39. *The Sunrise*, wekelijkse uitgave, Lahore.
40. *Asia*, maandblad uitgegeven in de Verenigde Staten van Amerika.
41. Joseph Jacobs *Barlaam and Josephat*, David Nutt, Shaftsbury Ave. Londen 1897.
42. *The Review of Religions*, maandblad, Qadian, India. Ik heb enige passages, met kleine veranderingen, aangehaald van verschillende nummers van de *Review of Religions*.